

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 461



ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΝΑ



Κάθε Κυρία έχει τὸ
ιδιόρρυθμό ἐντελὸς
προσωπικὸ τῆς κτέ-
νισμα, χάρις εἰς τὴν
ἐντυλασίαν διαρκείας.

ΡΟΖΑΚΟΝ

ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

Méven ή ondulation Permanente

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

ὡς ἐξασφαλίζει :

Τὴν ὀριότητά, τὴν ἀντοχήν καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἀσφα-
λείαν τῶν μαλλίων σας.

Δὲν σας τὰ καίει, δὲν σας τὰ ἀγριεύει, δὲν σας τὰ
κοπρίζει.

Σὰς τὰ διατηρεῖ μαλακά, γυαλιστερά, ὀριότατα.
Ἐχετε πάντοτε ἐμπιστοσύνη εἰς τὸ ὄνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ



ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤ' ΕΣΤΑ

Ε. ΑΓΓΕΛΙΝΟΥ

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΡΕ
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡ
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜ

ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ὅτι νέον καὶ μεδέρνο παράγεται
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λα-
οσάρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀποθήκην
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξωτῶν.

Ἐμφ. 5. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-594

A. CLAVERIE - PARIS

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΖΩΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ

ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ

ΣΟΥΤΙΕΝ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

A. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 13

ΤΗΛΕΦ. 25-417.

1 Ιανουαρίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΣ

1



ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

ΤΟΥ 'LUCIEN DARESME

— Όσο γιά μένα, ἐδήλωσε ὁ ὑπολοχαγὸς ντὲ
Μπλὰντ ἀνάβοντας ἕνα τοιγάρο, ἔχω τὴ γνώμη,
ὅτι ὁ θάνατος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀποκεφάλισμα, εἶνε ἀ-
καριαίος καὶ διὰ αὐτὰ πὸν λένε, πὼς ἡ αἰσθησις καὶ
ἡ λειτουργία τοῦ μυαλοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιδρῶν,
ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμῆς, δὲν εἶνε παρὰ καθαρῶς
φαντασιολογίες τῶν μυθιστοριογράφων.

— Συμφωνῶ ἀπὸλυτα μὲ τὴ γνώμη σας, ἐπρό-
σθεσε ὁ νεαρὸς γιατρός Χερμιτέλο, καὶ τοῦτο γιὰ
ἕνα λόγο πολὺ φρικτὸ : Ἐφόσον τὸ κῆψιμο τοῦ
νοτιαίου μυελοῦ διακόπτεται καὶ ἐπακολουθεῖ μεταξὺ
τοῦ κέντρου τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τῶν δια-
φόρων μερῶν τοῦ σώματος, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λει-
τουργήσῃ καὶ καμμιὰ αἰσθησις.

— Εἰστε ἕνας τρομερὸς ὀλισθῆς, ἀγαπητέ μου !
εἰπε ἕνας τρίτος συνδαιτημόνας. Πάρτε με, ἀν θέ-
λετε, γιὰ ἕνα φαντασιολογιστὴν ἢ γιὰ ἕνα ἀμετα-
κλητὸ πνευματιστὴν, ἀν τὸ προτιμᾶτε, ὁμολογῶ ὅμως,
ὅτι ἡ θεωρία τῆς ψυχῆς εἶνε ἀντικείμενον γιὰ μένα
καὶ διὰ φρονιμάς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχή, μπορεῖ κανεὶς
νὰ παραδεχθῇ μιὰ διανοητικὴ ἐπιβίωση, πὸν ἐκδηλῶ-
νεται ὁλοφάνερη μετὰ τὸ θάνατον τῆς ψυχῆς, σὲ ὁ-
ρισμένους περιπτώσεις.

— Ἐλα δά, καμμεν Μπερτιέ, ἀδελφάτοε ἐπιφύ-
λιδος, ἐπανέλαβε ὁ Χερμιτέλο, Μὴ θυμῶνετε.
Ὁμολογῆστε ἀπλοῦστα, διὰ πιστεύετε στὰ φαντά-
σματα, στὰς βροντάζες καὶ στὰ πνευματικὰ
τραπέζια !

— Ἐσείς μπορεῖτε νὰ χοροῖδετε δύο θέλετε !
Ἐγὼ ὅμως πιστεύω πὼς ἡ ἐπιστήμη, δύο τέλεια καὶ
ἀν εἶνε, δὲν εἶνε ἀκόμα διὰ τὰ προβλήματα τῆς
φύσεως. Καὶ χαίρω πάρα πολὺ, γιὰ τὸ μυστήριον
ἔχει γιὰ μένα ἀκαταμάχητα θέλητρο, τὰ ὁποῖα με
κάνουν νὰ βλέπω μερικὰ φαινόμενα, δίχως καὶ νὰ
παλινωτίζωμαι γιὰ νὰ τὰ ἐξηγήσω.

— Ὅποτε, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ σημεῖο ἀπ'
ὅπου ξεκίνησε ἡ κουβέντα μας, εἰπε ὁ ντὲ Μπλὰντ,
ἔσείς πιστεύετε ὅτι ἕνα κοιμένο κεφάλι σκέπτεται
καὶ διαλογίζεται. Συνεπῶς καὶ τὸ παραμῦθον τοῦ δο-
λοφόνου Λά Πομιερού, σὰ νὰ λέμε, διὰ τὸ παραδε-
χόμαστε δίχως συζητήσῃ ὡς ἀληθινόν.

— Ποῖο παραμῦθον εἶν' αὐτό ;

— Λένε, ὅτι ὁ δολοφόνος αὐτός, γιὰ νὰ διευκολύ-
σῃ ἀναμφιβόλως τὸ ζήτημα πὸν μᾶς ἀπασχολεῖ αὐ-
τὴ τὴ στιγμή, εἰχε συμφωνήσει μ' ἕνα γιατρὸ νὰ
τοῦ κλείσῃ τὸ ἀριστερὸν τοῦ μᾶτι τρεῖς φορές, ἀμέ-
σως μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ.

— Αὐτόν ; ῥώτησε ὁ Μπερτιέ μὲ ζωηρὸ ἐνδια-
φέρον.

— Λοιπόν, ἀμέσως μετὰ τὴν κατάντησιν, ὁ για-
τρός πῆρε τὸ κοιμένο κεφάλι τοῦ κακοῦργου καὶ
φώναξε τὸ ὄνομά του δυνατὰ. Φαίνεται δὲ διὰ πράγ-
ματι τὸ ἀριστερὸν μᾶτι ἔκλεισε τρεῖς φορές, ἐνὺ τὸ
δεξιὸν κινεῖτο ἀνελλιπὲς τὸν πειραματιστὴν.

— Βλέπετε λοιπόν !...

— Συστάσεις καθαρὰ μηχανικῆς, φέ-
λε μου, εἰπε ὁ Χερμιτέλο, ἀποτελέσματα
παρόμοια μ' ἐκεῖνα πὸν προκαλεῖ ἡ ἡ-
λεκτρικὴ στήλη στὰ πόδια τῶν βατρά-
χων ! Τί λέτε καὶ ἔσείς, κύριε καθηγητά ;

Αὐτός, στὸν ὁποῖο ἀποτεινόνταν ὁ
Χερμιτέλο, ἦταν ὁ γιατρός Ντιὰξ, διά-
σημος χειρουργός, πὸν μιὰ τελευταία του
λατρευστικὴ πραγματεία γιὰ τὴν ἐ-
φαρμογὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς τὸν εἶ-
χε τοποθετήσει τελευτικὰ ἀνάμεσα στοὺς
ἀναμφισβήτητους μεγάλους ἐπιστήμονας.

Ὁ καθηγητὴς Ντιὰξ ἦταν καμμιὰ
πεντηταριά χρόνων. Εἶχε ἐπιβλητικὸ ἀ-
νάστημα, μέγαλο πλάτυ, πλασιωμένο ἀπὸ
πικρὰ καὶ ὑπόλευκα μακρὰ μαλλιά. Τὰ
γαλὰνὰ μάτια του εἶχαν τὸ μελαγχολικὸ
ἐκείνο βάθος, πὸν διακρίνει ἰδιαιτέρα τὴ
φυλὴ τῶν Βοετόνων, στὴν ὁποία ἀνήκε.

Μὲ τὸ κεφάλι ἀνοικτισμένο στὸ δε-
ξιὸν τοῦ χεριοῦ, ὁ Ντιὰξ ἔκρινε ὡς τὴ
στιγμὴ τὴ συζήτησι, χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Μὲ
τὴν ἀπότομην ὅμως πρόσκλησιν τοῦ Χερ-
μιτέλο, φάνηκε σὰν νὰ ἔκανε μιὰ προ-
σπάθεια μέσῃ του γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τοὺς
συλλογισμοὺς του. Ἐπειτα, γέροντας

πίσω, πρὸς τὴν ῥάχη τῆς πολυθρόνας του, ἀποκρί-
θηκε :

— Μὰ τὴν πίστα μου, αὐτὸ πὸν ζητᾶτε νὰ σὰς
ἐξηγήσω, φίλοι μου, δὲν εἶνε τόσο εὐκολο, ὅσο φαν-
τάζεσθε....

Ὁ γιατρός Χερμιτέλο, πὸν περιμένε ἀναμφιβό-
λως μιὰ ἀπλὴ ἐπιδοκιμασία στὰ λόγια του, δὲν μπό-
ρεσε ν' ἀποκρίνῃ τὴν ἐκκλησίαν του.

— Περιέργω, κύριε καθηγητά.... Ὅποτε ἔχετε
ἀντίθετη γνώμη ἀπ' αὐτὴν πὸν ἐξέφρασα ;

— Ἐπατρέματέ μου νὰ μὴ σὰς πῶ καθαρὰ τὴ
γνώμη μου, ἀπάντησε ὁ Ντιὰξ, χαμογελώντας. Ἀ-
φήστε με μόνον νὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ περιπέτεια, ἀπ'
τὴν ὁποία μπορεῖτε ἔπειτα νὰ βγάλτε ὅτι συμπερά-
σμα σὰς ἀρέσει.

— Μιὰ περιπέτεια ;

— Ἡ μάλλον μιὰ παρατήρησι πὸν ἔκανα στὰ
νεύρα μου, ἐδῶ καὶ τριάντα κάπου χρόνια, ἀλλὰ
τόσο παράξενη, πὸν δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ βοηθῇ θεοὶ
μέσῃ σὲ κανένα ἔργο μου καὶ πὸν δὲν εἶχα ποτὲ τὸ
θάρρος νὰ τὴν ἀνακοινώσω σὲ ὁποιονδήποτε....

Μιὰ κίνησις γενικῆς ἀντιστοιμονοῖας παρατηρήθη-
κε ἀνάμεσα στοὺς συνδαιτημόνας.

— Ὅταν τελεῖσται τὶς πανεπιστημιακῆς σπουδῆς
μου, ἀρχισε νὰ διηγείται ὁ Ντιὰξ, ἔφραγα γιὰ τὴν
Ἰταλία, τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γερμανία. Τὸ ταξίδι
μου αὐτὸ εἶχε ὡς σκοπὸ τὴν περιανύλογὴ ὅλκω γιὰ
μιὰ ἐθνολογικὴ ἐργασία, ἡ ὁποία εἵμηνε δυστυχῶς
ἀτελείωτη, γιὰ ἕνα λόγο πὸν θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέ-
σως. Ὅταν μοῦ συνέβη ἡ περιπέτεια, πὸν θὰ σὰς
διηγηθῶ, βοισκόμουν στὴ Βιτεμβέργη, σὲ μιὰ ὁ-
ραία πόλιν τοῦ δυνκῶς Ἐμπτερχαχτ, στὴ Λούντβιξ-
μπουργκ. Μόλις εἶχα ἐπιστρέψῃ στὸ ξενοδοχεῖόν μου,
ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψιν μου στὸν πύργον τῆς Φα-
δορίτας, εἶδαν ἔξωφρα ὁ ξενοδόχος μου μὲ πλησίασε

μ' ένα ταραγμένο ύφος και μου είπε παρακλητικά :

— Για όνομα του Θεού, κύριε δόκτωρ ! Σε μικρή απόσταση απ' εδώ, κάθεται ο δόκτωρ Γιάκομπους Τόντρινττερ, ο οποίος είνε πολύ βαρειά άρρωστος κι' επειδή κανένας γιατρός του τόπου δεν θέλει να τόν δει, σκέφθηκε....

— Πώς ; φώναξε παραξευμένος. Οι γιατροί άρνούνται να έπισκεφθούν ένα συνάδελφο που κινδυνεύει να πεθάνει !... Πολλή ώραία. Δείτε μου πού μένει να πάω άμέσως....

— Ξέρετε, κύριε, ο δόκτωρ Γιάκομπους Τόντρινττερ δεν είνε συνάδελφός σας. Κάθε άλλο.... 'Ο Γιάκομπους είνε ένας τώος δήμιος !...

— Δήμιος ! φώναξε κάπως δυσαρεστημένος. Μά τότε γιατί τόν λένε δόκτωρα ;

— Έχετε δίκιο, αλλά είνε συνήθεια του τόπου να δίδεται αυτός ο τίτλος στους δημίους, όταν κάνουν τέσσερες έκτελέσεις θανατηφόρες....

— Χωρίς να διαμαρτυρηθώ για την παράξενη εκείνη συνήθεια, πήρα το καπέλό μου και ακολούθησα τόν ξενόδοχο. Σ' ένα μικρό δρομάκι του προστάειν, σχεδόν έξω απ' την πόλη, ήταν τo σπίτι του Γιάκομπους Τόντρινττερ.

— Παραξευνητήκα για την έλευσή του εκείνης της τρώγλης : Ήταν μία μονόροφη οικοδομή, με τέσσερες σκέτους τοίχους, μία πόρτα κι' ένα παραθυράκι. Τό φεγγάρι που φώτιζε εκείνη τη στιγμή τo σπίτι του δημίου, έδινε στο σύνολό του ένα θέαμα πένθιμο. Θάλεγε κανείς πώς ήταν ή τρώγλη κάποιου μυθολογικού άγιου θνητίου.

— Διέσχισα, σχεδόν τρέχοντας, ένα άκαλλέργητο κηπάριο, γεμάτο άγρια χόρτα, κι' η έγχυση των πόσων Κανένας δεν μου άποκρίθηκε στην άσχη. Σε λίγο ξαναχτύπησα πάλι μ' άκουσα αυτή τη φορά μία βαρειά και βρανή φωνή να λέη, γερομανικά :

— Έμπάτε, είν' άνοιχτά. Μπάρκα μέσα στο σπίτι. Στο τρεμουλιαστό φως ενός καντηλιού διέκρινα στο βάθος του δωματίου ένα πολύ χαμηλό κρεβάτι, επάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ένας άνδρας. Άφου είπα τ' όνομά μου, πήρα τo φως και τo τοποθέτησα πάνω σ' ένα τραπέζι άκριβώς δίπλα στον άρρωστο. Μιόρεσα τότε και περιερίναθνα τόν Γιάκομπους Τόντρινττερ. Ήταν ένας άνδρας με ρομαλέα κατασκευή και πελώρια χείλια. Άλλά τo πρόσωπό του ήταν ροσηγγμένο, τo χέλι του άναμικά, ενώ ή ματιά του διατηρούσε μιά έκφραση έξαιρετικά ζοηρή. Τόν έρώτησα, στη γλώσσα του, να μου πη τo συμπτώματά της άρρώστιας του. Φάνηκε σάν να δίστασε στην άσχη, άνασχεώθηκε πάνω στον ένα του άγκωνα, έβραζε νύχιο του μιά άνησχη ματιά, λές κι' ήθελε να δεισμοδύη ότι κανένας δεν μπορούσε να τόν άκούση, κι' ύστερα μου άρπαξε άπότομα τo χέρι :

— Άκούστε, κύριε, δεν είμαι καθόλου άρρωστος. Έχω όλες μου τίς δυνάμεις εν τάξει... και όμως... αύριο θά είμαι πεθαιμένος!...

— Ελάτε δά, τού άπάντησα, μίν λέτε ύπερβολές!... Ίσως μπορέσω να σάς... — Όχι! έπανέλαβε μ' ένα μικρό χαμόγελο έκείνος. Δέ θά μπορέσετε να νάνετε τίποτα. Ή έπιστήμη σας είνε ανθρώπινη και συνεπώς άνίσχυρη να τά βάλλη με τίς άόρατες δυνάμεις!... Διηδύ!... ψιθύρισε έπειτα.

— Κι' άπόλυντας τo χέρι του στο τραπέζι, πήρε μία καράρα και τήν άδειασε όλόκληρη.

— Ίκέτινα να σάς παρακαλέσουν νάρητε, έξακολούθησε ο δήμιος, όχι γιά να μου προσφέρετε τίς άνάγκες περιποιήσεως σας, αλλά γιά ν' άπαφρώσω τo μυαλό μου από τήν φοιχτή άγνοία που τo κατέχει, έμπαισιμένος τά βάσανά μου σ' έναν άνθρωπο ίκανό να τά καταλάβη. Είστε ξένος, δεν τρέφετε γιά μένα ούτε όικτο, ούτε μίσος, όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι, και γι' αυτό άκριβώς διάλεξα εσάς ως τόν μόνο κατάλληλο γιά ν' άκούσετε τo τρομερό μου μυστικό!...

— Τo πρόσωπο του Γιάκομπους ήταν συσπασμένο, ο ιδρώτας πλημμυρούσε τo μέτωπό του και τά μάτια του είχαν μεγαλώσει από κάποιον άδιόρατο φόβο. Άκούσε πάλι να μιλά, με μία συριστική φωνή :

— Επ' δεκατέντε όλόκληρα χρόνια, μου είπε, έκτελούσα τo φοβερό έπάγγελμά

μου σ' αυτή τήν περιοχή. Τo πτάδιό μου πλησίαζε να τελειώση, άφου είχα κάμει ήδη καμμιά έκταστική έκτελέσεις. Σκόπευα, πλέον παίρνοντας τή συνταξί μου, ν' άποσυρθώ σέ μία ήσυχη γωνιά και να περάσω τo υπόλοιπο της ζωής μου... Ωστόσο ή μοίρα είχε άποφασίσει άλλως γιά μένα. Μιά μέρα, κλείνει αύριο άκριβώς ένας χρόνος από τότε, μου άνέθεσαν ν' άποκεφαλίσω τόν Χάιν Χέρτσιχ, που τήν ιστορία του θά τήν ξέρετε άσφαλώς κι' εσείς. Τo άνθρωπο αυτό τέρας είχε δολοφονήσει μία κοπέλα γιά να κάμει επάνω στο πτώμα της σατανικά πειράματα. Ίσχυριζόταν πώς είχε άνακαλύψει τo μυστικό της ζωής και πώς είχε εισηγηθεί στά μυστήρια του θανάτου. 'Ο! θυμάμαι ακόμα τo φοβερό δέλεμα που μου έδιναν τά πρόσωπα μάτια του, τήν ώρα που άκούστηκα τo χέρι στον ώμο του!... Γιά πρώτη φορά στη ζωή μου ταραχτήκα τόσο κι' άναγκάστηκα να γυρίσω από τήν άλλη μεριά τo κεφάλι μου. Αισθάνθηκα να περνά μέσα από τά κόκαλά μου ένα όργανο τριφυλό! Έν τούτοις έβρεπε να έκτελέσω τo χρέος μου, και ν' άποκεφαλίσω τόν κατάνικο.

— Α! μου φώναξε ο Χέρτσιχ σαρκαστικά, ζητάς τo κεφάλι μου, δήμιε! Πρόσεξε καλά!... Πάνω σ' ένα χρόνο από σήμερα θά σού κατασπαράξω τήν καρδιά!

— Μ' έκυριεύσε άμέσως ένα είδος λύσσας. Με μία σπρωξιά, άνάγκασα τόν δολοφόνο να γονατίση, και τo πέδιλο μου άρχισε να πέφτει με μανία καταπάνω του. Χτυπούσα, χτυπούσα όλοένα, κυριευμένος από μιά άκατάσχετη παραφορά και μόνο τά ξεφωνητά του έβαλλου πλήθους με έπανεφέραν στις αισθήσεις μου. Τo κεφάλι του καταδίκου είχε πέσει πιά μπροστά στά πόδια μου και έσκυφα γιά να τo πιάσω. Είδα όμως τότε πώς τά μάτια του άνοιγόβλεπαν και παρακολούθουναν τίς κινήσεις μου μ' μία παράξενη έπιμονή, ενώ ένα άνατοχαστικό χαμόγελο μυσνίξε τά χείλη του. 'Όταν μάλιστα τo άγγισα με τo χέρι μου, τo κεφάλι ζώηρενε άπότομα κι' άρχισε ν' άναπνέει σ' ένα δάφρος. Έπάνω δέ σ' ένα δυνατότερο πήδημα τόν άρπαξε τά δάχτυλα του χειρός μου κι' έκοψε με τά δόντια του ένα μεγάλο κομμάτι από τήν σάρκα της φούχτας μου! Άφρησα μία φωνή γεμάτη έκπληξη και πόνο μαζί κι' έπεσα κάτω λιπόθυμος!

— 'Ο Γιάκομπους σταμάτησε στο σημείο αυτό, πήρε μία βαθειά άναπνοή και με μία κίνησή του χειρός του σκούπισε τόν ιδρώτα που κατέβαινε από τo μέτωπό του.

— Άκούοντας τή διήγησή του δημίου είχα κυριευτεί από ένα φόβο που μ' άνάγκασε να μένω άμείλητος. Σε λίγο ο Γιάκομπους έξακολούθησε :

— Απó τότε, ώ! τί φοβερά που έγινε ή ζωή μου!... Άφρησα στη μέση τήν ύπηρεσία μου και κατέφυγα έδω γιά να κρυφτώ και να προσπαθήσω να διώξω από τo μυαλό μου τήν τρομερή εκείνη άνάμνηση. Όμως κάθε νύχτα δεν έπαυα να βλέπω μπροστά μου όλοένα δόγνια του! Άχι! μή με πάρετε γιά κανένα τρελλό, γιά κανένα φαντασιόληκτο!... Τo κεφάλι τούτo βλέπω, τo άγγίζω, γλυστίζω όλοένα επάνω στο κρεβάτι μου, στά έπιλάτα μου, άφίνοντας παντού τά ματωμένα άποτυπώματα του λαμού του!

— Τά ξέρετε όλα τώρα, Είστε ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που θά ξέρετε αύριο τήν αίτία του θανάτου μου. — 'Ο δόκτωρ Ντάξ σταμάτησε και άνιψε ένα δεύτερο τσιγάρο. — Θάταν κανένας άλκοολικός ο δήμιος αυτός, είπε ο Χερμπελό.

— Περισμένετε! έπανέλαβε ο καθηγητής. Τήν άλλη μέρα, πρoίπρωι, ξαναπήγα στο σπίτι του δημίου : ο Γιάκομπους Τόντρινττερ ήταν πραγματικά νεκρός ! Τo δαμάτιό του βρισκόταν σέ άκατάστασία κι' ο ξενόδοχος που κι' αυτή τη φορά μ' είχε συνοδεύσει εκεί, μούδειξε επάνω στά σεντόνια του κρεβατιού ίχνη αίματος, παρ' όλο που τo σώμα του Γιάκομπους δεν έφερε καμμιά πληγή.

— Πρόσεξα μόνχα στην άριστερή πλευρά του στήθους του μία δαγκωματιά!...

— Τo ίδιο βράδυ έφυγα από τήν Λούντβιξμπουργκ, και έπέστρεψα στην Γαλλία.

— Και τώρα, κύριοι, βγάλετε δ.π. συμπεράσμα θέλετε!

— Δεν αλλάζουμε κούβεντα, καλύτερα!... είπε ο Χερμπελό τρουαγμένος.

ΛΟΥΙΣΙΕΝ ΝΤΑΡΕΣΣ

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» εύχεται στους άγαπητούς άναγνώστες του ευτυχές τo Νέον Έτος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΔΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ο. Α.

Μία εκ των πλέον ήτοιμμένων γιά τήν ώραότητά της κοσμική κυρία, της οποίας ο ένδιαφερόν και έλκυστικός τύπος εύμορφιάς φανερώναι, δι' είνε Ρωσσία. Κάτι φευγάλο στά μάτια της, που διακρίνει κανείς μία μελαγχολία που προσελαύει τήν άρεσκεία. Ένα όβάλ έξαίσιον φρυγονομίας, θαυμαστής κομταρίας και κομψότητος σπανίας. Αι έμφανίσεις της θελκυκώταται στις πλέον εσώμους δεξιώσεις.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τo πλέον εύχριστο και όραιο κοσμικό γεγονός της παρελθούσης έβδομάδος ήσαν οι γάμοι της όραιότατης Άθιδος δος Χάρι Ποσειδών μετά του κ. Γεωργίου Άποστολίδη.

— Άπεριόριστος ή έμφανίσις της νύμφης, με βελονόνο φόρεμα 'Ιβουρά, περασμένο στη χαριτωμένη σιλουέτα της σάν γάντι, κατέληγε με μακρινάτη ούρα, τήν όποια κρατούσε ένα κοριτσάκι που έδιδε τήν έντίπασή της κούκλας, με φόρεμα λεπτό ποδιρες και μικρή τόκ. Σύννεφα λεικά από τούλα — τά όποια έσφυροατούντο με διάδημα άσμεμένο — έπλασιόναν τo δνειροδόξ όρασιό πρόσωπό της.

— Τά προσφερθέντα λουλούδια στά έκλεκτά ζευγάρια, άποτελούσαν ένα επατέρος μαγευτικό, τά όποια συνδυασμένα με τήν άνθη-ρά νεολαία, που περιτριγύριζε τή νύφη, άποτελούσαν ένα θέαμα θαυμάσιον.

— Δακρύοντες κ. Άντ. Στένδερ με τσιταλέτα λεική και κόκκινο βελονόνο υπετόν, δα Χαρτοπόλη λεική τσιταλέτα και μπλε περβάνς μολερό, δα Δόξα Καροπόλη άσπρη τσιταλέτα με ζώνη φραξί, δα Καρτάλη Ιδωροθήκη και πικάντικη φρυγονομία με τσιταλέτα β'γ-ζάντ, δα Σάνθον έκτάκτος νόστιμη φρυγονομία με λα-μέ άρζάν τσιταλέτα, δα Ροζάνη Παπά εύμορη έμφανίσις με τσιταλέτα έκρεβίδες, δα Χρηστία Διπλάρκου γοητευτική φρυγονομία με τσιταλέτα πολύ ελκς από δογκαντήν μεταξοτή ροζ — τέ και μικρή τόν μπλε — σέλ και ροζ.

— Οι οικοδέσποτα έδέχοντο μ' έξαιρετική άδρότητα τούς κεκλημένους των, μεταξύ των όποιων κ. και κ. Α. Κωνσταντίνου, κ. και κ. Πάτσι, κ. και κ. Άργυροπούλου, κ. και κ. Έυπεδοκλή, τας κυρίας Κολοκοτρώνη, Τσάτσου, Έυπεδοκλή με τσιταλέτες κομψές μαύρες, κ. και κ. Δαρολέξη, κ. και κ. Μελά.

— Κομωτάτη ή δις Άλίαν Άποστολίδη με μαύρη τσιταλέτα.

— Έπικολούθησε πλουσιότατον σοντέ.

— Χορός ζωηρότατος. Έχορευθήσαν και έλληνικοί χοροί.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν μουσικόν άπόγευμα παρὰ τῷ κ. και τῇ κ. Κ. Τσιτάδω.

— Ένα σενάριο θαυμαστής έμπνεύσεως. Άθήναις με εάρκάντο και ένα περίφημο τζάκι έλληνικού ρυθμού, έξαίσινα καλλιτεχνήματα, σφόδρες συνδυασμένες με άμπαζού, σόνολον έκτάκτος καλλιτεχνικό.

— Η οικοδέσποινα έκτάκτος περιποιητική έδέχετο με πολλήν χάριν.

— Μία έμφανίσις ξεχωριστής εύμορφιάς ήτο ή κ. Έλένη Κωνσταντινίδη, τo γένος Λιάμπεη, φέρουσα τσιταλέτα από εφλέρ-σόνκι σέ γόμμα ροζ φού-βιας.

— Η κ. Άσπασία Μπόταση με πoύσιον φόρεμα, πολύ χαριτωμένη.

— Η κ. Α. Λοδέρδου με έξαίσιον τσιταλέτα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικής τιμής παλιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Λέκτα 7, Άθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ζηλιάρα Δ... Πατήσια. — Να πάψετε να βρέχετε τά μαλλιά σας, και σιγά-σιγά θ' άποκτήσουν πάλι τo πρώτο τους φυσικό χρώμα. Άν μάλιστα τά κόψετε, καθώς θά μεγαλώνουν, από τίς ρίζες θά άπαιλαγήτε έντελώς από τά κακοθαμμένα. Και όταν θά ξαναπαύουν τo φυσικό τους χρώμα, να τά λούξετε με τo μίγμα που αναφέρω στίς 453 φύλλα του «Μπουκέτου».

Γιά τούς λεκέδες που έχετε σμά στά χείλη να μεταχειριθώτε τήν έξής άλοιφή, αλλά προσέξτε να μίν έμπη μέσα στί στόμα σας :

Precipité blanc 5 gr.
Sous-nitrate de bismuth 40
Vaseline 40

Στις λοιπές έρωτήσεις σας θ' άπαντήσω προσεχώς.
Αί ν α ν Π α π... Ένταύθα. — Σας συμβούλευα να μεταχειρ-σώθε τήν κρέμα με τo έλαόλαδο, της οποίας τήν συνταγή θά βρήτε στίς 155ον φύλλον του «Μπουκέτου». Θ' άλείφετε μ' αυτήν τo πρόσωπό σας τρεις ή τέσσερες φορές τήν εβδομάδα, τo βράδυ πριν πια-γιάσετε, κάνοντας συγχρόνως ένα έλαφρό μασάζ, και τo πρωί θά ξεβγάξετε με χλιαρό νερό. Γιά να έχετε δέ όραία κόκκινα χείλη, χω-ρίς να τά βάρφετε, να τ' άλείφετε κάθε βράδυ με λίγη γλυκερίνη.

Κ α λ λ ι ό π η ν Σ α γ... Ένταύθα. — Γιά τo δυνάμωμα και σφίξιον του στήθους, σάς συνιστώ τήν γυμναστική γιά τήν όποιαν έχω γράψει σέ προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου», και μασάζς περισορφοικά, με κολώνια άπαλό όλόγουρα, και δυνατό πρὸς τήν μα-σχαλή. Ωφελεί πολύ και ή τοπική ψυχρολουσία με νερό άλατισμένο. Τά μαλλιά σας να τ' άλείφετε με σαφνόλαδο μία φορά τήν έβδο-μάδα.

Β ε ρ ί κ η Μ, Καλαμάταν. — Γιά τo ζήτημα που μου γράφετε, θά έβρεπε να συμβουλευώτε έναν ειδικό γιατρό. Δοκιμάστε πρὸς τo θά παρὸν τοιαύτες χλωρές κομπρέσες τo βράδυ, με νερό δορικόχο, και τo πρωί, τακτικά, τοπικό μασάζ, ως είναισ φορές, άκριβώς επάνω στί έξογκωματάκι. Έλπίσω νά ιδώτε κάποια δελτία έτσι, άφού τo πάθημά σας είνε πρόσφατο. Άλλά τo μασάζ θά τo κάνετε τακτικά, και μόλις ξυπνήσετε τo πρωί.

Ν ί τ σ α ν, Ένταύθα. — Να μεταχειρισώθε τήν μπυλλαντίνη, της οποίας τήν συνταγή θά έβρετε σέ προηγούμενο φύλλο του «Μπου-κέτου». Είνε κατάλληλη τόσο γιά μαύρα όσο και γιά ξανθά μαλλιά. Άλλ' αν τά μαλλιά σας είνε μαύρα, μπορείτε να άντικαταστήσετε τήν μπυλλαντίνη με λίγο σαφνόλαδο.

Ι δ ι ό τ ρ ο ο π η ν, Αίγινα. — Γιά τίς πανάδες έχω γράψει έ-πανειλημμένως.

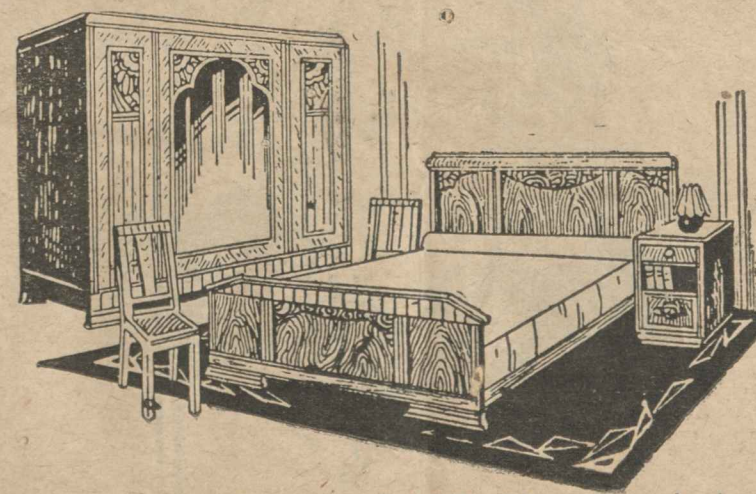
Γιά τήν γυαλάδα του προσώπου σας συνιστώ έπάλειν με κρο-κόν αυγού, που ωφελεί τόσο τo δέρμα από πάσης άπάνωσης, όπως έγρα-φω ήδη. Άλλά να μη ξεβγάλετε κατόπιν τo πρόσωπό σας με νερό. Ν' άφαιρέσετε τόν κρόκον, έπειτα από πολλές ώρες, άποσπώντας με τo χέρι σας σιγά-σιγά τόν κίτρινο ξηρό φλοιό, που θά έχη σχημα-τισθεί επάνω στο δέρμα σας.

Μ α ρ γ α ρ ί τ α τ ο ς Φ ά ο υ σ τ, Θεσσαλονίκη. — Γιά τήν κρεατοεληά, εάν είνε χονδρή και προσέξουσα, σάς συνιστώ τοπικό κατάπασμα από άλευρι και ξύδι, άρίστης ποιότητος. Άλλά πριν βά-λετε τo κατάπασμα, να κολλήσε-τε στί δέρμα ένα κομμάτι τσιρό-το, τo όποιο κόβετε στήν μέση, έτσι ώστε από τήν άπή να βγαίνη έξω ή κρεατοεληά, επάνω στήν όποια βάφετε τo κατάπασμα. Έ-τσι δεν φλογίζεται τo δέρμα γύ-ρω από τήν κρεατοεληά. Άνανε-ώνετε τo κατάπασμα μέχρι τε-λείας έπιτυχίας. Μην τραβήξετε δέ τήν κρεατοεληά. Θά πέση μό-νη της.

Α ρ η ν, Καλάμας. — Γιά τά εξανθήματα του προσώπου, σάς συνιστώ επάλειψιν με πυκνή σα-πούνια από σαπούνι κουνούρι, τo όποιο θά βρήτε στά φαρμακεία. Τo σαπούνι αυτό να τo μεταχει-ρίζεστε και στί ξύστα.

Ν' άποφεύγετε δέ τά πολύ άλ-μυρά φαγητά, τo πιερά και τίς σάλτσες. Να τρώτε άφθονα χόρ-τα και να πίνετε τo ζουμί των ορ-θων.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ



Μοντέρνα κρεβατοκάμαρα από ξύλο βαλανιδιάς, φηλιστέ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



Είδε το πρόσωπό του γλυκό, φοικατό γλυκό και τα μάτια του πεταγμένα έξω....

Από το στόμα του έβγαυε ένας ματωμένος άφρός.

Ο Βαράγιας έφριξε.

Συγκράτησε το γρησάο σύντροφό του που κλονιζότανε, έτριμος να σωριαστεί, κάτω και κίτταξε να ιδη καλύτερα τί του συμβείνει.

Έκεινο που αντίκρινε τότε, τον έκανε ν' ανατριχιάσει. Ένα βέλος, οχιμένο απ' τους 'Ινδούς που παραφύλαγαν πίσω απ' τα δέντρα, είχε τριπτήσει πέρα και πέρα το λαμό του δυστυχισμένου Βενίτου.

— Καλέ μου σύντροφε! τραύλισε ο Βαράγιας. Κουράγιο!.... Τα μάτια του Βενίτου βασίλευαν.

Ο θάνατος άπλωνε πάνωθε του τα μαύρα του φτερά.

Ώστόσο, άνοιξε τα αίματοβαμμένα χέλη του και ψιθύρισε:

— Δεν είνε τίποτε, σύντροφε.... Μην άνησυχείς άδικο.... Αδ' τ'ό ήταν το γραφτό μου.... Χαίρε, Βαράγια!.... Θάφε με κάτω από ένα γέικο δέντρο, όταν φύγουν αυτοί οι σκύλοι οι 'Ινδοί.... Και.... μην ξεχνάς τον παλιό μου φίλο.... Το παστό μου άλογο....

Δέν μπόρεσε να πη περισσότερα.

Ένας σπασμός τ'όν συγκλόνισε όλοσωμο και απόμεινε νεκρός στην άγκαλιά του Βαράγια.

Την ίδια στιγμή, ένας τρομερός άλαλαγμός άκούστηκε από το μέρος του δάσους, στο όποιο βρισκόταντοσαν οι 'Ινδοί. Ήταν ή λαχ ή του πολέμου, της έφροδου, της άλληλοσφαγής...

Άπασιες μορφές προδολαν πίσω από τα δέντρα. Δόγχε, καρμινίτες, τσεκούρια και τεράστια μαχαίρια....

Η κρίσιμη στιγμή είχε πλησιάσει.

Ο δόν Έστεβάν κι' ο Πέτρος Διάς έδιναν στους άνδρες των τίς τελευταίες των οδηγίες.

Ξαφνικά, ένα νέο ούρλιαχτό άκούστηκε απ' το μέρος των 'Ινδών κι' έπειτα αντίχρησε μέσα στη σιωπή της φεγγαρόλουστης νύχτας ή βροντώδης φωνή ενός απ' τους άρχηγούς των έρυθροδέμων, της Παρδαλής Γάτας:

— Πολεμιστάι, άκούω τίς φωνές των πνευμάτων, άκούω τίς φωνές των νεκρών αδελφών μας!.... Η σιάς τους πετάνε πάνω απ' τα δέντρα του δάσους.... Τό φεγγάρι βάφτηκε κόκκινο.... Η στιγμή της σφαγής πλησιάζει.... Τό αίμα των άρχων ποσάπων θα ποτίσει σέ λίγο άφθονα τη γη. Τό μακρύ τους μαλλιά και τα γυνιά κρανά τους θα στολίσουν τίς λόγχες μας και τίς καλύτες μας.... Τά τσακάλια ούρλιάζουν.... Η τίγρεις γλύφονται, διασπασμένες για αίμα, μέσα στα σκοτεινά στήλαια.... Πολεμήστε γενναία.... Όσοι νικήσουν, θα χορέψουν γύρω από τα πτώματα των άρχων προσώπων.... Όσοι σκοτω-

θούν, θα πάνε να συναντήσουν τίς σιές των πολεμιστών μας....

Η στιγμή της έκδικήσεως πλησιάζει....

Άγρια ούρλιαχτά και κραυγές, όμοιες με των θηρίων, διιδέχιζαν τα πομπώδη λόγια της Παρδαλής Γάτας.

Έδόθηκε κατόπιν το σύνθημα της έφροδου.

Οι 'Ινδοί πήδησαν στ' άλογά τους κι' όρμησαν σάν αίρυνες έναντίον του μικρού στρατοπέδου των χουσοθηρών. Η σύγκρουση υπήρξε τραμακτική. Όμοβροντίες πυροβολισμών αντίχρησαν και τόπων οι αντίπαλοι ήρθαν στα χέρια. Πάλεαν σώμα με σώμα, με πρωτοφανή λύσσα και μανία.

Οι χουσοθηροί προσπάθησαν να κρατήσουν τους 'Ινδούς έξω απ' το περιφραγμά τους. Μα ή επιθέσεις των έρυθροδέμων ήταν άφαντάσιως όρμητικές. Μερικοί απ' αυτούς είχαν περδίσει κιάλα μέσα στην κατασκήνωσι και τό μακελειό έξακολούθησε άγριο, φρικιαστικό.

Στεναγμοί και βογγητά ψυχορραγούντων άντηχούσαν, κραυγές λύσσης και ούρλιαχτά μανίας.

Ο δόν Έστεβάν έτρεχε παντού όπου υπήρχε μεγαλειτερος κίνδυνος κι' έμψήλωνε τους συντρόφους του, πολεμώντάς κατά των 'Ινδών λονταρίσια.

Τό ίδιο έκανε κι' ο τρομερός σφαγείς των 'Ινδών Πέτρος Διάς.

Έξαφνα, μέσα στο χαλασμό της μάχης, ο Όροχης δέχτηκε στο κεφάλι ένα δυνατό χτύπημα διά κεφαλοθραύστη έρυθρού ενός 'Ινδού. Τό κρανίο του θάνοιγε στα δυό με τό χτύπημα αυτό, άλλα τον έσωσε τό πλατύφυρο καπέλλο του κι' ή πυκνή πουτιική του κόμη. Ζαλόστηκε όστόσο και κούστηκε κάτω.

Ο 'Ινδός σήκωσε και πάλι τον κεφαλοθραύστη του για να τον άποτελειώσει.

— Διάς, βοήθεια!.... Σώσε με!.... έκραύγασε ο δύστηνος τροβαδορός.

Ο Διάς που έμάχετο αυτή τη στιγμή πλάι του, τον άκουσε. Γέρισε άπότομα και έτάλλωσε τον 'Ινδό νεκρό, μ' ένα τρομερό χτύπημα τίς καραμίνες του, την όποια χρησιμοποιούσε ως όρπαλο.

Την κραυγή όμως του Όροχης την άκουσε και κάποιος άλλος. Ο άπασιος άρχηγός των έρυθροδέμων, ή Παρδαλή Γάτα. Στό έκουσια του δονήματος του Διάς, ή Παρδαλή Γάτα έφρένασε. Ωστε βρισκόταν λοιπόν μεταξύ των λευκών ο τρομερός έξαλλωμένος των 'Ινδών, ο φονιάς τ'όν και τόσων γενναίων έρυθροδέμων; Νά μία περίσταση να μετρηθή μαζί του, ή μονομαχία με τον άκατάβλητον αυτόν πολεμιστή, να τον σκοτώσει.

Χωρίς να χάση καιρό, ή Παρδαλή Γάτα έτάλλωσε νεκρός δύο χουσοθηρές που της έφραζαν τό δόξιο και σ'ήχτηκε έφφες έναντίον του Διάς, κραυγάζοντας, κατά τη συνήθεια των πολεμιστών της φυλής του:

— Φονιά των γενναίων έρυθροδέμων, τό κορμάκι θα γίνει σκίνο τό ποσί τό κορμάκι σου! Είμαι ή Παρδαλή Γάτα. Κανέννας δέν γλυτώνει απ' την τρομερή μου λόγχη.

Συγγνώμης σήκωσε την αίματοβαμμένη λόγχη του κι' έτοιμάστηκε να γυγίση τό Διάς κατάντηθα. Άλλά ο Διάς ήταν γενναίος κι' άξιος πολεμιστής. Άρπαξε λοιπόν τη λόγχη της Παρδαλής Γάτας απ' τό κορτάρι της και την τράβηξε με τόση δύναμη, ώστε ο 'Ινδός άρχηγός κούστηκε από τ' άλογό του στο χόμια, πέφτοντας, ή Παρδαλή Γάτα άρπασε τη λόγχη απ' τα χέρια της. Γρήγορος σάν την άστραπή, ο Διάς την άρπαξε και τη βύθισε πέρα από πέτρα στο στήθος του 'Ινδού....

Συνέβη τότε κάτι τό καταπληκτικό.

Ο 'Ινδός, αντί να μείνη νεκρός στο μέρος ποθέσε, άνασηκώθηκε στο ένα του γόνα και τράβηξε τό μαχαίρι του.

— Η Παρδαλή Γάτα, σό ναξε, δέν πεθαίνει τόσο εύκολα.

Ο Παρδαλή Γάτα



Η Παρδαλή Γάτα θα έκδικηθή τό φονιά της, πριν κλείσει τα μάτια της ο θάνατος....

Και μ' ένα ξαφνικό πήδημα, ο έφτάφυχος έρυθροδέμος σήκτηκε έναντίον του Διάς. Θά τον έσκότωνε δέ άναμφιβόλως, αν ο γενναίος πολεμιστής δέν πηδούσε δεξιά. Έτσι, ο 'Ινδός άρχηγός κούστηκε κάτω νεκρός, σφίγγοντας στο χέρι του τη λαβή του μαχαίριού του.

Απ' την άρχή της συγκρούσεως, ο Κουχίλλος πολεμούσε πλάι στον δόν Έστεβάν. Πολεμούσε άφροβα, άλλα και φρόνιμα. Δεν έξέτιο και πολύ στον κίνδυνο. Διαρκώς δέ γύριζε τα μάτια του προς τον δόν Έστεβάν για να βλέπη αν τον παρακολουθεί όσωπο σέ μία στιγμή, αντίληφθείς πως ο άρχηγός του δέν τον πρόσεχε, ύποχώρησε σιγά-σιγά και έφτασε στο πίσω μέρος της κατασκήνωσεως. Τό μέρος αυτό δέν φωτιζόταν και τόσο καλά απ' τίς μεγάλες φωτιές των χουσοθηρών. Στον κορμό ενός δέντρου ήταν δεμένο τό άλογο του Κουχίλλου. Ο τυχοδιώκτης χαμογέλασε άπαισια και γύρισε τό βλέμμα του προς τό μέρος της συμπλοκής. Κανέννας δέν τον είχε δει. Κανέννας δέν τον έπροσεχε....

Ο πονηρός τυχοδιώκτης έτοιμαζόταν να πηδήσει στ' άλογό του, άλλα μία νέα όρμητική έφοδος των 'Ινδών τον άνέφρασε να τρέξει, να σταθή και πάλι πλάι στον δόν Έστεβάν και ν' άμυνθή για να σώση τη ζωή του.

Ο δόν Έστεβάν δέν τον άφανε, όπως είπαμε, ούτε στιγμή απ' τα μάτια του. Έξαφνα τον είδε να στρεφογυρίζει σάν σούρα, ν' άφινη μία κραυγή πόνου και να σωριάζεται κάτω.

— Τόσο τό καλύτερο.... ψιθύρισε ο δόν Έστεβάν. Γλυτώσαμε από ένα πρόδοτό.

Μόλις όμως ο Ίσπανός εύπατρίδης όρμησε έναντίον των 'Ινδών, ο έξαλλωμένος κάτω Κουχίλλος, σήκωσε σιγά-σιγά τό κεφάλι του, έφριξε ένα γρήγορο βλέμμα γύρω του, είδε πως δέν τον έβλεπε κανείς κι' άρχισε να σέβνεται προς τό σκοτεινό μέρος του περιφραγματος της κατασκήνωσεως.

Όταν έφτασε εκεί, έβρινε και πάλι μερικά δευτερόλεπτα αίνιγτος. Τό έξιντο άλογό του, που τον παρακολουθούσε δια αυτή την ώρα άνήσυχτο, τον πλησίασε, έκυνσε τό κεφάλι του και τούγλειψε τό πρόσωπο.

Ο Κουχίλλος τό χάιδεψε και κατόπιν, συρόμενος πάντα, βγήκε έξω απ' τό περιφραγμα. Τό άλογό του τον άκολούθησε.

Στό μέρος αυτό υπήρχε άπώλυτη έρημιά και σκότος.

Ο Κουχίλλος έκοναγύρισε όστόσο τό βλέμμα του προς τό μέρος της συμπλοκής. Κανέννας δέν είχε αντίληφθεί την πονηρία του. Ένα στανικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε τότε στην άπαισια μορφή του. Πήδησε στ' άλογό του κατόπιν, τό κέντησε με τα σπέρνια του και χάθηκε μέσα στο βαθύ σκοτάδι....

Στην κατασκήνωσι των χουσοθηρών, ή σημελική έξακολουθούσε λυσσάλεα, μανιώδης. Οι σύντροφοι του δόν Έστεβάν έμάχοντο άπεργνωσμένα. Ο Διάς έκανε θαύματα. Άλλά και οι 'Ινδοί πολεμούσαν γενναία, άντηρώντας τον θάνατο.

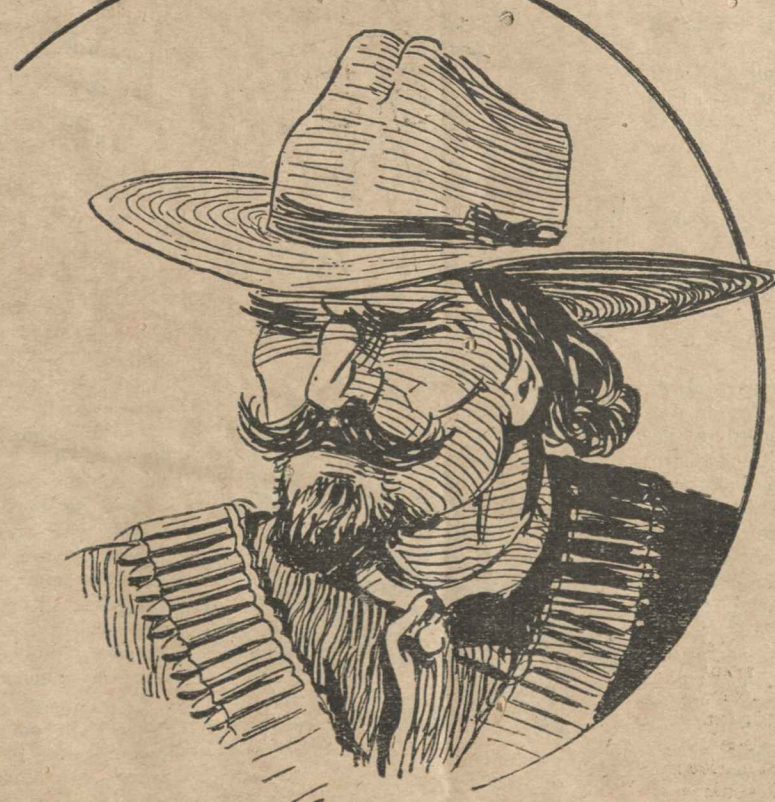
Σιγά-σιγά όμως, μετά τον θάνατο της Παρδαλής Γάτας, οι έρυθροδέμοι άρχισαν να ύποχωρούν. Οι χουσοθηροί τους άνάνησαν να πηδήσουν και πάλι έξω απ' την κατασκήνωσι, μέσ' στην όποια είχαν πηδήσει πάνω στην πρώτη τους όρημή.

Ένας μόνον 'Ινδός έβρινε άκόμα μέσα στην κατασκήνωσι. Ήταν έφριπος και κούνησε άπειλητικά τό κεφαλοθραύστη του, με τον όποιο είχε θρημματίσει άρκετά κρανία χουσοθηρών.

Ο 'Ινδός αυτός πολεμιστής είχε άνάστημα γ'αντος. Κανέννας δέν τολμούσε να τον πλησιάσει. Έτσι, βλέποντας πως οι σύντροφοί του είχαν ύποχωρήσει πλέον, πήδησε κι' αυτός με τ' άλογό του έξω απ' τό περιφραγμα της κατασκήνωσεως.

Τη στιγμή αυτή άκριβώς τον άντελήφθη ο Πέτρος Διάς και τα μάτια του σπυρόβλησαν. Δεν έφρασε να τον άφήσει να φύγη τον τρομερό αυτόν έρυθροδέμο. Ένα τέτοιο αντίπαλο έητούσε κι' αυτός για να δείξη την άνδρεία του. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό, πήδησε στ' άλογό του κι' εκάλεσε έναντίον του 'Ινδού, κρατώντας ψηλά τό αίμωσταγές σπαθί του.

Ο 'Ινδός τον άντελήφθη έγκαιρώς κι' έγύρισε τ' άλογό του



Ο Βαράγιας

προς τό μέρος του. Γρήγορος σάν την άστραπή, ο Διάς πλησίασε τον 'Ινδό και του κατάρρε με τό τρομερό σπαθί στο κεφάλι. Μά ο 'Ινδός πρόφτασε κι' άπέκρινε τό χτύπημα με τον κεφαλοθραύστη του. Τό σπαθί του Διάς έγινε κομμάτια. Τότε οι δύο άκατάβλητοι αντίπαλοι ήρθαν στα χέρια, έτοι έφριπτοι καθώς ήσαν. Προσπαθούσαν να σήξουν ο ένας τον άλλο κάτω, μά ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος τό κατόρθωναν. Έξαφνα ο Διάς έφριγγε απ' τα χέρια του 'Ινδού και ύποχώρησε μερικά βήματα. Στάθηκε εκεί και χτύπησε με λύσσα τ' άλογό του, κραυγάζοντας:

— Έμπρός!.... Έμπρός!....

Φρενιασμένο τό άλογο, σήκτηκε προς τό μέρος του 'Ινδού και μόλις έφτασε κοντά του, έκαμε ένα τεράστιο πήδημα, διαγράφοντας μία μεγάλη καμπύλη πάνω απ' τό κεφάλι του έφριπτον έπίσης 'Ινδού. Αυτό ήθελε κι' ο Διάς. Καθώς περνούσε φρεσιτός πάνω απ' τον αντίπαλό του, του κατάρρε ένα τρομερό χτύπημα με τον περνηστέρα του στον κρόταφο. Ήταν τόσο δυνατό τό έπιδέξιο αυτό χτύπημα, ώστε ο 'Ινδός κούστηκε άμέσως καταγής νεκρός!....

Η ύτέρωχη αυτή άνδραγαθία ήταν τό τελευταίο έπισόδιο της μάχης.

Οι 'Ινδοί άποσύρθηκαν και χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Ο τόπος γύρω ήταν γεμάτος πτώματα.

Ώστόσο, οι χουσοθηροί κάθησαν γύρω στις φωτιές ν' άναπανθούν και να δέσουν τίς πληγές των, πριν θιγούν τους συντρόφους των.

Τόν άτυχο τό Βενίτο! έπε ο Βαράγιας στον Όροχ. Σκοτώθηκε πρώτος-πρώτος. Ο Θεός ν' άναπαύη την ψυχή του.

Τό πιο λυπηρό, άποκρίθηκε ο Όροχης, είνε δυο σκοτώθηκε κι' ο γενναίος Κουχίλλος, ο οδηγός μας.

Ο Διάς άκουσε τα λόγια του Όροχη και τον κίτταξε θυμωμένα.

— Τό χτύπημα πουάφρασε κατάρραλα απ' τον 'Ινδό, τόν είπα, σου σκότισε τό μυαλό. Για πούν γενναίο Κουχίλλο μάλα; Αυτός ο άρχηγός είν' ή αίτία που χάσαμε απόψε περί τους είκοσι συντρόφους μας. Αυτός παρέσυρε ως έδω τίς 'Ινδούς. Μά ο Θεός τον τιμώρησε.

Έξαφνα, ενώ οι χουσοθηροί μιλούσαν, οι 'Ινδοί έαναπαρουσιάστηκαν πίσω απ' τα δέντρα.

— Α, τους άρχεius! φώναξε ο Πέτρος Διάς. Τό αίμα που χύθηκε, τους έχει έρεθείσει, τους σκύλους! Ας τους κυνηγήσουμε, σύντροφοι. Έμπρός!....

Κι' άμέσως, ο άκούραστος κι' άφοβος αυτός πολεμιστής, πήδησε στ' άλογό του κι' έτρεξε έξω απ' την κατασκήνωσι. Πολλοί απ' τους χουσοθηρές έσπευσαν να τον άκολουθήσουν.

Σέ λίγο δέν άκουγόταν παρά ο καλασμός των άλόγων τους, μακριά, μέσα στο δάσος.

Η φωτιές της κατασκήνωσεως είχαν άρχισεί να σβύνουν. Οι χουσοθηροί είχαν βυθιστεί στον ύπνο.

Σκοτάδι έσκέπαζε τό πεδίο της μάχης....

Τη στιγμή αυτή, μία σκιά πλησίασε σέ μία απ' τίς φωτιές. Έξαφνα, πήρε ένα κούτσουρο άναμμένο, προχώρησε άνάμεσα στα πτώματα των νεκρών κι' άρχισε να φωτίζει και να κυττάη προσεκτικά τα πρόσωπα των σκοτωμένων.

Φαινόταν σάν να ζητούσε κάποιον και να μη τον εύρισκε. Έξαφνα ποδοβολήτο δυνατό άκούστηκε μακρινά.

Ήταν ο Διάς που γύριζε με τους ανθρώπους του απ' την καταδίωξη των 'Ινδών.

Ο άνθρωπος που κυττάζε τα πρόσωπα των σκοτωμένων, σηκώθηκε όρθιος.

— Σεις, είπατε, δόν Έστεβάν; τόν είπατε ο Διάς μόλις την αντίκρισε. Τί ψάχνετε να βρήτε άνάμεσα στα πτώματα;

Ο δόν Έστεβάν κούνησε με θυμό τό κεφάλι του.

— Θά σάς πω σέ λίγο, άπάντησε. Για πέστε μου τώρα, τί έκάματε με τους 'Ινδούς;

— Όχι μεγάλα πράγματα. Σκοτώσαμε δυό-τρεις, άλλα σκότωσαν κι' αυτοί έναν απ' τους συντρόφους μου. Ώστόσο, αν θέλετε να μάθετε τί σχεδιάζουν έναντίον μας, μπορείτε να έξετάσετε τον αλγιάστο που έπασα.

(Άκολουθεί)

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ



ΣΑΝ δέκα λεπτά πού τὸ ἀνδρόγυνον εἶχε γνωρίσει ἀπ' τὸ θέατρο. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔδωκε τὰ γόνατά της, κατόπιν τὰ δαχτυλίδια της, ξεκαρφίτωσε τὰ διαμαντικά της καὶ τ' ἀράδιασε πάνω στὸ μάρμαρο τῆς κομψῆς τουαλέτας της. «Επειτα κυτάχηκε στὸν καθρέφτη, πῆρε διάφορες πόζες, πρόσεξε τὸ προφίλ της καὶ ἀνασκήκωσε τὸ πηγούνι της, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ της ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῇ τὴ θαυμασιὰ καμπύλη της. Τί τὰ θέλετε, ἡ προσεκτικὴ αὐτὴ ἐξέτασις τοῦ προσώπου της δὲν τὴν ικανοποίησε καθόλου. Εἶδε πὼς τὰ μάτια της ἔχασαν σιγά-σιγά τὴ λάμψη καὶ τὴ γοητεία τους. Κάποιες δυσκολοδιάνοιες οὐτίδες καὶ μερικὲς ἀσπρὲς τρίχες στὰ ἐξέθνη μαλλιά της, τὴν ἔκαναν νὰ μελαγχολήσῃ.

Ἀπογοητευμένη, ῥίχτηκε σὲ μιά πολυθρόνα, πλάι στὸ μισόβηστο ἔξω.

Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικο ὁ ἄνδρας της, πού στὴν παράστασι κυττάζε δλοένα ἐρωτικά, πότε τις δὺς κόρες τοῦ γατροῦ Κιδέ καὶ πότε ἐκείνη τὴν ξετσιπωτὴ τὴ Βινερά, πού ἀπ' τὸ διπλὸν θεωρεῖτο τοῦ ξερχνε ἐπιμονες ματιές, πού ἐσήμαιναν πολλά.

Τώρα ὁ ἄνδρας της βρισκόταν στὸ διπλὸν δωμάτιο καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ πλαγιάσῃ. Παρακολουθοῦσε τὸ θόρυβό πού ἔκανε, βγάζοντας ἐνῆ-ἐνὰ τὰ φορέματά του, τὸ ρολόγι του καὶ τέλος τὰ παπούτσι-α του. «Οἱ αὐτοὶ οἱ κρότοι τῆς ἦσαν γνώστοι ἀπὸ τότε πού παντρεύτηκαν. Ἀκουσε δὺς—τρὲς φορές τὸ τριζμὸ τοῦ σομιέ, ἀπὸ τὰ στριφογυρίσματά του ὅσο νὰ βουλευτὴ καλύτερα στὸ κρεβάτι του καὶ ἔπειτα ἐπεκράτησε ἀπόλυτη σιωπὴ. Ὁ ἄνδρας της κοιμόταν.

Ὁ νοῦς της πέταξε στὰ περασμένα.... Θυμήθηκε τὴ βραδεῖα τοῦ γάμου τους. Μὲ πόση λαχτάρα τὴν ἐσπῆγγε στὸ στήθος του ὁ ἄνδρας της, πόσα φιλιά δὲν τῆς ἔδωσε, θερμὰ, φλογερὰ, ἀτελέωτο. Θυμήταν ἀκόμα τὰ γοητευτικὰ γλυκόλογα τῆς ἀγάτης, πού ξεψυχούσαν μισοειπωμένα στὰ χεῖλ-α της, τὰ τρυφερά του χάρδια πού τὴν ἔκαναν τόσο εὐτυχισμένη! Πόσο ἦσαν τότε ἀγαριστὰ! Στὰ χεῖλ-α της ἀνθοῦσαν τὰ τριαντάφυλλα τοῦ Ἀπρίλη καὶ στὰ ἐκφραστικά της μάτια ἔλαμπε ἡ ἀσβεστὴ ἐρωτικὴ φωτιά. Τὸ λυγρὸ της σῶμα λικνιζόταν στὰ γόνα του μπράτσου, μὲ τὴ χάρι τοῦ κυταριστοῦ, ὅταν τὸ σαλεύει ὁ βραδυνὸς μπάτης.

Δὺς δάκρυα σιωπηλὰ κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια της.

«Ὅλο τὸ βράδυ, ὁ ἄνδρας μου κυτοῦσε τὴν ξετσιπωτὴ Βινερά, ψιθύρισε. Γιατί;... Γιατί;... Τί τῆς βρῖσκει, τέλος πάντων; Δὲν εἶνε δὲ καὶ καμιὰ καλλονή! Μιά χοντρογυναικὴ καὶ τίποτε παραπάνω. Ὡ, οἱ ἄνδρες εἶνε ζῶα! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τοὺς μπαίνει ἔξωρα ὁ διάβολος μέσα τους καὶ λημονοῦν κάθε περασμένη εὐτυχία, κάθε πού τοὺς χαρίζουμε καὶ ὅλη μας τὴν ψυχὴ. Τὸν ἔρωτά μας, τὴν καρδιά μας, τὸ κορμὶ μας, ὅλα, ὅλα.... Καὶ στὴν πρώτη ματιὰ τῆς πρόστυχης Βινεράς μᾶς ξεχνᾶνε. Ὡ! εἶνε ὁλοφάνερο, πὼς ὁ Σατανᾶς, ναι, ναι, ὁ Σατανᾶς χώνει παντοῦ τὴν οὐρά του.

Τὸ θλιβερὸ αὐτὸ παράπονο φούσκωνε ἀργὰ σὰν πλημμύρα τὴν ψυχὴ της. Ἐφίξε ὕστερα μὰ τελευταία ματιὰ στὴ φωτιά πού τρεμόβηνε καὶ ἄρχισε νὰ γδύνεται. Μὰ, παράξενο! Μπροστὰ στὸ τζάκι εἶδε νὰ σχηματίζεται κάποια ἀνδρόπνη σλουέττα πού ἄρχισε ἀπ' τὸ πάτωμα καὶ ἔφτανε ψηλὰ ὥς τὸ μεγάλο χονρὸ ρολόγι πού τὸ κρατοῦσε στὰ χέρια ἕνα μικροῦττινο σύμπλεγμα ἀπὸ νεοῖδες. Ἡ σλουέττα αὐτὴ φοροῦσε λουστρινέ-να σκαρπῖνα τοῦ χοροῦ, πολὺ σουβλερά, μαῖουρο πανταλὸν φρεσκοσιδρωμένο, φρόξω τῆς τελευταίας μόδας, πού ἄφανε νὰ φαίνεται ὁ λευκὸς ἀνοιχτὸς ῥιζὲς καὶ ὁ ἀσπρὸς λαιμοδέτης. Μέσα ἀπ' τὸ γυαλιστερό κολλάρ, ἔβγαινε ὁ λαιμὸς καὶ ἡ μορφὴ ἐνὸς σοβαροῦ κυρίου, μὲ μύτη γοιτῆ, ὁ-πογένειο σουβλερὸ καὶ μάτια πού σπιδοβολοῦσαν.

Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς χαρτέθηκε τὴ Μαγδαληνὴ, βγάχνοντας τὸ ψηλὸ του καπέλλο.

—Κυρία μου, ἐπιτρέψτε μου νὰ αὐτοσυστη-θῶ! Εἰμαι ὁ Σατανᾶς!

—Ὁ Σατανᾶς!...

—Μ' ἐφονάζετε, ἂν δὲν ἀπατώμαί....

—Σὰς φώναξα; Ὁχι δὲ! Εἶπα μόνο πὼς παντοῦ χώνετε τὴν οὐρά σας!

—Ἀκριβῶς! Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς μ' ἐφονάζετε!

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Σατανᾶς λοξοκύτταξε τὸ ταβάνι καὶ πῆρε μιά ἐκφρασι μοχθηρὴ, ἀλλ' ἀμέσως ἔκρινε τὴν κακία του, καρφώνοντας τὰ μάτια του στὶς μύτες τῶν λουστρινέ-νων σκαρπῖνων του.

—Λοιπὸν, εἰτε κατόπιν, νὰ πού ἦρθα, κυρία. Τί μὲ θέλετε;

—Ξέρετε, εἰτε ἡ Μαγδαληνὴ, εἰμαι λιγάκι....

—Ἀτμημένη; Παρακαλῶ, μὴν ἐνοχλεῖστε γι' αὐτό.

Καὶ κύτταξε τὴ νεαρὴ γυναῖκα μὲ φιλάρωση ἀναίδεια.

—Μοῦ φαίνεται, τῆς ξανάτε κατόπιν, πὼς σὰς εἶδα ἀπὸψε στὸ θέατρο.

—Πράγματι, ἦμουν ἐκεῖ.

—Ναι.... ναι.... Εἰσατε πολὺ χαριτωμένη! Μόνο πού τὸ χτένισμά σας δὲν ἦταν καὶ τόσο τῆς μόδας!

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Σατανᾶς καλονάθησε σὲ μιά πολυ-θρόνα, ἀντίκρου τῆς.

—Λοιπὸν, ἐξακολουθεῖτε, παρακαλῶ, τῆς εἰτε. Ἐμπιστευθή-μου τὸν καὶμό σας. Διστάζετε;

—Ὁχι, ἐκλαμπρότατε! Μπορὼ νὰ σὰς ὀνομάζω Ζίτα;

—Εὐχαριστῶς.

—Καὶ τί ἐπάγγελμα κάνετε, ἐκλαμπρότατε; Μπορὼ νὰ μάθω, ἂν ἐπιτρέπεται;

—Τί ἐρώτησι! Γλεντάω, κυρία μου, γλεντάω ἐδῶ καὶ ἀμέτρητα χρόνια. Εἰμαι ἕνας γλεντιζὲς πρῶτης!.... Ὡ! νὰ ξέρατε τί ἀναρὰ πού εἶνε ἡ Κόλασι!.... Ἀλλὰ μ' ἐκάνετε νὰ σὰς μιλῶ γιὰ τὰ δικά μου βάσανα, ἐνῶ ἐγὼ ἤθελον νὰ μάθω τὰ δικά σας!...

Ἐφερε τὸ χέρι στὸ στόμα του, γιὰ νὰ πῇ κάποιον μικρὸ χρο-μουρητό.

—Λοιπὸν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ξανάτε σὲ λίγο. Λέγαμε πὼς ὁ σύζυγός σας σὰς ἀπατᾷ μὲ κάποια κυρία Βινερά, μὰ γυναῖκα ἀμφο-δύων ἡθῶν, ἡ μᾶλλον, γιὰ νὰ μιλήσω πὼς κα-θαρά, ἦθῶν ὅχι ἀμφιβόλων.... καὶ πὼς τὸ πρῶγμα αὐτὸ σὰς κάνει νὰ λυπᾶστε κατακάθρα.

—Ἀκριβῶς! Καὶ σὲ τί μπορεῖτε, νὰ μοῖ φανεῖτε χρήσιμος;

—Σ' ὅτι θελήσετε!

—Εἰσατε ἱκανὸς νὰ διορθώσετε τὸν ἄν-δρα μου;

—Ἄν τὸ θέλετε.

—Καὶ μὲ τί τρόπο;

—Μ' ὅποιον τρόπο θέλετε!

—Καί.... τί ζητᾶτε γιὰ τὴν ὑπηρεσί-α σας αὐτὴ;

—Ὁχι καὶ σπουδαῖα πράγματα. Μιά ὑπο-γραφή σας κάτω ἀπὸ ἕνα συμβόλαιον. Ἐβγαλε συγχρόνως ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ρόλο χαρτιά. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια. Ὁ Σατανᾶς τῆς παρουσία-σε κάποιο ἔντυπο.

—Ὡστε ἔχετε καὶ τυπωμένα συμβόλαια; τὸν ρώτησε.

—Γιὰ εὐκολία, κυρία μου! Ἐγώ, βλέπετε, μεγάλη πελατεία! Κόσμος καὶ κοσμήσεις τρέ-χει πίσω μου, ζητῶντας νὰ μπῇ στὸ βασίλειό μου! Ὑπογράψτε λοιπὸν τὸ «Συμβόλαιον».

Ἐκείνη τὸ πῆρε, τὸ διάβασε καὶ δινόντας τὸ πίσω:

—Σὰν πολὺ τρέχετε, τοῦ εἰτε. Στὸ συμβό-λαιό σας μοῦ ζητᾶτε νὰ σὰς παραδώσω μετὰ τὸ θάνατό μου τὴν ψυχὴ μου! Ποιὸ καλὰ! Καὶ τί μοῦ προσφέρετε σ' ἀντάλλαγμα γι' αὐτό;

Μὲ τὸν πρόπο πού ὁ Σατανᾶς τράβηξε τὸ ὑπογένηό του, καταλάβαινε κανεὶς τὴν ἀντι-μνησίαν του. Ἀντιπαθεῖς τρομερὰ τῆς πολλῆς κούβεντες. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ συντομίσῃ τὴν ὁμιλία, μὰ δυστυχῶς, μελέχηρε μὲ μιά γυναῖκα, πού εἶχε ὁρεῖ γιὰ φιλαρία καὶ μά-στα σὲ τόσο περασμένη ὥρα.

—Τί σὰς προσφέρα; εἰτε τέλος. Τὴ δύ-ναμι! Ὁ ἔρωτας θὰ γῇ ἀπὸ τὸράνός σας, σιλόβος σας! Οἱ ἄνδρες πίσω ὅτ' τὸ αὐτοκα-τορικό σας ἄρμα, θὰ σέρνεται κοπάδι καὶ θὰ τσακνώνονται πούδς θάχῃ πρῶτος τὴν τιμὴ νὰ πέσῃ κάτω ἀπ' τοὺς τροχοὺς του! Κι' ὁ ἄνδρας σας θὰ τρέχῃ καὶ αὐτὸς λαχανιασμένος μὲ τὴ



Ἐφίξε μιά τελευταία ματιὰ στὴ φωτιά πού τρεμόβηνε, καὶ ἄρχισε νὰ γδύνεται...

τέσσερα, μὴν τύχει καὶ χάσει τὴ σειρά του.

—Ξέρετε ποῖον μοῦ θυμίζετε αὐτὴ τὴ στιγμή; εἰτε ἡ Μαγδα-ληνὴ.

—Ὁχι!

—Κάποιον ὑπάλληλο τῶν καταστημάτων τοῦ «Πρεντάν». Ἐτοί-κι' ἐκείνος, μὲ τὴν ἀκατάσχετη εὐλογητικότητα του, κατὰφερε τοὺς ἀ-γοραστὰς νὰ φρονίσουν. Τοῦ μοιάζετε πολὺ!

—Ἐστω! Εἰμαι, ξέρετε, πανταχοῦ παρών. Μὲ τὴ διαφορά πὼς ποιάω σὲ λογικὲς τιμές. Θέλετε νὰ κάνουμε μιά δοκιμὴ, γιὰ νὰ πά-ρετε μιά ἰδέα πὼς εἶνε ἡ δύναμι μου; Κυτάχτε τὸν καθρέφτη πού κυττάζοσαστε προτοῦ ἔρθω!

Ἡ Μαγδαληνὴ σηκώθηκε καὶ κύτταξε τὸν καθρέφτη. Ἡ ἔκ-πληξις τῆς τότε εἶχε ὅρα. Ἀντίκρουσε ἐκεῖ μέσα τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀγνωστό, ἂν καὶ ἦταν ἐκείνη ἡ ἰδία. Ἡ ὁμορφιά της ἔλαμπε καὶ φεγγολοῦσε. Τὰ μάτια της ἀστράφταν! Τὸ στόμα της εἶχε ἕνα χαμόγελο πού σκλάβωνε. Δυστυχία σ' ἐκείνον πού θάπερτε στὴν ἀγ-καλιά της! Θὰ γινόταν σιλόβος τῆς παντοτεινῆς.

Κυτάχτε τὸν ἀγότρυ!

—Θαμίστε τὸν ἑαυτὸ σας, ἀγαπητὴ μου, τῆς ψιθύρισε ὁ Σα-τανᾶς. Εἰσατε πάντοτε γιὰ τὴ νίκη. Κι' ὁμολογεῖτε πὼς εἰμαι παντοδύναμος, πὼς ἐγὼ εἰμαι ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου!

Ἡ Μαγδαληνὴ ἄκουε τὰ λόγια αὐτά, μὰ δὲν ἀπαντοῦσε, γιὰ-τὶ στὸ ἀναισθητὸ τὸ ὄραμα πού εἶχε μπροστὰ τὰ μάτια της, ἄλλαξε. Ὁ καθρέφτης τώρα ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ, ἔπειτα ἀπέμεινε σκέτο κρύ-σταλλο καὶ πίσω ἀπ' τὸ γυαλὶ αὐτὸ δέχθηκε —τὴ θάση— τὴν κά-μαρα τῶν παιδῶν της. Τὰ μικρὰ κομμόντουσαν καὶ μιά μακρινὴ μουσικὴ ἔφτανε σ' αὐτὰ της.

Μὰ καὶ τὸ ὄραμα αὐτὸ πέρασε γρήγορα. Κι' ἀμέσως ἡ Μαγδαληνὴ ξανάτε μέσα στὸν κα-θρέφτη τὴν ὁμορφιά της πού τὴ σκοτεινιάζε-τοῦσε σὰν σύννεφο ἡ φιλία καὶ ὁ μετανοημένος.

—Ὑπογράψτε τὸ «Συμβόλαιον», τῆς εἰτε ὁ Σατανᾶς.

—Ὁχι! τὸ ἀπάντησε ἀπότομα.

Ἡ Α. Υ. εὖ πρὶν γῇ τὸν ἔρῳσε κατὰ-λαβε κατὰ τὴ ἐσθμὴν ὁ νόμος τῆς ἀπαντήσε-ως. Κατάλαβε πὼς ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε συνέλ-θει τώρα. Ἀσφαλῶς κάποια ἐπέμβασις τοῦ «Υψίστου» τοῦ κατὰστρεψε τὰ σχέδια.

—Βασίστετε λοιπὸν μόνο στὶς δυνάμεις σας, γὰ νὰ κερδίσετε τὸ σύζυγό σας; τῆς εἰτε.

—ἴσως! ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνὴ.

—Θαυμασιὰ ἀρέθεια! Κι' ἐγὼ σὰς βεβαιώ-νω πὼς αἶρω, νωρὶς—νωρὶς, θὰ πάμ νὰ βρῇ τὴ Βινερά.

—Θὰ τὸ δοῦμε!

—Ὑπογράψτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερο.

—Ὁχι!

Ὁ Σατανᾶς ἀγρίεψε:

—Τότε, μὴν ὑπογράφετε! Τώρα ἀρνῶμαι ἐγὼ, Ὡ! αὐτὲς ἡ γυναῖκες, πού νὰ τίς πάρῃ ἡ ὁρῇ τοῦ.... Θεοῦ!... Τοὐλάχιστον οἱ ἄνδρες, ὅταν δίνουν τὴν ψυχὴ τους στὸ Διάβολο, ἡ δουλειὰ τε-λειώνει στὴ στιγμή, δὲν χάνω τὸν καιρὸ μου....

—Καὶ ὑπογράφουν ἀμέσως;

—Ναι, καὶ χωρὶς νὰ τρέμῃ τὸ χέρι τους!

—Εἶνε, γιατί συνήθιζαν νὰ ὑπογράφουν γραμμάτια, ἐνῶ ἐμεῖς ἡ κακόμοιρες ἡ γυναῖκες....

—Ἐσεῖς ἡ κακόμοιρες γυναῖκες!... Ποτὲ δὲν ξέρετε τί θέ-λετε. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. Γιατί δὲν θέλετε νὰ ὑπογράψετε; Πῆτε μου μιά σοβαρὴ δικαιολογία καὶ ἐγὼ θὰ φύγω, χωρὶς νὰ ἐμπεῖνω!

—Θὰ σὰς πῶ. Καὶ πρῶτα—πρῶτα, ἀρνῶμαι χάριν τῶν παιδιῶν μου. Ἐπειτα μὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ κἀνῃ ὅ, τι θέλει. Ἐχε-τὴ δύναμι νὰ γυρίσῃ τὰ μαλλιά τοῦ ἀνδρός της καὶ νὰ μείνῃ γιὰ πάν-τα ἡ ἀγαπημένη του γυναικοῦλα, φτάνει νὰ θέλῃ καὶ νὰ ξέρῃ. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμιὰ γυναῖκα πού νὰ μὴν ξέρῃ, φτάνει νὰ θέλῃ. Ἐ, λοιπὸν! Ἐγὼ γράφω στὰ παλὰ μου τὰ παπούτσινα αὐτὴ τὴ Βινερά. Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς στὴ μάχη θὰ νικήσω ἐγὼ.... καὶ χωρὶς νὰ ὑπογράψω αὐτὸ τὸ φοβερὸ «Συμβόλαιον» σας.

—Ἀσφαλῶς ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ μοῦ χῆλασε τὴ δουλειά, νοσημοῦσε ὁ Σατανᾶς, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσω. Φεύγω, κυρία. Βγάτε τὰ πέρα μονάχι σας. Ἐπειτα, ἐγὼ παρηγοροῦμαι γρήγορα. Δὲν μὲ συγχωνῶν ἡ γυναῖκες. Εἰμαι πολὺ ψυχρὸς μαζί τους. Ἀγγί-ζε με νὰ δῆτε τί ψυχρὸς πού εἰμαι!

Πραγματικὰ, ἦταν πολὺ ψυχρὸς.... παγω-μένος! Ἀγγίξε τὸ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς καὶ ἐ-κείνη ἀνατρίχασε σύγκοιμη, σὰν νάταν τὸ χέρι-απὸ μάρμαρο. Τὴν ἰδία στιγμή, ἡ νεαρὴ γυ-ναῖκα ἔβηκε καὶ πετάχτηκε πάνω ταραγμένη....

Κοιμήταν δὺς ὄρες τώρα στὴν πολυθρόνα της. Ἡ φωτιά εἶχε σβῆσει ὁλόκληρη. Τὸ γυμνὸ της μπράτσο ἦταν κρεμασμένο ἔξω ἀπ' τὴν πολυθρόνα καὶ τὰ δάχτυλά της ἀνοιχτοῦσαν στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιῦ....



ΜΙΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Τὶ ἀφηγεῖται ἡ Ἐδβίνα Μποῦθ).

Σ' ἔναν ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν προσβάλετο τελευταία τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες τὸ «Τρεῦντερο Χόρ», ἕνα φιλμ γυρισμένο στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὴν εὐγενὴ καί... ἀνδιδοτελὴ συμπραξὶ πυγμαίων, πυρολατρῶν, ἀνθρωποφάγων καὶ ἄλλων ἀγριανθρώπων.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔτυχε νὰ δοῦν τὴν ταινία αὐτὴ, θὰ ἔμειναν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, θαυμασμένοι ἀπ' τὴν ἐκπλη-κτικὴ τῆς πρωταγωνιστρίας, τῆς Ἐδβίνας Μποῦθ, ἡ ὅποια ὑπεδέ-θη μὲ ἀφθαστὴ τέχνη τὸν δύσκολο ρόλο ἐνὸς λευκοῦ κοριτοῦ πού μεγάλωσε μέσα στοὺς ἀγρίους καὶ πῆρε τὴ νοσηρία καὶ τίς δια-θέσεις των, ὥσπου μὰ μέρα, ἕνας νεαρὸς λευκὸς, ἔδωκε μὲ τὸν ἑαυτὸ τοῦ τὸν ἀνυπόταχτο χαρακτήρα της.

Ἡ Ἐδβίνα Μποῦθ ἀκολούθησε τὸ σκηνοθετὴ Βὰν Ντάιχ, στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα πρόθυμα. Καταλαβαίνετε τώρα, πόσο ἐκποια-σαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅς δτου νὰ τελειώσουν τὴν ταινία τους. Εἶχαν ν' ἀντιπαλαίσουν ἐναντίον μυρίων δυσκολιῶν καὶ κινδύνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μεγαλειτέρος ἦταν ὅχι τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ ἡ ἐχθρικὴ διάθεσις τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Ὡστόσο, ἡ Ἐδβίνα Μποῦθ —ἡ Νίνα, ὅπως τὴ λένε χαϊδευτικά οἱ γνοστοὶ της— ἔμεινε δέκα ὁλόκληρους μῆνες στὰ βάθη τῆς Ἀ-φρικανικῆς ζούγκλας, χωρὶς νὰ νοιώσῃ τὴν παραμικρὴ κουράσι.

—Ἀγάθησα πολὺ τὴν Ἀφρικὴ —εἰτε ἡ ξανθομαλλοῦσα καλλιτέχνης τοῦ δημοσιο-γράφου, δταν γύρισε στὸ Χόλλυγουντ. Εἶνε τὸ μεγαλειτέρο καὶ ὠραιότερο σπουταῖο τοῦ κόσμου. Κι' ἂν λάβουμε ἕπ' ὅλη μας τὴ τε-γάλο ἐνδιαφέρον πού ἄρχισε νὰ δείχνῃ τε-λευταία τὸ Κοινὸν γιὰ τὴ μυητριώδη Ἀ-φρικὴ, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ ὑπάρχουν στὴ μακρινὴ αὐτὴ περὶφῆρα πε-ριοσσοῦροι σκηνοθεταί, παρὰ ἰθαγενεῖς βα-σιλεῖς!

Ἀλατρεῦο πλέον τὸν ψιθύρο τῶν ἀγρίων δέντρων τοῦ δάσους, τὰ τραγούδια καὶ τὴ μουσικὴ τῶν ἀγρίων. Ἐπέρασα πολλὲς νύ-χτες καθισμένη κοντὰ τους, διτὰ στὶς με-γάλες φωτιὰς πού ἀνάδουν γιὰ νὰ φωτίσουν τὰ σκοτάδια τῶν Ἀφρικανικῶν δασῶν.

Μόλις ἀνάψει ἡ φωτιά, ἀκούς τὰ ζῶα νὰ τρέχουν δεξιά καὶ ἀριστερὰ τρομαγμένα, ἀνάμεσα στὰ κλαδιά τῶν δέντρων καὶ στοὺς κισσοὺς. Τὸ χλιαρὸ ἀ-ρωματισμένο ἀεράκι τῆς νύχτας, μεταφέρει στὰ φτερά του μακριν-νοὺς καὶ παρὰξένους ἀντίλαλους.

Κι' ὕστερα, ἡ μονότονη μουσικὴ τῶν τὰμ—τὰμ, σὲ κάνει νὰ εἶ-σεχνᾶς δια, Σὲ μεθᾷ σὰν ναρκωτικό. Καὶ σήμερᾳ ἀκόμα, δταν εἶ-μαι μόνη, ξανακούω τὴ μουσικὴ αὐτὴ καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς μὲ μετα-φέρει στὴν καρδιά τῆς μεγαλοπρεποῦς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας.

Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς μ' ἐνδιαφέρει ἔξαιρετικά —συνέχισε ἡ Ἐδβίνα Μποῦθ. Ἡ ὑπομονὴ τους καὶ ἡ ἐγ-καρτέρησις τους στὸ πεπορωμένο εἶνε ἀνεξάντλητη. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως δὲν διαφέρουν διόλου ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐνῶ ζοῦν περικυρινο-μένοι ἀπὸ ἕνα σορὸ κινδύνους —ἀπὸ τίς μύγες τοῦ—τοῦ, τῶν ὁ-ποιῶν τὸ κέντημα ἐπαφέρει τὸν θάνατο, ἀπ' τοὺς τρομεροὺς πυροτοῦς καὶ ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας— ἡ φυσιογνωμία τους ἐκφράζει ἀπό-λυτὴ γαλήνη καὶ ἐμπιστοσύνη, πού τὴν μεταδίδουν καὶ στὸ διπλανὸ τους.

Ἐμεῖς πού τρομάζ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Η χαριτωμένη ανέψιχ του καρδινάλιου Μαζαρίνου κι' ο ήλιθιος παράφρων και ζευγένης σύζυγός της).



Α' ΟΝ Μάρτη του 1661 έτέλεσε τους γάμους της ή νεαρά άνεψιχ του πανίσχυρου και πάμπλουτου καρδινάλιου Μαζαρίνου, πρωθυπουργού της Γαλλίας, 'Ορτενσία. Τόν γάμο αυτό τον είχε θέλησει ο θείος της, ο οποίος την έλάτρευε κι' ο οποίος, νοιώθοντας ότι πλησίαζε ο θάνατός του, ήθελε πριν κλείσει τα μάτια του, να τη δει παντρεμένη. Έτσι ο γάμος έγινε πολύ βιαστικά. 'Ο Μαζαρίνος εκάλισε τον υποψήφιο γαμπρό, έναν νέο έικοσι χρόνων, γιού του πλουσιωτάτου στρατηγού ντε λα Μειλεράν και του είπε ότι αν έπαινε την άνεψιχά του, θα του δινε τ' όνομά του, τον δουκάτο τίτλο του, την περιουσία του, τα πάντα. 'Ο νέος, άποδοκιμασμένος από μια τέτοια ξαφνική τύχη και ξεχώνοντας πως είχε ήτο φασαρία να γίνει καλόγερος, δέχτηκε. 'Αρον-βαν λοιπόν υπεγράφη το σχετικό συμβόλαιο, έγινε ο γάμος κι' ύστερα από τρεις μέρες, ο καρδινάλιος πέθανε. «—Επ' τέλους ψόφησε» είπαν μόλις τόμαθαν οι άδελφοί και ή άδελφές του, τους όποιους ο Μαζαρίνος, από υπερβολική λατρεία προς την άνεψιχά του, είχε αποκληρώσει.

Και οι νεοίπαντοι; Αυτοί δεν καταριόντουσαν βέβαια, αλλά και δεν μπορούσαν να εύλογούν τη μνήμη του καρδινάλιου. Γιατί ποτέ στον κόσμο δεν ενώθηκαν άνθρωποι τόσο άταιριαστοι. 'Ο σύζυγος, ο 'Αρμάνδος-Κάρολος, δούξ ντε Μαζαρέν ντε λα Μιλεράν και ντε Ματέν, δεν ήταν ούτε συμπληρωτικός, ούτε χαριτωμένος, ούτε έξυπνος. Είχε ένα κεφάλι προβατίνης, κοντό και σουβλερό, στόμα σαν ρυγχος ζώου, χοντρή μύτη, μάτια ανέκφραστα και ύψος κοντό. 'Η σύζυγός του απεναντίας ήταν λωρητή, έξυπνη, τσαχπιά. Ήταν μια χαριτωμένη μελαχροινή, με μάτια γελαστά και ειρωνικά και με μαύρα μαλλιά, έπιπόλαιη, αδιάφορη για όλα, διαρκώς έτοιμη για παιχνίδια. Και παντρεμένη ακόμα, εξακολουθούσε να είναι ή ίδια θεοτρελή παιδούλα που έζηρχνε απ' τα παράθυρα του παλατιού του θείου της χρυσά λουδοβίκεια στους δρόμους, για να διασκεδάξη βλέποντας τα χαμίνια να τσακίζονται για να τα μαζέψουν!

Με τέτοιο διάβολο είχε μιλέξει ο παπ' όλιγος καλόγερος, ο άντρας της! * * * 'Όστόσο, τα πρώτα τέσσερα χρόνια του γάμου τον έζησαν καλά. 'Απόκτησαν τέσσερα παιδιά, μολονότι ή νεαρή γυναίκα ήταν μόλις είκοσι χρόνων και ο σύζυγος είκοσιεφτά. Σιγά-σιγά όμως ο χαρακτήρας του συζύγου άρχισε να αποκαλύπτεται. 'Ωρισμένος δεν ή'ταν έν τάξει διανοητικός! Έκανε εξωφρενικούς λογαριασμούς στους ανθρώπους που δούλευαν στα κτήματά του, όριζε πως έρεπε να φέρονται οι γιατροί που πήγαιναν να περιποιηθούν τους άσθενείς και πως έρεπε οι άσθενείς να παίρνουν τα φάρμακα, απαγόρευε στις γυναίκες ν' άρμύγουν τις άγγελάδες και να θραίνουν στον άργαλειό, λέγοντας ότι... ή κίνησι των ποδιών τους, την ώρα της δουλειάς, μπορούσε να τους φέρη, ο Θεός ξέρει, τι άμωρολες ιδέες κι' επιθυμίες! Στο σπίτι του μέσα έκανε ακόμα πιο εξωφρενικά πράγματα. 'Απαγόρευε στις παραμάες να βυζαίνουν τα παιδιά του την Παρασκευή, γιατί ή μέρα αυτή ήταν μέρα νηστείας και προσεχής! Συγχρόνως, ο άνεκδιήγητος αυτός σύζυγος άποκρίνομενος μια μέρα στη γυναίκα του ότι οι ούρανοι του έστελναν μυστηριώδη μηνύματα, ότι μπορούσε να προλέγη το μέλλον, να πμωρή έν όνόματι του Θεού και να ενεργή έν όνόματι των άγγέλων! Τη νύχτα πάλι την έπνυνόσε, άναβε το κερί και την παρακαλούσε να κυττάξη κάτω από το κρεβάτι, για να ιδη μήπως ήταν κρυμμένος εκεί... κανένας διάβολος! Τό πιο χειρότερο όμως ήταν ότι ο παράφρων αυτός είχε άρχισει να σκορπά την περιουσία του, τόσο τη δική του, όσο και της γυναίκας του, γιατί, όπως έλεγε, τα χρήματα αυτά είχαν αποκτήσει με αλσχαρά μέσα και με τη συνέργεια του Σατανά! Πούλησε λοιπόν τους τίτλους και τα προνόμιά του, γιατί τα θεωρούσε πράγματα μάταια κι' έπιπίνδυνα



"Ήθελε, πριν κλείσει τα μάτια του, να την δει παντρεμένη."

για την εξασφάλισι της αωνίας ζωής. Μοίραζε επίσης δεξιά κι' άριστερά τα χρήματά του σε διάφορα πρόσωπα, σε φίλνθρωπικά ιδρύματα και σε μοναστήρια. Έδωκε ακόμη τεράστια ποσά στον άμαρλάτη του και στον ιδιαίτερό του θαλαμηπόλο. Τα ποσά που σκόπευε έτσι άπερίσκεπτα, έφτασαν τα πέντε εκατομμύρια φράγκα, έκείνης της εποχής! Μαζύ με τους τίτλους και τα χρήματά του μοίραζε ο 'Αρμάνδος και τα έπιπλά του. 'Από τον Μαζαρίνο μονάχα είχε κληρονομήσει έπιπλά αξίας 2 περίπου εκατομμυρίων φράγκων. Κι' όμως, ύστερα από λίγα χρόνια, δεν τοίμεναν παρά όλίγα έπιπλά, αξίας μόλις 300 χιλιάδων φράγκων!

Οι συγγενείς του, φυσικά, του έκαναν παρατηρήσεις και του είπαν πως ήταν τρέλλα να σκορπίζει έτσι τα χρήματά του. 'Αλλ' ο 'Αρμάνδος-Κάρολος άποκρίθηκε ήσυχα ότι ή πολύ μεγάλες περιουσίες έινε... σάν τα πολύ άμαρτάδη σώματα που πρόκει να έλαττώνη κανείς τό άμα τους με άφωμάξεις. Παρέβαλλε έπίσης τον έαυτό του με τον φρόνιμο πλούαρχο που ρίχνει στη θάλασσα ένα μέρος του φροτίου του πλούου, για να σώση τό υπόλοιπο.

'Όλες αυτές ή τρέλλες του συζύγου της άρχισαν ν' άνησυχούν και να έκνευρίζουν στο τέλος και την σύζυγό του την 'Ορτενσία.

Στην άρχή δεν είχε δώσει προσοχή σ' ότι γινόταν γύρω της, έπειδή ήταν φύσει αδιάφορη και έπειδή είχε άλλες άσχολίες. Περγουόσε δηλαδή τις μέρες της παίζοντας κιθάρα στην κίμαρά της, ή διάφορα παιχνίδια με τις καμαριέρες της. Τό άπόγευμα έκανε περιπάτους κι' έποκέψει, και τό βράδυ πήγαινε στο θέατρο, απ' όπου γύριζε πάντα άργά, χωρίς να δίνει πεντάρα τσακιστή για τα δυσμενή σχόλια που μπορούσε να προκαλέση έτσι.

'Εντωμεταξύ όμως ο 'Αρμάνδος έγινε ζηλιάρης. Της έκανε κάθε μέρα σχεδόν σκηνές και φασαρίες και διαμαρτυρόταν έντόνως για τη διαγωγή της. Σιγά-σιγά μάλιστα έδωξε και τους ύπνρητες που έθρσσε ότι είχαν μεγάλη οικειότητα με τη γυναίκα του, την οποία έ μάλλον διαρκώς γιατί... δεν προσερχόταν άρχετη ώρα. Έδωλε ακόμα και την κατασκότεινη. Κι' όταν κανένας κύριος πήγαινε και την έπισκεπτόταν δυό φορές στη σειρά, την τρίτη διάταζε και τον έδιωχναν. 'Όταν ή'το υς ή γυναίκα του τό άμύξι της για να βγη έξω, δεν έπρεπε να ζέψουν τα άλσχα. Στο τέλος, της απαγόρευσε να δέχεται ξένους και να κάνει έπισκέψεις.

—Οι συγγενείς μας μās φέρνουν, της είπε.

'Ολ' αυτά έξεκνευρίζαν τρομερά την 'Ορτενσία. Φερόταν πιά στον άντρα της ψυχρά, περιφρονητικά. Μά κι' έκείνος, μολονότι την άγαπούσε τρελλά, μετέβαλε έντελως τη διαγωγή του απέναντί της. Της κακομιλούσε, της φερόταν άσχημα. Κι' ή 'Ορτενσία του απέδωκε τα ίσα, και με τό παραπάνω μάλιστα. Τού έλεπε κατόμουτα ότι ήταν ένας ήλιθιος!

Τα πράγματα έξετραχύνθησαν έτσι πολύ. 'Ως που έπενέθη τέλος ή οικογένεια του 'Αρμάνδου και τον έθεσε υπό απαγόρευση ως σάταλο. Τότε ο 'Αρμάνδος, πνένοντας μένεα κατά της γυναίκας του, την πήρε μαζύ του σ' ένα ταξίδι του στη Βρεττάνη. Τό ταξίδι αυτό το έπιχειρήσε μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Και μολονότι ή 'Ορτενσία ήταν άρρωστη και οι γιατροί της είχαν απαγορεύσει να ταξιδεύη, την πήρε μαζύ του διά της βίας. Παρέτεινε μάλιστα επίτηδες τό ταξίδι του και όταν έφτασαν στη Βρεττάνη, άρρεσε τη δύστυχη γυναίκα έξη όλόκληρους μήνες σ' ένα έλεινόν χωριό, κλεισμένη όλομύνηχη μέσα σ' ένα φοιχτό σπίτι. 'Όταν γύρισαν, τέλος, στο Παρίσι, ξανάρχισαν, χειρότεροι από πριν, οι καυγάδες. Τό μέγαρο όπου κατοικούσαν, συγκλονούσε μ' ένα διαμέρισμα όπου έμενε ο άδελφός της 'Ορτενσίας, ο δούξ ντε Νεβέ, ένας νέος 27 χρόνων, τον οποίο ή άδελφή του άγαπούσε πολύ και ο οποίος έπαιρνε τό μέρος της κατά τό σύζυγό της. 'Ο 'Αρμάνδος έλετε τότε κι' έκλεισαν την πόρτα που έβρισκε την κατοικία του με τό διαμέρισμα του κοινοδού του. 'Υστερα ζήτησε από την πρώτη καμαριέρα της γυναίκας του να του δείξη, έτσι για περιέργεια, τό κοσμημάτα της 'Ορτενσίας. Κι' όταν έκείνη του τάδωσε, τα πήρε και τα κρυψε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό β' και τελευταίο μέρος.

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ



ΝΑ ειδικό άγγλικό περιοδικό, σοβαρό και αξιόλογο, ή «Πνευματιστική 'Επιθεώρηση», άναφέρει στο τελευταίο του φύλλο, τα παρακάτω παράδοξα ύπερφυσικά φαινόμενα, τα όποια εξακριβώσαν διάφοροι αξιόπιστοι πνευματιστά.

Σ' ένα σπίτι της συνοικίας "Ένλες, στο Μάντσεστερ, εμφανίζεται πολύ συχνά τις νύχτες, ένα φάντασμα, με λευκό διαφανές σώμα, και πρόσωπο κατάμαυρο. Τό φάντασμα αυτό δεν τό βλέπει ένας μόνο κάτοικος του σπιτιού, αλλά όλοι όσοι μένουν εκεί.

Τό κάκου, οι κάτοικοι αυτού του σπιτιού, προσεχόνται κι' έξορίζουν τό φάντασμα με ειδικές δεήσεις, και με άγιασμούς να εξαφανισθή. Τό φάντασμα με τό λευκό σώμα, και τό μαύρο πρόσωπο δεν έννοεί να τόδε άρήση ήσυχους, κι' έτσι ή οικογένεια που μένει στο στοιχειωμένο σπίτι άποφάσισε πιά ν' αλλάξη κατοικία.

Καθώς τό περιγράφουν τό φάντασμα αυτό όσοι τό είδαν, έχει την φάισονια και την έκφρασι ένός άγριμένου άράπη, που γελώντας, κι' έναν άπαλο μορμασμό, δείχνει τα φοβερά του δόντια. Κάποιο βράδυ, ο γενναιότερος κάτοικος του σπιτιού, τόλμησε να πυροβολήση τό φάντασμα. Έκείνο τότε, άφησε μια τρομερή κραυγή κι' εξαφανίστηκε. Την άλλη νύχτα, όμως πάλι παρουσιάστηκε. Έπειτα τέλος από διάφορες έρευνες, εξακριβώθηκε ότι στο στοιχειωμένο αυτό σπίτι, κατοικούσε πρό πενήντα χρόνων, κάποιος ήλικιωμένος 'Αγγλος, πλούσιος και ιδιότροπος, ο οποίος σε μια στιγμή τρομερού θυμού σκότωσε ένα μαύρο ύπνρητή του. Κατόπιν του φρόνου ο 'Αγγλος κατόρθωσε να ξεφύγη την τιμωρία του νόμου, αλλά ο μαύρος ύπνρητής βρυκόλασσε, και γυρούσε στο σπίτι, ζητώντας έκδωρη. Κι' ως τώρα ακόμα γυρνάει εκεί τις νύχτες κι' σιολιάζει!..

Τό άγγλικό περιοδικό, άναφέρει επίσης και τη εξής περίεπρη άτασία, την όποιαν βλέπουν πολλοί συγχρόνως: Ένας έργάτης, πήγαινε κάποτε προί στην έργασία του, σ' ένα απ' τα περσώρα του Λονδίνου. 'Αξαφνα αντίκρισε να έρχεται προς αυτόν ένας ήπιήλδομος άντρας, με σκληρή κυνηγού. 'Ο έργάτης, δοδύνε τό όημα του, κι' έτοιμάστηκε να χαρετήση τον κυνηγό, όταν άξαφνα, τον είδε να ήφώνεται στον άέρα και να πλαναται μετέωρος άπάνω από τον ποταμό που έρρεε εκεί κοντά. 'Ο έργάτης έντρομος, παρακολούθησε με τό βλέμμα τον άνάετρο κυνηγό, ο οποίος πέρασε—προχωρώντας πάντα στον άέρα,—στην απέναντι όχθη του ποταμού κι' εξαφανίστηκε, μέσα στα έρείλια ένός παλμού πύργου του Κυβελσμπούργ.

Σε λίγο, ο έργάτης συνάντησε τρεις διαβάτες, οι όποιοι φαινότανσαν κατατομαγμένοι. 'Ο έργάτης τους ρώτησε τί τους συνέβη κι' αυτοί του είπαν ότι πρό όλίγου είδαν έναν άντρα ντυμένον με φορέματα κυνηγού να προχωρή στον άέρα, άπάνω από τα δέντρα!.. Τόν είδα κι' εγώ, αυτόν τον άλλόκοτο κυνηγό, τοδε έλετε τότε ο έργάτης. Τρύπωσε μάλιστα στα έρείλια έκείνου έκεί του πύργου. 'Εντωμεταξύ κι' άλλοι διαβάτες σταμάτησαν στο ίδιο μέρος. 'Ησαν δέ όλοι ταραγμένοι για τον ίδιο λόγο. 'Όλοι είχαν δει τον ύπερφυσικό κυνηγό.

Μερικοί απ' αυτούς τότε, συμφώνησαν να πάνε και να ψάξουν στα έρείλια του πύργου. Έπλησαν πράγματι, αλλά του κάκου έρευνήσαν παντού: Δέν βρήκαν άπολύτως τίποτε τό ύποπτο. Μόνο σε μια μισορεπωμένη σάλα του πύργου είδαν μια πολύ καλά διατηρημένη τοιχογραφία. Κι' άνάμεσα στα διάφορα πρόσωπα της τοιχογραφίας αυτής, που φερόσαν μεσαιωνικές στολές, διέκριναν ζωγραφισμένο και τον κυνηγό, άπαράλλατο όπως τον είχαν δει στην άτασία.

'Όστε δέν ήπρηχε πιά καμιά άμφιβολία. 'Ο κυνηγός που είδαν, ήταν τό φάντασμα ένός παλαιού κατοίκου του πύργου. Πραγματικώς έπειτα από κάμποσον καιρό, εξακριβώθηκε, ότι ο

παλός ιδιοκτήτης του πύργου, αυτός άκριβώς ο οποίος ήταν ζωγραφισμένος με στολή κυνηγού στην τοιχογραφία, είχε δολοφονηθεί, πριν από πολλά χρόνια, σε μια κυνηγετική έκδρομή, από κάποιον έχθρό του. 'Από τότε τό φάντασμα του κυνηγού γυρνάει ακόμα στα μέρη που έζησε και που πέθανε τόσο σκληρά και άδικα... * * *

'Αλλά τό πιο παράξενο απ' όλα τα ύπερφυσικά φαινόμενα που δημοσιεύει ή «Πνευματιστική 'Επιθεώρηση», είναι τό εξής:

'Η κυρία 'Ιουλιέττα—'Αλεξάνδρα Μπισόν, διάσημη Γαλλίς ύπνωτίστρια, έχει ως μέντιμου έναν νεαρό 'Αγγλο, ο οποίος έκτελει πολύ παράδοξα πειράματα. Μία μέρα, ή κυρία Μπισόν, άποκοίμισε, όπως πάντα, βαθεία τον νεαρό 'Αγγλο. Αύτη όμως τη φορά, τό μέντιμου δέν όραματίζόταν όπως άλλοτε. 'Επ' τρία τέταρτα της ώρας μάλιστα φαινόταν βυθισμένο σε λήθαργο, ως που άξαφνα, άρχισε ν' άναπνήη βαρεία, και να βογγάη. Συγχρόνως ή κ. Μπισόν κι' οι καλεσμένοι της είδαν να εμφανίζεται στα χέρια—ανά—ανά. Τό φως αυτό σηκόθηκε κατόπιν άνάετρο και στάθηκε πάνω απ' τό κεφάλι του μέντιμου.

Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν και τό μυστηριώδες φως άρχισε να μεταμορφώνεται και να παίρνη τό σχήμα μακρών γυναικείων μαλλιών. Συγχρόνως, στο μέσον των μαλλιών αυτών παρουσιάστηκε ένα γυναικείο κεφάλι και κατόπιν ένα όλόκληρο σώμα γυνίκης γυναικός!

'Η άείρηνη αυτή γυναικία δέν ήταν ψηλότερη από τα είκοσι εκατοστόμετρα. 'Η εμφάνισις της ήταν καλλιτεχνικωτάτη. Τό μικρό σώμα της ήταν τέλειον, σαν ένα ζωντανό άγαλματάκι. Είχε ξανθά μακρινά μαλλιά, και τό στήθος της, ήταν λευκότατο, καθώς και όλο τό σώμα της. Έπειτα από δυό λεπτά, ή όπτασία εξαφανίστηκε κι' ύστερα φάνηκε πάλι. Τη φορά αυτή κινούσε ρυθμικά τα χέρια της και τα πόδια της.

'Υστερα άρχισε ν' άνεβαίνει και να κατεβαίνει πάνω στο στήθος του μέντιμου, πήδησε κατόπιν στα χέρια των παρισταμένων, όπου έμεινε για μερικά δευτερόλεπτα, κι' έτσι, μόδεσαν όλοι να πιστοποιήσουν ότι τό παράξενο αυτό δν, είχε κάποιον δόρο, και τό άγγλικό του ήταν άπαλο και μάλλον ζεστό. Τέλος ή τόσο μυστηριώδης αυτή όπτασία, χάθηκε για πάντα.

Τό παράδοξο αυτό φαινόμενο τό διαπιστώνουν όλοι όσοι τό είδαν. Είλε δέ όλοι, άνθρωποι πολύ αξιόπιστοι, σοβαροί πνευματιστά και σοφοί έπιστήμονες, οι όποιοι δέν έπίστευαν προσηγομένως σε τοιούτου είδους εμφάνισεις. Μολαταύτα κανείς από αυτούς δέν μπορεί να έξηγήση τό μυστηριώδες αυτό φαινόμενον. Είλε ύλοποίησις μυστικών δυνάμεων του μέντιμου; Είλε ή εμφάνισις ένός πλάσματος άλλων κόσμων; Είλε ή μικρογραφία κάποιου ύλοποιηθέντος φαντάσματος; Πρόκειται περί διαδικής άταπάτης και αδιευδοβόλης; Μά τότε, πως είδαν κι' άγγιξαν την μυστηριώδη μικρή γυναίκα, κι' αυτοί που δέν πιστεύουν καθόλου στις ύπερφυσικές εμφάνισεις; Και πως ή γυναίκα αυτή φαινόταν όλοζώντανη, μέσα στο φως της ημέρας;

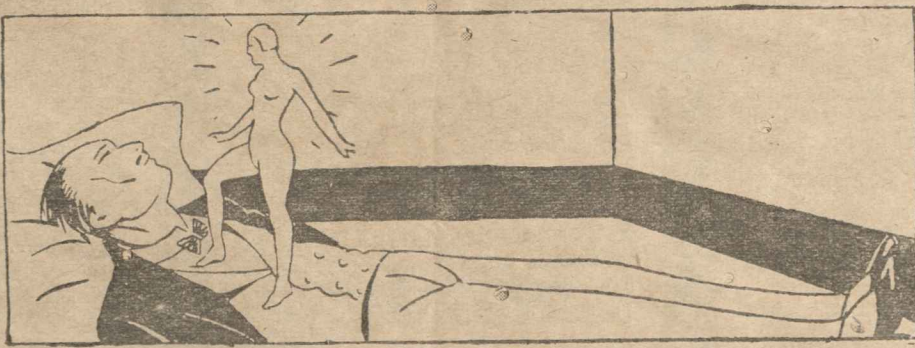
'Όλες αυτές ή ερωτήσεις μένουν, δυστυχώς, χωρίς καμιά δογματική άπάντησι. Τί να πη κανείς;... ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποτε, ο άρχαίος φιλόσοφος 'Αρίστιππος παρακαλούσε τον τότε-φαννο Διονύσιο, να χαρίση τη ζωή σε κάποιον άγαπημένο του φίλο. 'Επειδή όμως ο τύραννος δέν συνεκνείτο με τα παρακάλια του, ο φιλόσοφος έπρεσε γονατιστός μπρός στα πόδια του για να τον καταείρη.

Ένας φίλος του φιλοσόφου, τον κατέκρινε τότε με μεγάλη αστήρηττητα για τον έξευτελισμό στον όποιον είχαν ύποπτεσε.

—Είλε αλογος, του είλε, έσύ, ένας φιλόσοφος, να πατεινωθής σε τέτοιο σημείο πέφτοντας στα πόδια ένός κτηνώδους τυράννου.

—Φίλε μου, του άπάντησε με άπάθεια ο φιλόσοφος, τί φταίω εγώ άν ο Διονύσιος έχει... σ' αυτά στα πόδια του!...



"Άρχισε ν' άνεβαίνει και να κατεβαίνει πάνω στο στήθος του μέντιμου!..."

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γκράπ, είχε τώρα μία νέα λαμπρή. Ντυνόταν πάντα, σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας, είχε πολλές φίλες κι ένα όραματο διαμέρισμα στο πιο όμορφο διαμέρισμα της Πετροπόλεως, το «Κουμιά».

Αυτό όμως που μεγάλωνε την αίσθηση του καινούριου άρχηγού της «Οκράνας», ήταν η στενή του σχέση με τη Κουλίγκαν. Όλοι οι φίλοι μάλιστα του ζητούσαν επιμονώς να τους γνωρίσει την ενδοξη χορεύτρια και δεν του έφταναν μάλιστα, ότι θα το θεωρούσαν μεγάλη τιμή τους να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι της. Μά ο Γκράπ χαμογελούσε, χωρίς να τους άπαντά.

Η αλήθεια είναι, ότι η Έλενη, ως εκείνο το βράδυ, είχε άρνησει τα πάντα στο φίλο της αστυνομικό. —Θα γίνει δική σου, του είχε πει, όταν θα μου δείξεις τι είσαι ικανός να κάνεις.... Την ημέρα που θα πείσεις τον αυτοκράτορα ν' ανακαλέσει την απόφασή του για την απομάχυσή μου απ' την Πετροπόλη, δεν θα σου άρνηθώ πια τίποτε! Κατάφερέ τα όμως, θύελλες....

«Ε, λοιπόν, αυτό το είχε πετύχει πια ο Γκράπ. Γι' αυτό, μόλις έφτασε απ' το Τσάρκοβνι—Σέλο, έπευσε να τηλεφωνήσει στη χορεύτρια, πώς δτι είχε ζητήσει γι' αυτήν απ' τον αυτοκράτορα, το πέτυχε. Έπερθεσε, ότι τώρα μπορούσε να ξαναγυρίσει με όλη της την ήσυχία στο σπίτι της, να ξαναπαρουσιαστεί στο θέατρο κι ότι δεν είχε πια να φοβηθεί τίποτε, ούτε αυτή, ούτε η Βέρα.

—Να τι έκανα για σάς, αγαπητή μου φίλη, είπε τελειώνοντας. Περιμένω τώρα την ανταμοιβή μου....

—Θα κρατήσω το λόγο που σάς έδωσα! απάντησε από την άλλη άκρη του σύρματος η φωνή της χορεύτριας. Θα σάς περιμένω αόληνη να συναντήσουμε μαζί και με τους φίλους μου στην κατοικία μου!

—Μπορώ να φέρω και τους δικούς μου φίλους;

—Ο, τι θα κάνετε, θα είναι καλά καμωμένο!

Ασφαλώς, η Κουλίγκαν δεν θ' άρνιόταν πια τίποτε αυτή τη φορά στον ευτυχεμένο Γκράπ.

Έπειτα από μερικές ώρες, εν' αυτοκίνητο πολυτελείας οδηγούσε τον άρχηγό της «Οκράνας» στο σπίτι της Κουλίγκαν. Όσο πλησίαζε σ' αυτό, η αντιστοιχία του μεγάλωνε. «Ω! τι όνειρο, να την σφίξω μέσα στην άγκαλιά του!....

Μά κι η χορεύτρια τον περιέμενε με μεγάλη ανυπομονησία, γιατί μόλις πρό δ' άλγουν είχε χωριστεί απ' το μεγάλο δούκα. Μά βρισκόταν σε μία κατάσταση τρομερή. Η λύσσα της, η απελπισία της κι η αγανάκτησή της για όσα είχαν συμβεί πρό δ' άλγουν, την έκαναν να τρέμει δόλοληρη.

—Έξαρνα, είδε την πόρτα της ν' ανοίγει και να παρουσιάζεται μπροστά της ο Γκράπ. Τον άρπαξε άμέσως απ' τα μαλλιά με τέτοια δύναμη, ώστε το φτωχό παλληκάρι νόμισε πως είχε φτάσει πια η τελευταία του ώρα.

Τον έφτασε στο πρόσωπο και του φώναξε: —'Από που έρχεσαι;... Γιατί δεν με προειδοποίησες!... Προδότη!... Θα σε σκοτώσω με το ίδιο μου το χέρι!... Μά την Παναγία του Κάζαν, θα σε κλείσω μέσα σε μία σκοτεινή φυλακή και θα σ' αφήσω να φροντίσεις εκεί!... Θα σ' αφήσω να σε φάνε τα ποντικά του φρονιού Πέτρου και Παύλου.... Θα σου φάω την καρδιά!...

—Κυρία! τραύισε ο φτωχός Γκράπ. Προδοήκαμε!... Ο Ντούμιν εινε ζωντανός!... Αυτός τα έκανε όλα μαζί με το Ραοποτίν!...

—Ο Ντούμιν ζωντανός! φώναξε η Έλενη. Αυτό εινε αδύνατο! —Τον είδα με τα μάτια μου!... Τον είδα!... Σας τ' όρκίζομαι στους άγιους Άρχαγγέλους!... Εινε όργανο του Ραοποτίν και της Γερμανικής προπαγάνδας!... Αφήστε με να σας τα διηγηθώ όλα, κυρία!...

—Σου ξαναλέω, πως δεν μπορεί να εινε ζωντανός ο Ντούμιν....

—Νομίζατε πως τον σκοτώσατε, μά δεν τον σκοτώσατε!... Μά τον έθαψε η γορή Κατερίνα!... Πήγανε πρώτα να μω τη φέρει εδώ κι ύστερα μου μιλās... Αυτό που μου λές, εινε τρομερό!... Πρόσεχε μήπως γελίεσαι!...

—'Ω! κυρία!... Δεν σάς έγέλασα ποτέ.

—Δεν σου είπα πως με γελās, αλλά πως γελίεσαι εσύ ο ίδιος. —Ε, λοιπόν, αν γελίεσαι, θα σε ρ'ω στα σκαλιά να σε φανε!...

—Κυρία, εινε ο Γκράπ, γυρίζω απ' το Σκοκίαν—Ντάρ, όπου νόμιζα πως θα σάς βρω!... Λοιπόν, η Κατερίνα δεν ήταν εκεί!... Η Κατερίνα έφυγε!...

—Πώς έφυγε; φώναξε η Κουλίγκαν.

—Ναι!... Είμαι βέβαιος γι' αυτό!... Το μαγαζί της ήταν κατάρλειστο!...

Μά η Κατερίνα δεν φεύγει ποτέ απ' το μαγαζί της. Σκέφτηκε λίγο κι έπειτα έπρόθεσε:

—'Έχεις δίκιο, Γκράπ!... 'Αν ο Ντούμιν εινε ζωντανός, αυτό σημαίνει, ότι μάς έπρόθεσε η Κατερίνα. Μας πρόθεσε για το χέρι!... Για το χέρι!... 'Εδώσε το Ντούμιν για να κερδίσει χρομάτα!... Ήταν, φαίνεται, πληγωμένος, τον περιποιήθηκε και τον έθεσε!... Ναι, ναι, έχεις δίκιο, Γκράπ!... 'Ετσι, εξηγούνται πολλά πράγματα!... Και η Βέρα; Πού εινε η Βέρα;... Πού εινε η αδελφή μου;... Δεν μου μιλās καθόλου γι' αυτή!...

—'Αλλοίμονο!... 'Ελεφαν και τη μικρή μου κυρία Βέρα, μαζί με την κυρία Πρίσκα! απάντησε ο Γκράπ, λέγοντας πάλι γοατιστός.

Η Κουλίγκαν έβγαλε ένα υπόκοφο μονοκροτό και με το ψηλό τακούνι της του κατάφερε κατάστημα μια κλωστή τόσο τρομερή, ώστε ο φτωχός ύπνρτης δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κωνή δόδνης.

—Και τα μαθαίνω ό! αυτά τώρα; σφύλιαζε. Θα σε ποδοπατήσω ως θύου σε κάτω λυθία! Καταραμένη νάναι η ώρα που σε πήρα στην ύπνρσία μου!... Μά θα φορήσης!... Κι η Κατερίνα θα φορήσει!... Όλοι, όλοι, θα φορήσετε σάν σκάλι!... Θα κρεμάσω την Κατερίνα απ' τα μαλλιά, Κι' εσένα!... Κι' αυτό το κτήνος το Γκράπ που δεν έφτει τίποτε!... Θα μου το πληρώσετε όλοι σας άκοθά!... Μή μιλās!...

—Σόπα!... Σου είπα να σωπάσης!... Θέλω να ήσυχάσω κάπως, γιατί άλλως δεν σου έγινυόμια αν θα βγής ζωντανός από δω μέσα!...

Και η Κουλίγκαν, αφού σονιάστηκε σε μία πολυθρόνα, άρπαξε μέσα στα χέρια της το όρατο της κεφάλι, μούγκρισε μερικές φορές άκομα κι έπειτα μια βαθιά σιωπή απλόηκε!...

—Έπειτα από άκομη ώρα γύρισε προς το Γκράπ το κεφάλι της που ήταν τρομερό άκομα και του εινε με φωνή που προσηλαθούσε να την κάνει γαλήνια:

—Πές τα μου τώρα όλα! —Ο Γκράπ άρχισε τότε να της διηγείται το καθενί λεπτομερώς και τ' άπειτες, του καφετζή του Βιμπόργκ, ο όποιος τους είχε προδώσει.

Όταν ο ύπνρτης άρχισε να της μιλά για την απόδρασή του απ' το πλοίο, η ίδια σκέψης που είχε περάσει απ' το μυαλό του μεγάλου δούκα: Ίβάν, πέρασε κι απ' το μυαλό της Κουλίγκαν.

—Μά τότε, φώναξε, η Βέρα κι η Πρίσκα θα βρισκότουσαν στο πλοίο αυτό.

Ο Γκράπ της απάντησε, ότι μολονότι ο ίδιος δεν πίστευε στο ενδεχόμενο αυτό, αφού άλλωςτε ο Ντούμιν, ο όποιος τα διηγήθηκε όλα, είχε φύγει απ' το πλοίο, είχε όστόσο κάνει ένα μικρό ταξίδι ως στη Κρονστάδη, όπου είχε διευθυνθεί μετά την απόδρασή του το τρίτο.

—'Ε, λοιπόν; τον ρώτησε η Έλενη.

—Λοιπόν, το τρίτο αυτό βρίσκεται πράγματι στην Κρονστάδη και δεν θα φύγει πριν από αύριο το πρωί, καθώς έμαθα. 'Ηρθα λοιπόν εδώ για να λάβω διαταγές σας, κυρία.

—Η διαταγή μου εινε να ξαναγυρίσης άμέσως στη Κρονστάδη. Νομίζατε για να φτάσης γρήγορα μια άμυδα. Κι' όταν φτάσεις εκεί, κάνε δτι μπορείς για ν' ανέβης επάνω στο πλοίο. Άκουσες; Κάνε δτι μπορείς!... Αυτό εινε δική σου δουλειά!... Πάντως, έγω

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΠΟΝΩ

Σε αγαπώ στο κάμψο τ' άνθρακα λει-
(θάλασσα,)
δταν η άνεμώνη ελ' η μαργαρίτ' άνθει
και του μικρού χεριού σου τα βελούδινα
(χάλασσα,
φτεράνουν την ψυχή μου, που τόσο σε ποθεί.
Σε αγαπώ το βράδυ στο ήσυχο άκρογιάλι,
στη μουσική του θέρους κι' άδωσα σγαλιά,
στον όμο μου σάν γέρνεις το όμορφο κεφάλι
κι' ο μπάτης σου άνεμίζει τα έξπλενα
(μαλλιά.)

Σε αγαπώ στο δάσος, όταν μονάχο άρδον
τον πόνο του σπης νόχτας τα σκούρα κελαιδεί,
η πιο άργα τ' όρμιον κορούλοσ όι τόνοι
τη χαρμυγή μās ψάλλουν στο πούκο το
(κλασέ.)

Μά όταν μέο' στού κόσμου το άπιστο τό
(κύμα)
σε βλέπω να διαβαίνης, παρθένα, σε πονώ...
Μακριά σου τότε σέρνω το θλιμένο μου
(βήμα)
και κάμπο κι' άκρογιάλι και δάσος λη-
(σιμονό.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

θέλω ν' ανεβής επάνω στο πλοίο. Ίσως η κυρίες να μη βρίσκονται πια εκεί. Τόσο το χειρότερο για σένα!... Αυτό θα σε μάθη να μην φεύγεις πριν φροντίσεις για τη σωτηρία των άλλων!...

—'Ω! κυρία!... εινε άναστενάζοντας ο Γκράπ. —'Αν όμως η κυρίες, εξακολουθήσει η Κουλίγκαν χωρίς να δίνει σημασία στους άναστεναγμούς του, βρίσκονται άκομα στο πλοίο, έλπίζω ότι αυτή τη φορά, θα μπόρεσης να τους φανής χοήσιμος κι' ότι ίσως θα βρης κάποιο τρόπο να με ειδοποιήσης!... Νά, πάρε αυτά!... 'Ετσι, θα μπόρεσης να κάνης δτι θέλεις!...

Και μιλώντας έτσι, του έβαλε μέσα στο χέρι ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

Τότε ο Γκράπ, λέγοντας με τα μούτρα μπροστά της, φώναξε:

—Κυρία, αν δεν τις φέρω πάλι πίσω, δεν θα με ξαναδής πια!...

—Φρόντισε τότε να σε ξαναδής!...

Όταν έφυγε ο Γκράπ, η Έλενη άρπασε πάλι τη λύσσα της να ξεσπάσει, κοιματιάζοντας όσα πράγματα έβλεπε γύρω της.

—'Ω! πόσο σκληρά της είχαν πληρώσει όλοι τις ενεργειές της. Δεν ήξερε μάλιστα κι' αν αυτός άκομα ο Γκράπ την έπροδίδε!... Η Κατερίνα, η γαριά της, είχε πουλήσει στο Ντούμιν τα μυστικά της 'Ε. παντασίως και ίσως τη ζωή των δυο έγγονών της για μερικά ρούβλια.

Μά πως ο Γκράπ δεν ήξερε τίποτε; Μήπως την έπροδίδε κι' αυτός; 'Εξαρνα, εκείνη τη στιγμή ένας ύπνρτης μήτρε μέσα και της άνηγγειλε το Γκράπ.

—Φέρε τον εδώ!... φώναξε στον ύπνρτη με τα δόντια σφιγμένα, χλωμή, τρέμοντας απ' την όργη της κι' από τον πόνο της καρδιάς της, τον όποιο του κάκου προσπαθούσε να καθυστερήσει.

Ο Γκράπ μήτρε μέσα, κομψότατος, της ώρας, λάμποντας όλος απ' το χαρά. Άπλωσε τα χέρια του προς τη χορεύτρια και φώναξε:

—'Ελένη!... Άγαπημένη μου 'Ελένη!...

Μά η χορεύτρια τον δέχθηκε άτότομα και φώναξε:

—Πέστε μου λοιπόν, Γκράπ!... Ξέρετε δτι έλεφαν την Πρίσκα;

Ο άστυνομικός φάνηκε σάν να μην έδωσε προσοχή στην διαπεραστική της φωνή και στην έθνηκή της στάση και απάντησε με τόνο παιδαριό:

—Μά ναι, αγαπητή μου 'Ελένη!... Το ξέρω αυτό!... Τα ξέρω όλα εγώ!...

—Τότε λοιπόν θα ξέρετε δτι μαζί με την Πρίσκα έλεφαν και την άδελφή μου Βέρα!...

—Και βέβαια, το ξέρω!... Μά μην τρωμάζετε σάς παρακαλώ για τίποτε.

—Πώς λοιπόν τα ξέρετε ό! αυτά κι' εγώ δεν ξέρω τίποτε!... Δεν ξέρω μάλιστα πως τοιμάτε και παρουσιάζετε μπροστά μου!... Έκτός αν τις ξαναβρήκατε!... Τις ξαναβρήκατε!

—Μά, αγαπητή μου 'Ελένη, έλπίζω ότι και σεις θα κάνετε λίγη ύπονομή, όπως ο αυτοκράτορας, ο όποιος μου έδωσε 48 ώρες προθεσμία για να τις ξαναβρω!...

—'Α, μου μιλάτε για τον αυτοκράτορα; φώναξε η χορεύτρια. Ο αυτοκράτορας μπορεί να περιμένει, μά εγώ δεν μπορώ!... Δεν είμαι συντησμένη να περιμένω!... Δεν περιμένα ποτέ εγώ!...

—Άγαπητή μου 'Ελένη!... Άγαπητή μου 'Ελένη!... Σας ικετεύω!... Μή κάνετε έτσι!... Ο αυτοκράτορας μου υποσχέθηκε πως δεν θα πάθουν κανένα κακό ή δεσποινίδες!...

—Φευγάτε από δω!... Φευγάτε!... σφύλιαζε η Κουλίγκαν.

—Μά έρχομουν άκριθός για να σας πω ότι δεν έπρεπε ν' άνηγυ-
χíte!...

—Φευγάτε!... Φευγάτε!...

Ο φτωχός Γκράπ τα είχε χαμένα!... Ήσαν τόσο άπροσδόκητα ό! σ'ότα, τόσο άδικα, τόσο άφάνταστα. Τέλος, συντεχόμενος κάπως, κατάρθωσε να τραυλήσει!...

—Αφήστε με να σας εξηγηθώ!...

—'Ω! τι μάγια ήταν εκείνα με τα όποια κίτταζε τώρα η Έλενη τον Γκράπ!... Η χορεύτρια δεν μπόρεσε να υποφέρει πια τη λαιμνότητος. Ήταν τρομερή!...

—Φύγε, Γκράπ, φώναξε η Έλενη, και να μην ξαναδώ πια ούτε τον ίσιο σου πριν ρθής την Πρίσκα και τη Βέρα!... Και αν μά' απ' αυτές έχει πάθει τιποτι, άλλοίμονό σου!...

Εινε τα λόγια αυτά μ' ένα τόνο τόσο άγριο, ώστε ο Γκράπ, κυριεμένος από φόβο, θα ήθελε πολύ να κλάψει σάν μικρό παιδί.

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □



Ο διάσημος Γάλλος πεζογράφος Μωρίς Μπαρρές.
(Είκων του Ροντέλ.)

—Ναι!... Ναι, 'Ελένη Βλαδιμήροβνα! τραύισε. Θα ξαναγυρίσω μαζί με την Πρίσκα και την 'Ελένη!... Θα σου τις ξαναφέρω και τις δυο, αδελφούλα!... Θα σου τις ξαναφέρω άγνές σάν δυο άγγέλους!... Ναι, σου τ' όρκίζομαι, στην δέσποινα των Άγγέλων!... Στη μητέρα του Θεού!... Πηγαίνω να σου τις ξαναφέρω, άγάπη μου!...

Και βγήκε έξω, γιατί δεν μπορούσε πια να κίτταζε το πρόσωπο της Κουλίγκαν που είχε γίνει τρομερό.

Καθώς περνούσε από τον αντίπαλάριο, τρέλλιζε κι' όι ύπνρτες τον κίτταζαν με περιέργεια!...

Σάν τρελλός κατέβηκε κάτω στον κήπο και χόθηκε μέσα στο σκοτάδι!... Έξαρνα μια σκιά παρουσιάστηκε μπροστά του.

Την άνεγνώρισε άμέσως: Ήταν ο μέγας δούξ Ίβάν!...

—'Α!... Τώρα ο Γκράπ τα κατάλαβε με μιας όλα!... Αυτός λοιπόν ήταν η άφορη της δυστυχίας του!... Αυτός είχε άνακινώσει στην Κουλίγκαν όλα τα γεγονότα που εκείνος, ο Γκράπ, της είχε κρύψει με τόση φροντίδα!... Αυτός του είχε καταστήσει όλες του τις έλπίδες!...

Ο Γκράπ έλαβε άμέσως την απόφασή του. Πληρώσε, χωρίς να διατάσει τον πρίγκηπα και του εινε:

—Υψηλότατε, έρχομαι να σας βρω!... Έλαβα πρό δ' άλγουν διαταγή από την Αύτου Μεγαλειότητά να σας παρακαλέσω να έπιστρέψετε άμέσως στο Τσάρκοβνι—Σέλο. Θα με συγχωρήσετε, μά, σύμφωνα με τη διαταγή της Μεγαλειότητός του, θα θέσω στη διάθεσή σας το αυτοκίνητό μου!... Βρίσκεται έξω και θα έπαυρφέτε να το οδηγήσω ως το παλάτι!...

Ο αυτοκράτορας φρόδαμ πολύ μήπως σάς συμβεί κανένα δυσάρεστο έπεισόδιο!...

Ο Ίβάν κατάλαβε ότι δεν θα ξεφορτωνόταν εύκολα το Γκράπ!... Για ποιο λόγο άλλωςτε να τον ξεφορτώθης;... Κοντά στον τόμο μάλιστα θα έβρισκε το καλύτερο ύπνρτηγίμα!...

Άρπασε λοιπόν πενήινα να τον οδηγήσει, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Μέσ' στο άμάξι δεν εινε ούτε μια λέξη από εκείνη που τον οδηγούσε!... Δεν ήξερε μάλλον αν έπρεπε να του έχη καμιά έμπιστοσύνη, στη στιγμή που όλοι σχεδόν τον είχαν άπαιθεί!... Δεν ήταν πια ες θέαν να διακρίνη τους έχθρους του από τους φίλους του. Το είχε άποδείξει άλλωςτε αυτός με τη συμπεριφορά του προς την Έλενη!...

Η τύχη της που είχε παρεξηγήσει μια τόσο μεγάλη άφορία τον βασάνιζαν. Άκόμα περισσότερο όμως τον βασάνιζε ο πόνος του γιατί είχε χάσει την Έλενη!...

Βλέποντας τον Γκράπ θυμήθηκε ότι η μικρή Βέρα του είχε πει πως η άδελφή του διατηρούσε τις λαμπρότερες σχέσεις με τον καινούριο άρχηγό της 'Οκράνας.

Η σκηνή που είχε διαδραματισθεί στο παλάτι μεταξύ του Τσάρου και του Γκράπ, επεβεβαίωνε έντελώς τα λόγια της μικρούλας. Όστε λοιπόν η Έλενη, η περίφημη Κουλίγκαν, αυτή η γυναίκα που τον αγαπούσε τόσο, αυτόν, τον Ίβάν, είχε

φύγει!... στενό φίλο!... αυτόν τον άνθρωπο!... αυτόν εκεί τον άνθρωπο!... το Γκράπ!...

Δεν ήταν αυτό καταληκτικό!... Όχι, τίποτε απ' όσα έκανε η χορεύτρια δεν έπρεπε να τον καταλήψουν.

—'Ετσι, ο Γκράπ είχε βρεθεί τώρα εκεί, στους κήπους της κατοικίας της τη στιγμή που ο Ίβάν νόμιζε πως ήταν μόνος. Αυτό που συνέβαινε τώρα ήταν ασφαλώς άποτέλεσμα συμφωνίας του άστυνομικού και της χορεύτριας.

—'Ω! αυτή η γυναίκα έβλεπε μέσα της κάθε μυστήριο. Έλεγε τάχα να τη θαυμάζης; Η νά τη μωή;

—'Εντομεταξύ, καθισμένος απέναντί του ο Γκράπ, εξακολουθούσε να καταριέται από μέσα του τον νεαρό πρίγκηπα, που του είχε καταισφύρει την εύτυχία του. Οι λόγιοι που είχε να μωή τον μεγάλο δούκα, είχαν διαλασαστεί έκεινο το βράδυ, γιατί θυμήθηκε ξαφνικά τις φήμες που κυκλοφορούσαν για τις σκέψεις του μεγάλου δούκας και της Έλενης.

—'Α! ο Γκράπ δεν ήταν καθόλου ήλιθιος και θα το έδειχνε αυτό σε λίγο. Κι' εν πρώτοις θα λάβαινε όλα τα μέτρα του, σχετικώς με τον πρίγκηπα.

(Ακολουθεί)

ΧΙΤΑΣΥ ΘΡΥΛΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ ΤΗΣ ΑΛΑΜΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ



ἀνεχόταν τη σκληρή κι' ἀπάνθρωπη διαγωγή του καπετάνιου του κα-
θώς και τις ύποψιες του και τους ερωτικούς παροξυσμούς του. Έτσι
ο Διάκος ἀποφάσισε να φύγει από κοντά του. «Ζήσας, λέγει η παλαι-
ότερη και πιστότερη βιογραφία του, πέντε έτη μετά του Σκαλτσόδη-
μου καί αποδειχθείς εν ειρήνη ολος ήτο και εν κινδύνω, απήλθε
ΛΥΣΑΡΕΣΤΗΘΕΙΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΔΙΑΓΩΓΗΣ του άρχηγού και
μη θέλων να επιφέρη σκάνδαλα και ταραχές εις την συμμορίαν». **Υποχωρητικός** δε και συμβιβαστικός, καθώς ήταν ο Διάκος, θέλοντας
να διαλύση τις ύποψιες του Σκαλτσά, του έγγραψε την κατωτέρω έπι-
στολή, δικαιολογώντας την αναχώρησή του κι' υποσχόμενος να γυρίσει
γρήγορα κοντά του.

«Άρχγγέ μου,

«Έφωνα κυρτά χωρίς να σοδ άρρήσω όγεία και χωρίς να με
ιδή ή Κρυστάλλω. Όσες ήμέρες έμεινα μαζί με την Κρυστάλ-
λω δεν υπέφερα αλιγώτερον από έσένα. Όχι διότι άγάπησα, όπως
έσθ την Κρυστάλλω, αλλά διότι έβλεπα αυτήν να σε βασανίζει και
να σε τυραννί. Καπετάνιο μου άφησε την Κρυστάλλω. Έγώ καθώς
μάθω ότι έφυγε ή Κρυστάλλω, θα έλθω και πάλιν να σε εύρω και
να μείνω μαζί σου».

ΑΘ. ΔΙΑΚΟΣ

Η έρωτικές περιπέτειες του Διάκου δεν έληξαν με το έπεισόδιο
αυτό. Η φήμη του, που συνεχώς μεγάλωνε, ή δημοφιλία του, ή εύθε-
τητα κι' ή τιμιότης του χαρακτήρος του τον είχαν καταστήσει τον ά-
γαπητότερο κλέφτη, μέσα στις γυναικείες καρδιές. Παντού του συνέ-
βαιναν έπεισόδια. Περιφερόμενος κάποτε ως κλέφτης απάντησε την
ώραία Άναγνώσταινα, σύζυγο πλουσιώτατου Λουδοβικιώτου, και την
κράτησε αχμάλωτη. Το δημοτικό τραγούδι δεν άφησε και την νέα αυ-
τή περιπέτεια του άμνημόνευτη. Είπε μάλιστα χαρακτηριστικό πως ή
δημοτική ποίηση κανένα άπολύτως, ούτε κλέφτη, ούτε άρματολό, παρα-
κολούθησε με τόσο ενδιαφέρον, όσο
το Θανάση. Και τούτο μάς δείχνει
πόσο δημοφιλής είχε γίνει, ποίν ά-
κόμη θυσιασθεί στην Άλαμάννα.
Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως
το δημοτικό τραγούδι και ιδίως το
ηρωικό κι' ιστορικό, πολύ σπάνια
μνημονεύει ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕ-
ΤΕΙΕΣ. Κι' όμως, παντού, όπου
τραγουδάει για το Διάκο, παντού
παρεμβάλλει και μερικους στίχους,
που σχετίζονται με την έρωτική του
ζωή. Έτσι και στην περίπτωση της
Άναγνώσταινας το δημοτικό τρα-
γούδι δεν παρέλειψε να άνασσει
πως περνούσε ή ώραία αχμάλωτη
με το Θανάση της, ενώ ο άνδρας
της τοιγκωνενόταν, λογαριάζοντας
τά άσπρα του :

«Ακόμη αυτή την άνοιξη, κλέφτης
(θέλω να πάω,
να ιδώ της Γούρας τα βουνά και
τά παλιά λημέρια,
να πάω να ιδώ τους φίλους μου,
(τον καπετάνιο Διάκο,
πώς ει την Άναγνώσταινα, που
(τον κερνάει και πίνει.
Στά γόνατα την κάθησε, στά μά-
(τια την τηρεί :

— «Τι με τηράς σταυραδελφέ, τι
(με τηράς βρε Διάκο;
Πιάσε και γράψε μια γραφή σου-
(τον τον Άναγνώστη :
φωτιά να κάψει τάσπρα του, φλό-
(γα και τα φλωριά του.
Έγώ κοιμώμαι μοναχή ψηλά στο
(κορφοβούνια.



Ο Όμιερ Βρονώνης, όστις συνέλαβε και εθανάτωσε τον
Αθ. Διάκο.

(Άγνωστες πληροφορίες για τον Άθανάσιο Διάκο)

«Έχω ντυφέικια πάπλωμα κι' έχω σπαθιά για στρώμα
και τάσημένα χαϊμαλιά, τάχω προσκεφάλια.
Και με το Διάκο κάθουμαι και τον κερνάω και πίνει.
Κι' αυτός λογιάζει τάσπρα του και τα φλωριά μετράει...» (1)
Η περιπέτεια του Διάκου δεν σταματούν εδώ. Είχε γίνει έρω-
τικός τύπος, που συγκινούσε και ξετρελλάνει τις γυναίκες. Κι' έ-
μως οι βιογράφοι του δεν αναφέρουν τίποτε σχετικό. Άλλα το έρ-
ωτικό τραγούδι, που τόσο συμπληθεί τους λαϊκούς τύπους, παρακολού-
θει σ' όλες τις λεπτομέρειες τη ζωή του Διάκου, και χύνει άριστα φως
στις έρωτικές του περιπέτειες.
Όπως γράφουμε και στην άρχή του παρόντος, ο Διάκος είχε μάθει
τά πρώτα γράμματα στο Μοναστήρι του Προφήτου Ηλία. Έξω
γραφή κι' άναγνώσις, καθώς δείχνει το γράμμα που παραθέσαμε στην
άρχή. Άλλ' ή έμφυτη κι' ενστικτώδης ιδιοφυία του, ο πλούσιος ανα-
στικτικός βίος του κι' ή περιπετειώδης και πολυκίνηση ζωή του, τον
είχαν καταστήσει πολύπειρο και πολύξερο. Αποτέλεσμα της γνώσης
και της πείρας του ήταν ο πλούσιος εσωτερικός κόσμος του, που πολ-
λές φορές εκδηλωνόταν και σε ΣΤΙΧΟΥΣ. Ο Διάκος ήταν ποιητής,
βίωσις και πολλοί άλλοι κλέφτες, όπως κι' ο Κολοκοτρώνης, που σπύ-
θεσε πολλά τραγούδια, που πέρασαν στις διάφορες «Ανθολογίες» ως
ΔΗΜΟΤΙΚΑ. Τα περισσότερα μάλιστα «Ηρωικά» και «Ιστορι-
κά» δημοτικά τραγούδια έχουν συνταχθεί από τέτοιους «άνωνυμους
ποιητάς (κλέφτες), που παρακολούθησαν τις περιπέτειες των συ-
νδέλφων τους και που τις «εξημέρισαν» μόλις έπαυον τέλος το
γεγονός, το οποίο παρήσταναν.

Σε πλείστα σημεία της συνεπώς, ή ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ έιναι
το σπουδαιότερο και πιστότερο ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΟΚΟΥΜΕΝΤΟ, ιδίως
κατά τους χρόνους της Τουρκοκρατίας και κυρίως των μαχών και συ-
μβολών των κλεφτών. Πολλοί άρματολόγοι και κλέφτες αναφέρονται
ως ρημαδούροι και ποιηταί και πολλά τραγούδια αποδίδονται σ' αυτούς.
Έτσι και στο Διάκο απέδωσαν τρία ως τέσσερα. Το τραγούδι που
παραθέσαμε στην άρχή: «Χαρήτε νειοί τις όμορφες, και νεις το
παλληκάρι», πολλοί το θεωρούν ως ποίημα του Διάκου. Το γεγονός
όμως εινε πως το ποίημα αυτό εινε ένα από τα παλαιότερα και γρηγο-
τερα δημοτικά τραγούδια. Ο Διάκος ίσως να πρόσθεσε σ' αυτό ένα ή
δύο στίχους. Άλλ' άναμφισβήτητα, ο Θανάσης συνέταξε το έξης έρ-
ωτικό ποίημα, που άφιέρωσε σε κάποια ώραία Λουδοβικιώτισσα, θά-
νατος στην ίδια την Άναγνώσταινα:

Έγώ για χεϊλί κόκκινο κι' έγώ για μάδρα μάτια,
έγώ για την άγάπη μου τρείς βίγλαις θέ να βάλω.

Βάνω τον ήλιο στα βουνά, το σταυραϊτό στους κάμπους,
τον κύρ Βορρά στο δροσερό, με
(νω στα παραθύρια.
Βάνω στα παραθύρια σου για μά-
(τια και για φρόδι.
Παραθύριον μου άνοιξε κι' άνοι-
(γε για να με δεις.
(γυροκαρμένη
για άνοιξε, για κάσι, για
(πίστε της κρυφάς σου.
για πότε της κρυφάς σου να
(βγή στο παραθύρι.

Και δεν γνωρίζουμε βέβαια ποιά
ήταν ή ώραία αυτή που τραγουδί-
σε με τόσο περιπάθεια ο Διάκος,
αλλά ή παράδοσι μάς πληροφορεί
το όνομα άλλης άγαπημένης του γυ-
ναίκας, το όποιο ως τις τελευταίες
του στιγμές έφερε στα χείλη του
ο ήρωας. Πρόκειται για την όμορ-
την κόρη της Λειβαδιάς, τη ΒΕ-
ΝΕΣΑΝΑ, που με πλά'ος άγάπησε
ο Διάκος, όταν υπηρετούσε υπό τον
Όδυσσεά, ως ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ πάλι
κι' όχι ως ΚΛΕΦΤΗΣ.

Ο Ζαμπέλιος, που καθώς είδα-
με ανέφερε πολλά για την ιδιότη-
τη ζωής του Διάκου, δεν παρέλειψε
να μνημονεύσει και την τελευταία
του έρωτική περιπέτεια. Έγγραψε
σχετικώς τα έξης λίγα λόγια:
«Είχε και έρωμένην, την Ω-
ΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΤΗΣ ΛΕΙΒΑ-
(1) Μπορεί να όποσδήποτε κανείς πάλι
ή Άναγνώσταινα εινε ή ίδια ή Κρυ-
στάλλω Μπαμπαλή. Το ζήτημα ειναι
αμφίβολο : Τά ένα δημοτικό τραγούδι
μιας για την Κρυστάλλω, ως κλέ-
φτης (κοτασπαροπούλα). Το άλλο για την
Άναγνώσταινα, ως παντρεμένη.
Τα γεγονότα του πρώτου διαφέρουν από
εκείνα του δεύτερου. Ίσως όμως να
πρόκειται και για δεύτερη σύμμορ-
σία της Κρυστάλλω, αφού παντρε-
τήκε.

Η ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΓΙΑ ΤΗ ΧΑΡΑ

Η ξαφνική χαρά συχνά σκοτώνει πιο γρήγορα απ' την πιο με-
γάλη θλίψη.

Πολωνική.

Χαρά που δεν μπορεί να την συμμερισθής μ' άλλους, εινε μισή
χαρά.

Χάγες Άντερσεν.

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ο πραγματικός ευγενής προτιμάει να φοράει κουρέλια, παρά μα-
λωμένα ρούχα.

Ισπανική.

Ανάμεσα στον ευγενή και τον άγενή ή διαφορά εινε μικρή.

Γερμανική.

Είπε άγενής εκείνος που άτιμάζει τους ευγενείς προγόνους του, με
πρόστυχα καμώματα.

Γαλλική.

Η ευγένεια μένει παντού και πάντοτε ευγένεια.

Χάγες Άντερσεν.

Η πραγματική ευγένεια δεν προσβάλλεται από τίποτε.

Γαλλική.

Η πραγματική ευγένεια δεν ξέρει τί θα πη φόδος.

Σαίξπηρ.

Η ευγένεια δημιουργεί υποχρεώσεις.

Γαλλική.

Εκείνος εινε ευγενής που ξέρει και
να πεθαίνει ευγενικά.

Ολλανδική.

— ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΙ

Η φύσις φτιάχνει όλους τους ανθρώ-
πους όμοιους, αλλά ή ανατροφή τους
κάνει να διαφέρουν ο ένας από τον
άλλο.

Κινεζική.

Όποιος άκολουθεί τη φύσι, δεν χά-
νει ποτέ τον δρόμο του.

Ολλανδική.

Η φύσις μάς προσητεύει γνήσιο χρι-
σάφι, μα ή τέχνη το φευγίζει.

Γερμανική.

— ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΗΟ

Κάθε καρδιά εινε καλός για να ελπί
κανέναν το σιστό.

Ελληνική.

Όποιος εινε μόνο δικαίος, εινε σκληρός.

Βύρων.

Αν ήσαν δίκαιοι όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο, δεν θα μάς χρεώ-
ζοταν καθόλου ή άνδρεία.

Άγγλισλαος.

Ο πιο σκληρός και δυνατός μονάρχης στον κόσμο εινε ή δι-
καισύνη.

Πίνδαρος.

ΔΙΑΣ, καλονυμένη Βενεσάνα. Ο Ζαμπέλιος μπορούσε να περισώ-
σει περισσότερες πληροφορίες για τη Βενεσάνα, αλλά ή έποχή εκείνη
ήταν τέτοια που κάθε έρωτική εξιστόρηση για το πρόσωπο του Θανάση
θα έθεωρείτο ΕΘΝΙΚΗ ΒΕΒΗΛΩΣΙ. Έτσι λοιπόν ο Ζαμπέλιος προ-
τίμησε να σιωπήσει. Άλλ' όντε κι' ο Βαλαωρίτης, όντε κανείς άλλος
παλαιότερος βιογράφος άναφέρει τίποτε σχετικό με την τελευταία
του Διάκου άγάτη, όντε κι' αυτός ο Κρέμος, που προσπάθησε να θέσει
τις βάσεις της πραγματικής ζωής του Διάκου. Μόνον ή χειρόγραφη
βιογραφία του φίλου του και συμπολεμιστή του Ζαρονίκου ρίχνει κά-
ποιους ύπαινιγμούς για τις σχέσεις του με τη Βενεσάνα. «Η έρωμέ-
νη του, λέει, ήτο πολύ ώραία κόρη της Λειβαδιάς. Μετά τον θάνα-
τον του Διάκου δεν έγγινε τίποτε περὶ αυτής».

Εύτυχώς στα χέρια μας βρίσκεται κάποιο φύλλον παλαιάς εφημερί-
δος της Λαμίας, στο όποιον έντελως παραδόξα περιέχεται μια λιγύ-
λογη έπιστολή του Διάκου, που γράφτηκε λίγες μέρες από του μαρτυ-
ρίου του κι' όπου αναφέρει με τρυφερότητα τη Βενεσάνα. Ο Διάκος,
βελδίζοντας για να καταλάβη τη Λαμία, βρέθηκε από μεγάλη έλλει-
ψεις τροφών και μπαρούτις. Για τούτο έγγραψε (11 Απριλίου 1821)
τη γνωστή έπιστολή που δημοσίευσε ο Βαλαωρίτης «προς τους ευγε-
νεστάτους προεστούς Λειβαδιάς» και τους ειδοποιούσε να του στεί-
λουν «δυο φορτώματα βόλια και 80 όκάδες μπαρούτι» και συγχρό-
νως να φροντίσουν για «το τζέπ-χανέ» (στηρέσιον) των στρατιωτών.
Φαίνεται πως το γράμμα αυτό τόδωσε να το πάη κάποιος Πάργος,
«άνθρωπος δικός του», καθώς γράφει, στον όποιον, αφού
αναχώρησε, έστειλε στο δρόμο την έξης συμπληρωματική έ-
πιστολή, που άφορούσε τη Βενεσάνα:

«Παιδί μου Γιώργε,
Αφού δώσεις το γράμμα, πάγνε και στης Βενεσά-
νας. Είπέ της χαιρετίσματα και καλαίς άντάμουςαι.
Αδ. Διάκος.
Φ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ



ΙΝΔΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

(Απ' τη Συλλογή του Φράντζ Τεουσαίν)

— Η ΚΑΡΑΙΑ ΤΗΣ

«Ω, ή άγαπημένη μου!...
Οι φοίνικες που κυματίζουν μέσα στη θύελλα, ζηλεύουν το λυγρό
της κορμιά και τ' αστερία ζηλεύουν τα δυο άστρα που λάμπουν στο
φεγγαρίσιο πρόσωπό της...»

Το δέρμα της εινε λευκό σαν το αυγό της στρουθοκαμήλου. Τα δόν-
τια της εινε σαν άνθάκια γυασιμού στη σειρά βαλμένα. Η γλώσσα
της εινε σαν ένα πουλάκι μέσα σε μυρωμένο κλουβί. Τα ματάκια της
έχουν τις αντίαιγες που παίρνει το χιόνι, όταν το λούζει το φως μιας
ρόδινης αύγης. Τα νύχια της εινε σαν μυτιμπονιόκρια ρόδων.

Για να πλάση ο Θεός την άγαπημένη μου, έσώθηκε όλους τους θη-
σαυρούς του κι' όταν σκέφτηκε πως θάχαρτε να της βάλλη και μια καρ-
διά, είδε πως δεν του είχε άπομείνει πια τίποτε άλλο, εκτός από ένα
κοκκώδες χουρμαδιάς...

... «Όταν δεν θα πάχω πειά και θάχαρτε μια μέρα την άγατη-
μένη μου τη Ζοχαρά, πάρτε αυτό το κοκκώδες της χουρμαδιάς πουχει
για καρδιά, και φυτέψτε το κατωμαςής σ' έναν ευωδιαστό κήπο. Με
τόν καιρό θα ξεφύτρωσει εκεί μια φοινικιά που θα μου θυμίζει το λυ-
γρό κορμί της λατρευτής μου.

Μ' αν τύχει και θάχω πρώτος έγώ τη Ζοχαρά, θα φυτέψω και θ' ά-
νοστήσω μιαν άλλη κοντά στον τάφο της, για να μου θυμίζουν τα
σπαθώτα της κλαδάφυλλα το πόσο μ' έκανε να ήπαρέσθ σ' όλη μου
τη ζωή...

— Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟ-
ΛΕΜΙΣΤΩΝ

«Ας μείνουν, όπως πάντα, σαν όνει-
ρεμένοι οι βοσκοί ανάμεσα στα κοπάδια
τους πάνω στις πλαγιές που τις χαϊδεύει
το άεράκι του βορνού!... Ας μείνουν
οι γεωργοί σκυμμένοι πάνω στα δορυμένα
χωράφια... Ας μείνουν τα κορίτσια κον-
τά στις βρύσες κι' ή άγαπημένης μας
γυναίκες ως εξακολουθήσουν να γυρίζουν
τ' άδράχτια τους!... Η εύλογία του Κυ-
ρίου ως άπλωθεί πάνω στους κάμπους!...
Φεύγουμε για τον μεγάλο πόλεμο...
Φεύγουμε μέσα μεσημέρι για να μπορέ-
σουμε να σταθούμε πάνω στους λόφους
και ν' άγκυλώσουμε με το βλέμμα μας
τον τόπο που άρίγουμε. Πολλές καρδιές
θα σπαραχθούν τη στιγμή αυτή. Πολλοί
θα σταθούν και θα κυττάζουν, ο καθένας τους, κά-
ποιο μακρινό τσαντήρι... Θα δακρύνουν... Άλλά ή πνοή του Θεού
θα στεγνώσει τα δάκρυά τους.

Μάς προδούνε ο Κύρ ος!...
Βοσκοί πάνω στις κορφές που σάς χαϊδεύει τ' άέρι, ο Θεός θα σάς
στείλη την ευωδιά των μακρινών τόπων, απ' τους όποιους θα σάς φέ-
ροιμε σαν κοπάδια τις νικημένες φυλές!

Γεωργοί, μέσα στα χωράφια σας, ο Θεός θα σάς στείλη την ευε-
ργετική βροχή, γιατί και το αίμα μας θα πλημμυρήσει σαν βροχή στους
κάμπους των άπίστων!

Κορίτσια, όταν το τραγούδι της βρύσης θα σάς μιλή για έρωτα, οι
άγαπημένοι σας θα γέρνουν πάνω σ' άλλες βρύσες και θα μουρμουρί-
ζουν άλλα όνόματα...

Και σεις, γυναίκες μας άγαπημένες που φυλάτε τα τσαντήρια μας,
όταν σε λίγο θα μάς θυμάστε και θα κυττάτε τ' αστερία, ως λάμπουν
τα μάτια μας όπως καίγεται ο ούρανός στη δύση του ήλιου!...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Πέρασα απ' τον κήπο που τον έλουζε το φως του φεγγαριού.

Δεν έννοιωθα την ευωδιά των ρόδων και των γιασεμιών, γιατί ο-
λες ή ευωδιές είχαν μείνει γύρω σου.

Τ' άηδόνια σοπαίνουν, κανένα κορίτσι δεν τραγουδούσε, μα νόμιζα
πως ο θόρυβος της μέρας εξακολουθούσε, γιατί κάθε σιωπή είχε μεί-
νει γύρω σου.

Καταβόσκουν τα χείλη σου που από κούρασι μόνο τ' άφηνες ν' άγ-
γίζουν τα δικά μου, όπως τα πουλιά στέκουν, για μια στιγμή, κουρα-
σμένα πάνω στα κλώνια.

Κάθησα σε μια πέτρα... Ο σκύλος μου άκούμπησε το
κεφάλι του στον όμο μου. Κι' έννοιωσα πως ή καρδιά μου
δεν έκλεινε μέσα της παρά μόνο έσένα, άγάτη μου, στενή
και πρώτη!...

Κι' άμέσως, την ίδια στιγμή, τα ρόδα γύρω ευωδιάσανε
και χύθηκε στους κήπους ή σιωπή...

Ο Μπόμπυ Γουίλιαμς είν' ένας εκκεντρικός κάπως τ' είν' ο τ' λ' ε μ α ν που άλλοτε ήταν μα- νιάδης χαρτοπαίκτης και που σή- μερα δέν παίρνει πια την τράπου- λα στα χέρια του.

Αυτή η ιστορία είχε λίγο μπερ- δεμένη και πρέπει κανείς να προ- σέχει λιγάκι σε μερικές λεπτομέ- ρειες, αν θέλει να καταλάβει γιατί ο Μπόμπυ Γουίλιαμς δέν παίζει πια χαρτιά.

«Ακούστε λοιπόν... Όταν πέθα- ναν οι γονείς του, ο Μπόμπυ έ- κληρονόμησε μια περιουσία άρκε- τά σεβαστή κι' άρχισε να περι- φέρεται στην Εβρώπη, για να γνωρίσει τόν κόσμο και να δι- σκεδάσει την πλήρη του...»

Το πάθος τών χαρτών, τόν εί- χε κυριεύσει από την έποχή που ήταν φοιτητής στην Οξφόρδη. Είχε σπουδάσει τα μυστικά του μπακαρά και του πόκερ πιο πολύ από τα άνωτα φιλοσοφικά ζητήμα- τα... «Η ζωή του ήταν τόσο απλή! Ένας τέλειος τ' είν' ο τ' λ' ε μ α ν δέν χρειάζεται να ξέρη τίποτ' άλλο, παρά το καθημερινό δελτίο του χρηματιστηρίου και τα έλκετά κρασά. Όσο γιά το πόκερ, είν' ένα εύχρηστο παιχνίδι κι' ο καλύτερος τρόπος γιά να σκοτώνη κανείς την ανία του...»

Αυτό όμως το εύχρηστο παιχνίδι κατάστρεψε το Μπόμπυ κυριο- λεκτικά μέσα σε λίγα χρόνια κι' ενώ πριν έπαιζε γιά να παίζει, στο τέλος προσπαθούσε με τα άβεβαια κέρδη του χαρτοπαγιού να ισοσκε- λίζη τόν προϋπολογισμό του.

Έχανε όμως πάντα κι' είχε πάρει να ζή πια άνετα κι' αυτό τόν στενοχωρούσε υπερβολικά. Το περιεργό όμως ήταν ότι έπίστευε πως άργά ή γρήγορα θα κατορθώσει ν' αποκτήσει μια μυστηριώδη δύναμη κι' ότι με τη βοήθειά της, θα υποδοκίλωνε την τόσο άσχημη τύχη του στα χαρτιά...

Ένα βράδυ ο Μπόμπυ με πλησίασε στη λέσχη και με μάτια που άστράφταν από τη χαρά που έδειξε ένα παρθένο δαχτυλίδι στο μι- κρό δαχτύλο του άριστερού του χεριού.

— Αγγίξε!... μου έπτε μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο.

«Όταν ακούμπησα τόν δαχτύλο μου πάνω σ' αυτό το δαχτυλίδι, έ- πρόσεξα ότι δέν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένα μικρό τετράγωνο καρφί, ληισμένο σε σχήμα κρίκου...»

Σήκωσε τότε τα μάτια μου και τόν εκύτταξα έρωτηματικά.

— Μπορείς να παίζης χαρτιά, μου άπάντησε, χωρίς να φοβάσαι πια, τουλάχιστον γι' άποψη, ότι θα χάσης... Α γ γ ι ξ ε σ τ ή ν Τ ή ν...»

Ξέχασα να σάς αναφέρω ότι ο Μπόμπυ Γουίλιαμς ήταν τριμερής προληπτικός. Έπίστευε στις μαγικές λέξεις, στους έξορκισμούς, στο κακό μάτι, στις άποφράδες ήμερες, στους μοιραίους άνθρώπους και στα μυστηριώδη φυλαχτά...

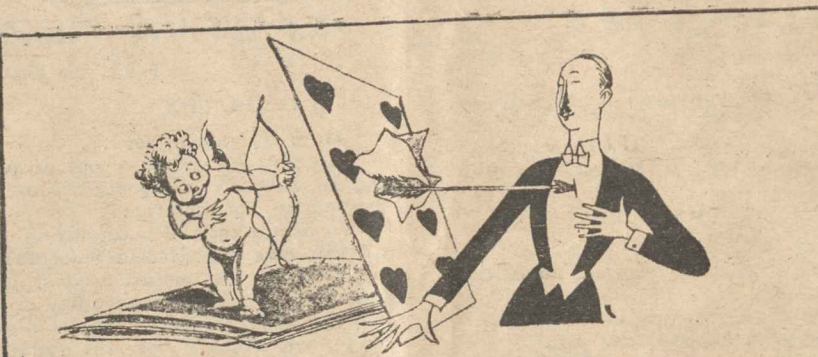
Το σιδερένιο αυτό δαχτυλίδι, του το είχε στείλει ένας θεός του, μαριωδής παίκτης στις λιποδρομίες. Ήταν ένα καρφί από τα πέταλα του «Ρόυγιαλ», ενός περιφώνου καθορθάμου άλόγου που εθραιβόεινε άλλοτε στις λιποδρομίες του Ντέμπλυ. Ο θεός του το είχε χορημασμέ- νο πάντα στην άλυσίδα του ρολογιού του. Ήταν το πρώτο-μυνηρό του... Είχε δέ όπως φαίνεται το δαχτυλίδι αυτό μαγική δύναμη, γιατί ο μι- στερο Τζώρτζ Γουίλιαμς, δέν έχανε ποτέ σχεδόν στις κούρσες...

Όταν έμαθε λοιπόν τις άτυχίες του άνερού του στα χαρτιά, διά- στηκε άμέσως να του το στείλη, γιατί τώρα του ήταν άχρηστο, μιά και η μαρτυρική ποδάγρα του δέν τόν άφινε πια να πηγαίνει στους λιποδρομίες και να παρακολουθή από κοντά τ' άγαπημένα του ά- λογα...

Ο Μπόμπυ ήταν ο ευτυχέστε- ρος άνθρωπος του κόσμου, όσο έν- νοιωσε στο δαχτύλο του αυτό το παλιόκαρφο. Έπαιζε τώρα έάνοι- χτάς και, κατά διαβολικήν συμ- πτωσιν, έκέρδιζε, όχι πάντα βέ- θαια, αλλά τουλάχιστον τις πε- ρισσότερες φορές...

«Όλα όμως τα πράγματα έχουν ένα τέλος. Ο Μπόμπυ, άφου έ- θραιβόεινε επί τρεις διόκληρους μήνες στα τραπέζια του μπακα- ρά και του πόκερ, βρέθηκε μιά ή- μερα με... άδεια τα χέρια. Είχε χάσει το μαγικό δαχτυλίδι του! Το είχε άρήσει κάποιος, γιά να πλύνη τα χέρια του κι' όταν το θυμήθηκε και ξαναγύρισε να το πάρη, το δαχτυλίδι είχε γίνει ά- φαντο!...

Ο Μπόμπυ Γουίλιαμς έκείνο το βράδυ είχε πολύ πένθιμη όψη,



ΙΤΑΛ ΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΠΟΤΣΙΚΙΝΙ

Ο ΜΠΟΜΠΥ ΔΕΝ ΠΑΙΖΕΙ ΠΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

ερώτησα άνθρώπους.

— Τιποτα, μου άπάντησε. Τίποτα... Στενοχωρίες...

— Ήπιαμε μαζί μερικά κοκτέϊλ και όταν τόν είδα έτοιμο γιά ένω-

στηρέσεις, δέν έκρατήθηκα πια και τόν ρώτησα:

— Μπούμπι... Κάτι μου κρύβεις... Γιατί δέν είσαι ελκρινής με-

ζύ μου;

— Έκείνος έσκόρωσε τούς ώμους του, άνοιξε το στόμα του και μου

άπάντησε:

— Άλήθεια... Μου συνέβη κάτι... Άκουσε αυτή την άτυχή και

περιπέτειά μου...

Ο Μπόμπυ όλον αυτό τόν καιρό είχε ένα τριμερές εδύλλιο με μια

κυρία, που είχε τρεις μικρές έλκρες στην άριστερή όμοπλάτη της. Ο

ταν ο φίλος μου τις είδε γιά πρώτη φορά, άπομεινε έκθαμβός, γιατί

νόμιζε ότι ή τρεις έκείνες μαύρες έλκρες ήταν ένα μαγικό σημάδι που

ού του έφερε πάλι τύχη... Και δέν άπατήθηκε, Άρχισε να ξαναπαί-

ζει με τόν άέρα ενός άνθρώπου που είχε βέβαιος ότι ή τύχη του χα-

νέλαει και να ξανακερδίσει, όπως άλλοτε, όταν είχε το καρφί του

«Ρόυγιαλ» στο μικρό δαχτύλο του άριστερού του χεριού...

Μά ή κυρία με τις τρεις έλκρες στην όμοπλάτη, πριν περσίει ένας

μήνας, άρχισε να ύποπτευεται ότι την άπατούσε με μια άλλη φη-

τον και γιά τού κίνη οε κάθε ραντεβού τους ένα σωρό σκηνές γή-

νιπτίας. Ο άδωός Μπόμπυ στην άρχη δέν έδωσε καμιά σημασία, αν

κι' έφοβόταν μήπως αυτή ή γυνίκα του φέρει γροντοσύα...

— Αυτή ή γυνίκα, φίλε μου, ήταν το καλό μου άστρο, μου έβί-

γησε. Δέν ήθελα να τη χάσω... Γι' αυτό προσπαθούσα με κάθε τρόπο

να τήν πείσω ότι δέν άγαπούσα καμιά άλλη γυνίκα κι' ότι σε κα-

μιά άλλη δέν ήμουν τόσο άφοσιωμένος... Μά δέν βαρύνει... Δέν

μπορούσα να τήν πείω!...

Από λόγο σε λόγο ξεόλασαν, όπως ήταν φυσικό, σε ζήρες και

βίαιες σκηνές. «Πές μου, της έφώναξε μια μέρα ο Μπόμπυ, πως σου

είπε αυτή τη συκοφαντία».

Τότε έκείνη του έξήγησε ότι είχε μάθει τις άπιστίες του από τή

χαρτιά! Είχε πάει δηλαδή σε μιά χαρτορρίχτρα γιά να τή ρωτήση αν

ο φίλος της τήν άγατούσε άληθινά, κι' αυτή, άφου συμβούλευηκε τή

χαρτιά της, της άπάντησε ότι είχε μια άλλη φίλη!... Η χαρτορρίχτρα

της είχε δείξει ένα φάνη κορπά δίπλα σε μιά ντάμα πια! Είχε ή

νάγκη μήπως από καμιά άλλη άπόδειξη της άπιστίας του; Τά χαρτιά

έλεγαν τήν άλήθεια. Ο Μπόμπυ τήν άπατούσε με μια γυνίκα!...

Έπρεπε λοιπόν να διαλέξη τή μιάν από τις δύο... Δέν ήθελε άλλη

λύσις.

Ο Μπόμπυ δέν καταδέχτηκε να δώσει καμιά άπάντησιν σ' αυτές

τις άνοιξεις κι' έπηρε το βράδυ σε

μιά λέσχη γιά να παίζει. Έχασε ή-

μος, όπως έχασε και τήν άλλη μέ-

ρα, κι' αυτή ή γυνίκα έκάρησε μια

διόκληρη εβδομάδα!...

Μά τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως

τά χαρτιά έλεγαν τήν άλήθεια; Ο

δυστυχισμένος ο Μπόμπυ Γουί-

λιαμς άρχισε να περνά μαρτυρικές

ήμερες, γιατί άγατούσε με τρελλά

πάθος τήν κυρία με τις τρεις έ-

λκρες. Ποιάν άλλη δύναμη άγα-

πούσε μ' όλη τή δύναμη της καρ-

διάς του; Τι άλλο άγατούσε από πο-

λύ άπ' αυτήν;

Τί άλλο;... Το κατάλαβε μιά ή-

μέρα, τήν ώρα άκριβώς που έπι-

γαине να άναστήση τή ηλιόστατη

κυρία. Ο Μπόμπυ μπορεί να τήν

άγατούσε αυτήν, ελάττωσε όμως πε-

ρισσότερο τήν Τύχη και τά χαρτιά!

Γιά μιά στιγμή έκάρησε ή άνο-

πνοή του, μπροστά σ' αυτή τήν έ-

ξαφνική άποκάλυψη. Άότε λοιπόν ή

χαρτορρίχτρα είχε δίκιο! Η ντάμα

όταν τόν συνάντησα στο μπαρ. Μου διηγήθηκε με ραγιμένη φωνή τήν άτυχία του και μου έδή- λωσε ότι δέν τολμούσε πια να παίζει, γιατί ήταν βέβαιος ότι θα έχανε. Κι' έχασε, άλήθεια, ένα σεβαστό ποσό, όταν τόν παρέσυρε γελώντας ως τήν αύρα του έ- παίζαν χαρτιά, γιά να του άποδει- ξω τάχα ότι το καρφί του «Ρόυ- γιάλ» ήταν μια πρόληψη και τί- ποτ' άλλο...

Επέρασε λίγος καιρός χωρίς να τύχη να συναντήσει ούτε στη λέ- σχη, ούτε στο εστιατόριο, τόν φί- λο μου.

Ένα βράδυ όμως του περασμέ- νου Δεκέμβριου, τόν είδα να μπαίνει σκευθρωτός και με βίρας άπει- σμένον άνθρώπου στο μικρό μπαρ της λέσχης μας.

— Τι συμβαίνει, Μπόμπι; τόν

ερώτησα άνθρώπους.

— Τιποτα, μου άπάντησε. Τίποτα... Στενοχωρίες...

— Ήπιαμε μαζί μερικά κοκτέϊλ και όταν τόν είδα έτοιμο γιά ένω-

στηρέσεις, δέν έκρατήθηκα πια και τόν ρώτησα:

— Μπούμπι... Κάτι μου κρύβεις... Γιατί δέν είσαι ελκρινής με-

ζύ μου;

— Έκείνος έσκόρωσε τούς ώμους του, άνοιξε το στόμα του και μου

άπάντησε:

— Άλήθεια... Μου συνέβη κάτι... Άκουσε αυτή την άτυχή και

περιπέτειά μου...

Ο Μπόμπυ όλον αυτό τόν καιρό είχε ένα τριμερές εδύλλιο με μια

κυρία, που είχε τρεις μικρές έλκρες στην άριστερή όμοπλάτη της. Ο

ταν ο φίλος μου τις είδε γιά πρώτη φορά, άπομεινε έκθαμβός, γιατί

νόμιζε ότι ή τρεις έκείνες μαύρες έλκρες ήταν ένα μαγικό σημάδι που

ού του έφερε πάλι τύχη... Και δέν άπατήθηκε, Άρχισε να ξαναπαί-

ζει με τόν άέρα ενός άνθρώπου που είχε βέβαιος ότι ή τύχη του χα-

νέλαει και να ξανακερδίσει, όπως άλλοτε, όταν είχε το καρφί του

«Ρόυγιαλ» στο μικρό δαχτύλο του άριστερού του χεριού...

Μά ή κυρία με τις τρεις έλκρες στην όμοπλάτη, πριν περσίει ένας

μήνας, άρχισε να ύποπτευεται ότι την άπατούσε με μια άλλη φη-

τον και γιά τού κίνη οε κάθε ραντεβού τους ένα σωρό σκηνές γή-

νιπτίας. Ο άδωός Μπόμπυ στην άρχη δέν έδωσε καμιά σημασία, αν

κι' έφοβόταν μήπως αυτή ή γυνίκα του φέρει γροντοσύα...

— Αυτή ή γυνίκα, φίλε μου, ήταν το καλό μου άστρο, μου έβί-

γησε. Δέν ήθελα να τη χάσω... Γι' αυτό προσπαθούσα με κάθε τρόπο

να τήν πείσω ότι δέν άγαπούσα καμιά άλλη γυνίκα κι' ότι σε κα-

μιά άλλη δέν ήμουν τόσο άφοσιωμένος... Μά δέν βαρύνει... Δέν

μπορούσα να τήν πείω!...

Από λόγο σε λόγο ξεόλασαν, όπως ήταν φυσικό, σε ζήρες και

βίαιες σκηνές. «Πές μου, της έφώναξε μια μέρα ο Μπόμπυ, πως σου

είπε αυτή τη συκοφαντία».

Τότε έκείνη του έξήγησε ότι είχε μάθει τις άπιστίες του από τή

χαρτιά! Είχε πάει δηλαδή σε μιά χαρτορρίχτρα γιά να τή ρωτήση αν

ο φίλος της τήν άγατούσε άληθινά, κι' αυτή, άφου συμβούλευηκε τή

χαρτιά της, της άπάντησε ότι είχε μια άλλη φίλη!... Η χαρτορρίχτρα

της είχε δείξει ένα φάνη κορπά δίπλα σε μιά ντάμα πια! Είχε ή

νάγκη μήπως από καμιά άλλη άπόδειξη της άπιστίας του; Τά χαρτιά

έλεγαν τήν άλήθεια. Ο Μπόμπυ τήν άπατούσε με μια γυνίκα!...

Έπρεπε λοιπόν να διαλέξη τή μιάν από τις δύο... Δέν ήθελε άλλη

λύσις.

Ο Μπόμπυ δέν καταδέχτηκε να δώσει καμιά άπάντησιν σ' αυτές

τις άνοιξεις κι' έπηρε το βράδυ σε

μιά λέσχη γιά να παίζει. Έχασε ή-

μος, όπως έχασε και τήν άλλη μέ-

ρα, κι' αυτή ή γυνίκα έκάρησε μια

διόκληρη εβδομάδα!...

Μά τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως

τά χαρτιά έλεγαν τήν άλήθεια; Ο

δυστυχισμένος ο Μπόμπυ Γουί-

λιαμς άρχισε να περνά μαρτυρικές

ήμερες, γιατί άγατούσε με τρελλά

πάθος τήν κυρία με τις τρεις έ-

λκρες. Ποιάν άλλη δύναμη άγα-

πούσε μ' όλη τή δύναμη της καρ-

διάς του; Τι άλλο άγατούσε από πο-

λύ άπ' αυτήν;

Τί άλλο;... Το κατάλαβε μιά ή-

μέρα, τήν ώρα άκριβώς που έπι-

γαине να άναστήση τή ηλιόστατη

κυρία. Ο Μπόμπυ μπορεί να τήν

άγατούσε αυτήν, ελάττωσε όμως πε-

ρισσότερο τήν Τύχη και τά χαρτιά!

Γιά μιά στιγμή έκάρησε ή άνο-

πνοή του, μπροστά σ' αυτή τήν έ-

ξαφνική άποκάλυψη. Άότε λοιπόν ή

χαρτορρίχτρα είχε δίκιο! Η ντάμα

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ "ΑΚΡΟΠΟΛΙ,"

ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΝ)

(Γραμμένο γιά τo «Μπουκέτο»)



του μακαρίτη Γαβριηλίδη, πρό του άποίου φύλαγε άρκετους ο Ναπολέων Δελογγής.

Η «Ακρόπολις» ήταν τότε στις καλές της μέρες και το έπιτελείο της υπερλήρες. Άρχιστάς, θυμάμαι, ήταν ο Γεώργ. Μέξης, πε- ρισσότερο... Άλδανός παρά Έλλην! Κατά τόν εθιμοπαϊκό μάλιστα πό- λεμο είχε κάποια διοικητική θέσι στο Άλδανικό Βασίλειο. Τώρα δέν ξέρω αν ζή.

Χρονολόγος ήταν ο μακαρίτης ο Τίμος Σταθόπουλος, άρθρογρά- φος ο κ. Βιρβίλης, μεταρροστής ο Ρουτλάνδος, ένας καταπατόντης άνθρώπος που ήξερε όλες σχεδόν τις γλώσσες του κόσμου, συντάκτης δέ ο Νίκος Μπενάκης, ο Σταμάτης Ράφτης, ο Γ. Ζωγράφος, ο Πέ- τρος Σαρχάκος, ο Χρ. Κάισαρης (στο Λονδίνο πια άναπαυομένης της «Εστίας»), ο Κ. Κούσουλας, ο Μουντζουρίδης, ο Μανώλης ο Ναυ- πλιώτης και ο Σταμάτης ο Σταματίου.

Οι περισσότεροι άπ' αυτούς σήμερα δέν υπάρχουν.

Η δημοσιογραφία θέλει γιά θυσία στο δαυό της όλο και νέα παλληκάρια, κι' οι περισσότεροι άπ' αυ- τούς, όπως ο Κούσουλας, ο Μπενάκης, ο Ράφτης, ο Ρουτλάνδος, ο Σαρχάκος, ο Ζωγράφος, ο Μουντζου- ρίδης, άφησαν πολύ νεόν τόν κόσμο και μάς έφυγαν.

Ανέθρκα λοιπόν ένα πρωί τη σκάλα τών γραφείων

της «Ακροπόλεως», ξένος κι' άγνωστος, κι' έξήγησα να δω το δειπντή της.

Χαμένος κάτος. Ο μακαρίτης Γαβριηλίδης είχε φρεσμένες ώρες που δερχόταν και ήταν πλέον δυσπό- σιτος κι' από τόν ίδιο τόν προειδοποιού. Ξανατίγη άργότερα, Ο Ναπολέων τότε μου έπτε, ότι ο κ. διεν- φωντής πήγαμε το μεσημέρι και το άπόγευμα άργά. Πέρασε κάμποσος καιρός και ξαναπήγα ένα άπόγευ- μα. Μου έπαν όμως και τη φορά αυτή ότι ο κ. δι- ενφωντής ήταν άπασχολημένος με τόν άρχισαντάκη. Δέν άπελίστηρα φώτοσο.

Έπγηα πάλι τήν έτοιμένη το μεσημέρι.

Άλλά μου έπαν ότι ο κ. Γαβριηλίδης... δέν δέ- χεται!...

Έβδωα τότε όλα τα δυνατό μου γιά να τόν δω, έδήςωσα ότι ο ίδιος ο Γαβριηλίδης κι' έκάλεισε τη- λεγραφικά από τήν πατρίδα μου!

Έτσι καθόρθωσα να φτάσω ως το δειπντή της «Ακροπόλεως». Θυμίσω ακόμα το γραφείο του. Δύο πολυθρόνες πέτινες, ένα ξύλινο γραφείο ψηλό, γιά να γράφη κανείς δοθός ή σε ήμηλή-καρέκλα, πολλές βιβλιοθήκες, έφημερίδες ξένες, ά- ναριθμητες σ' ένα τραπέζι και πάνω στο γραφείο και μία εικόνα του Βίσαρη στόν τοίχο, ή μόνη που έστόλιζε το γραφείο του μακαρίτη Γαβριηλίδη ως τήν τελευταία του στιγμή.

Μόλις μπήκα μέσα κι' είδα να προσβάλ το κεφάλι του Γαβριηλίδη άπ' το ψηλό γραφείο του... έφοβήθηκα!

Δέν είχα ιδεί ποτέ άλλοτε τέτοια μάτια μεγάλα και γαλανά, ζω- ρά, γεμάτα λάμψ, σμαζόμενα από πυκνότητα φρίδας, και πίσω από κάτι ματωρήλια χοντρά και χρυσοδεμένα που τά ξεπερνούσε με το βλέμμα του γιά να μέ κυττάξη. Τά μαλλιά του, άσπμένα και άτακτα,

πία ήταν, στ' άλήθεια, μια επανδύνη άνταπάλος γιά τήν κυρία με τις τρεις έλκρες.

— Κατάλαβα τότε, κατέληξε ο Μπόμπυ, ότι ήμουν ένας χαμένος άνθρωπος. Χωρίς τήν άγάτη της φίλης μου δέν μπορούσα να κερδί- σω στα χαρτιά... Με τήν άγάτη της φίλης μου πάλι δέν μπορούσα να παίζω χαρτιά, γιατί ή σκηνές της και ή γυνίκα της μου έφεραν γροντοσύα... Τι έπρεπε λοιπόν να κάνω;... Η φίλη μου είχε χωρί- σει από τόν άντρα της κι' είχε μεγάλη περιουσία, άση άκριβώς ήταν έδώ και λίγα χρόνια ή δική μου... Σκέφθηκα λοιπόν ότι ή καλύτερη λύσι θα ήταν ν' άρήσω πια τά χαρτιά, να πάρω πια να παίζω γιά να κερδίσω... Η γυνίκα θα μ' έκανε μια ήμερα ν' άποκοιτηθώ... Προτίμησα τότε να παντρευτώ τή φίλη μου και να μίν ξαναπαίσω πια τήν τράπουλα στα χέρια μου...

Νά λοιπόν γιατί ο Μπόμπυ Γουίλιαμς δέν παίζει πια χαρτιά.

ΜΑΡΙΟ ΜΠΟΤΣΙΚΙΝΙ

ΜΙΚΡΑ ΛΑΘΗ ΜΕ ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΓΚΑΦΕΣ ΓΙΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΩΝ

Πώς παρ' όλιγον ένας φαρμακοποιός θα δηλητηρίαζε εκατοντάδες ανθρώπων. Στιγμές απεριγραπτής αγωνίας. Η γκάφες των χειρουργών στις έγχειρήσεις σκαληκεσιδίτιδος. Τό ναρκωτικό που απέκρινε και το γιατρό και τον έγχειρόμενο. Η έτοιμότης μιας νοσοκόμου. Πώς διώχνουν απ' τις κλινικές ανθρώπους θανασιμώς τραυματισμένους. Πώς ένας χειρουργός έκοψε ένα γερό πόδι, αντί του τραυματισμένου, κτλ.

Η έμπιστοσύνη των άρρώστων στο γιατρό τους, όπως θα ξέρετε, φτάνει κάποτε μέχρι σημείου υπερβολής. Ποτέ σχεδόν δεν περνάει απ' το νου τους, ότι κι ο γιατρός είναι άνθρωπος κι ότι μπορεί κι αυτός να υποπέσει σε λάθη, όπως και κάθε άλλος άνθρωπος. Κι όμως, αυτό συμβαίνει συχνά, πολύ συχνότερα μάλιστα απ' ό,τι μπορεί κανείς να φανταστεί.

Τελευταία λοιπόν ένας Άγγλος χειρουργός απ' τους διασημότερους του Λονδίνου, ξέδωσε ένα βιβλίο, στο οποίο έχει συγκεντρώσει πλήθος από γκάφες, άφηρημάδες και χονδροειδή σφάλματα γιατρών, φαρμακοποιών και του ίδιου του... εαυτού του!

Επειδή όμως κάποιος κορόιβο δεν δγάζει μάτι, ο συγγραφέας του βιβλίου, προσπαθεί να δικαιολογήσει τους συναδέλφους του, όσο και τους φαρμακοποιούς. Μιλώντας μάλιστα για τους τελευταίους λέγει ότι συχνά πολλοί πελάτες πέφτουν μαζή σ' ένα φαρμακείο, και ζητούν όλοι να εκτελεστούν γρήγορα ή συνταγές τους. Είναι λοιπόν πολύ εύκολο να ζαλιστεί ο φαρμακοποιός και να μπερδέψει τα φάρμακα. Και αναφέρει ένα σχετικό περιστατικό που συνέβη πρός όλιγον έτών σ' ένα φαρμακείο της μικρής Άγγλικής πόλεως Τσέρτσσεϊ. Στην πόλη αυτή κάθε Τετάρτη, γίνεται παζάρι, στο οποίο συρρέουν χιλιάδες χωρικών απ' τα περίχωρα, που, εκτός των άλλων, προμηθεύονται και διάφορα φάρμακα.

Μια μέρα λοιπόν παζαριού, την ώρα μάλιστα της πολλής δουλειάς, παρουσιάστηκαν στο φαρμακείο του Τσέρτσσεϊ δύο παιδιά. Το ένα απ' αυτά ζήτησε 225 γραμμάρια νιτρικό άλας, που το ήθελε η οικογένειά του για να επαστάσει και μια διακοσμητική χοιρινή γλώσσα.

Το άλλο πάλι, το οποίο ήταν υπηρέτης σε κάποιο γαιοκτήμονα έβηγε στο φαρμακείο λίγη ζύμη για να την ποτίσει με μισή λίτρα άρσενικό. Τη ζύμη αυτή και το άρσενικό την ήθελε ο άρσενικός του για να τη σκορπίσει στα χωράφια του και να εξοντώσει έτσι τα κοράκια που του κατέστρεφαν τα σπαρτά.

— Άφήστε τα σημειώματα, τους είπε ο φαρμακοποιός, και γυρίστε σε μισή ώρα. Πρέπει προηγουμένως να έτοιμάσω τα φάρμακα εκείνων—που ήρθαν προηγουμένως από σας.

Τα παιδιά έφυγαν και ο φαρμακοποιός, αφού έξετέλεσε διάφορες άλλες συνταγές, πώποτε τέλος το ζιμάρι με άρσενικό κι έτοιμασε το νιτρικό άλας. Τά έκανε κατόπιν και τα δύο δέματα και τα τύλιξε με δημοιο χαρτί.

Όταν σε λίγη ώρα, ξαναγύρισε το παιδί που είχε ζητήσει το νιτρικό άλας, ο φαρμακοποιός, άφηρημένος καθώς ήταν απ' τη πολλή δουλειά, τοβδωσε το ζιμάρι με το άρσενικό, διαν δέ έφτασε και το άλλο, του έδωσε το νιτρικό.

Πέρασε μισή ώρα, διαν έξαφνα—άγνωστον πώς—ο φαρμακοποιός θυμήθηκε ότι είχε κάνει λάθος.

Κρύος ιδρώτας τον έλουσε άμέσως δόλοληρο. Τό λάθος του ήταν τρομερό και μπορούσε να είχε τραγικώτατες συνέπειες, γιατί έφτανε μισή λίτρα άρσενικού για να σκοτωθούν οι μισοί κάτοικοι του Τσέρτσσεϊ. Πώς να προλάβει την καταστροφή, τη στιγμή μάλιστα, που δεν ήξερε τίπως ήταν το παιδί που είχε ζητήσει το νιτρικό άλας;

Τρέμοντας σόγκομος, ο φτωχός φαρμακοποιός έτρεξε κι είδοποίησε την αστυνομία για το λάθος που είχε κάνει. Ο διευθυντής της αστυνομίας, άνασταμένος κι αυτός, επειδή δεν έφταναν οι χωροφύλακές του, άγκάρεσε και κάμποσους χωρικούς και τους έστειλε να πάρουν στη σειρά όλα τα σπίτια της πόλεως, και των περιχώρων, ρωτώντας παντού αν είχαν στείλει ν' αγοράσουν απ' το φαρμακείο νιτρικό άλας. Ο φαρμακοποιός έντωμεταξύ περίμενε στην αστυνομία, τρέμοντας όλος από την αγωνία του και χλωμός σαν έτοιμοθάνατος.

Πέρασαν ώρες πολλές, χωρίς κανείς από τους

χωροφύλακες και τους χωρικούς που είχαν έξαπολυθεί προς όλα τα σημεία του όρίζοντος να επιστρέψουν ακόμα. Ο φτωχός φαρμακοποιός δεν διέφερε πειά από πτώμα. Συλλογιζόταν το μέλλον που, που είχε καταστραφεί, την άρραβωναστασία του με την οποία έπρόκειτο να παντρευτεί και το κακουρησιδικείο, που σίγουρα θα τον κατεδίκαζε εις θάνατον για τό τρομερό και άσυγχώρητο λάθος του.

Τέλος, έπειτα από έξη ώρες, δύο χωροφύλακες ξαναγύρισαν λαχανιασμένοι στην αστυνομία. Είχαν ανακαλύψει σ' ένα πανδοχείο των περιχώρων το παιδί που είχε πάρει τό άρσενικό αντί του νιτρικού άλατος και είχαν προφτάσει να τό κατασχέσουν πριν ακόμα χρησιμοποιηθεί.

Ήταν τόση ή άνακούφιση και ή χαρά του φαρμακοποιού, μόλις τό άκουσε αυτό, ώστε σωριάστηκε κάτω λαβώνοντας.

Οι φαρμακοποιοί, όστόσο έχουν στο παθητικό τους λιγότερες γκάφες απ' τους γιατρούς. Απ' αυτούς, πάλι, στις πιο πολλές υποπίπτουν οι χειρουργοί, και προ πάντων οι διάσημοι χειρουργοί, οι καθηγητές.

Τό πράγμα—όπως γράφει τουλάχιστον ο συγγραφέας του βιβλίου—είναι έντελως φυσικό και δικαιολογημένο. Ένας διάσημος γιατρός που επισκέπτεται καθημερινώς εκατοντάδες άσθενών στην κλινική του και σε δύο τρία νοσοκομεία, τα όποια διευθύνει, είναι μοιραίο να ζαλίζεται, να άφαιρείται και να κάνει λάθη.

Η περισσότερες γκάφες των γιατρών γίνονται στις έγχειρήσεις της σκαληκεσιδίτιδος γιατί υπάρχουν εύκολοι διάφοροι άρρώστους που παρουσιάζουν τα ίδια συμπτώματα με την σκαληκεσιδίτιδα, μολονότι δεν έχουν καμιά σχέση μαζί της.

Έτσι ο γιατρός την καθαίνει και νομίζοντας ότι πρόκειται περί σκαληκεσιδίτιδος, ένεργεί τη σχετική έγχειρση στην σκαληκεσιδίδη άπόφου. Μετά την έγχειρση όμως ή κατάσταση που άσθενούς χειροτερεύει, ως δτου, στο τέλος, ή πεθαίνει ή ο γιατρός καταλαβαίνει τη γκάφα του κι άρχίζει την κατάλληλη θεραπεία.

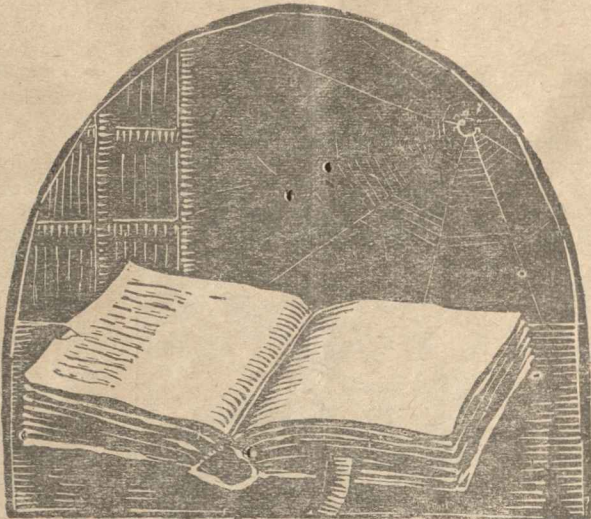
Πολλές γκάφες επίσης όφειλονται και στα ναρκωτικά που χρησιμοποιούνται κατά τις έγχειρήσεις. Συχνά, δηλαδή, από τις πιο πρόσφατες, συμβαίνει να υπονοήσι όχι μόνο ο άσθενής που πρόκειται να έγχειρσεί, αλλά και αυτός ο ίδιος. Και τότε άναβάλλεται ή έγχειρση ως δτου να συνέλθω ο γιατρός από την έπίδραση του ναρκωτικού.

Ο συγγραφέας του βιβλίου διηγείται ένα χαρακτηριστικό σκεπτικό έπεισόδιο που συνέβη σ' αυτόν τον ίδιο. Μια μέρα, προ έτών, έπρόκειτο να κάνει έγχειρση σ' ένα μικρό παιδάκι. Άφου λοιπόν έφρεσε τη μάσκα του χλωροφορμιού στο παιδάκι για να τό άποκομίσει, διαν την ξανάβγαλε, την άκούμησε δίπλα στην σόμπα του χειρουργείου. Πήρε κατόπιν το νυστέρι κι άρχισε να κόβει τις σάρκες του μικρού, διαν ξαφνικά έννοιωσε να παραλύουν ή δυνάμεις του και το νυστέρι του να του ξεφύγει απ' τό χέρι. Τί είχε συμβεί; Άπλόστατα ή μάσκα του χλωροφορμιού που την είχε άκούμησει έναντι στην άναμμένη σόμπα, είχε ζεσταθεί κι είχε άρξήσει να σκορπίζει τις άναθυμιάσεις της μέσα στο χειρουργείο. Έκτός του γιατρού κι όλοι οι βοηθοί του, που βρισκόονταν κοντά του, άρχισαν να ναρκώνονται κι αυτοί, χωρίς να μπορούν να έξηγήσουν τί συνέβαινε.

Μόνο μια απ' τις νοσοκόμες, μόλις μυρίστηκε τη μυρωδιά του χλωροφορμιού, κατάλαβε άμέσως τί συνέβαινε και τρέχοντας ν' έτοιμότητα στο παρόδωρο, τό άνιξε διάπλατα. Έπειτα έτρεξε στο χειρουργικό τραπέζι άρταξε τό άρρωστο παιδάκι, που ή υπερβολική μυρωδιά χλωροφορμιού θά τό σκότωνε, και τό μετέφερε έξω.

Συγχρόνως, με τό άνοιγμα του παραθύρου, ξεβόηξε έξω ο μολυσμένος άέρας, μπηκε μέσα νέος, καθαρός, κι έτσι ο γιατρός κι οι βοηθοί του συνήλθαν γρήγορα απ' τη νάρκωσή τους.

Πολλές, πάμπολλες μάλιστα γκάφες διαπράττονται στις έκτακτες έγχειρήσεις, στις έγχειρήσεις δηλαδή έκείνων που τραυματίζονται από διάφορα δυστυχήματα



ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Π Ρ Ω Τ'

Σ' αυτό τό όλόξανθο πρωί ποίναι γιομάτο φώς, που τ' άγεράκι άδούρβα, με χάρι πνέει γύρω, και σε μια γλίσσα γαλανή λάμπει ο ουρανός, που ένα λεπτό κι άδρότατο παντού πλανέται μύρο.

Στό φτεροκόπι των πουλιών, π' όλόχαρο άντηχει. Μέσ' τη γαλήνη των πουλιών και την άταλωσήν Σάν και νά ξαλαφρώνεται τό βάρος μου ή ψυχή κι ή περσμένη μου καρδιά σαν νά γελάει και κεύει.

Μ Ο Ν Ο Σ

Άπόψε μόλις, κι' είν' γλυκό και ήμερο τό θρόνι κάποιου σκοπό βαθύ, κρυφό, σφουρίζει ή έρμημά πάνων απ' τό δέντρο τα πικρά, που κρύβει τό σκοτάδι κι' από του βάλτου κάτω κεί, τη δροσκαλαμαδιά. Έτσι, άπόψε ράθυμα κι' άργά ή στιγμές κυλούν κι' είνε τό μέρος τώρα δά σαν πό έρημικό. Γιατ' ό καλή! τό χέλι μου μάταια νάζητούνε τό στοματάκι σου, που έχτες, φιλόσοφα τό γλυκό.

Σ. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΣ

Α Γ Α Π Η...

Κάποια βραδεία, στου φεγγαριού τό φώς...

Από μακριά έαυλωμένος φτάνει Παθάριος κίθαρος ο σκοτός. Άστρα δολά τό φως τό που τό λυάν

Που έαγοντούν' τό κίματ' άσπλά, Άρροσαλέϊον μια βαρκούλα πέρα Και ξεγυμένη στις καρδιές μιλά Η άγάπη—και μυρίζει τον άέρα...

Οι πόθοι μας—βαθύς άκεανός

Όπου μυστήρια κλεί στα έγκατά του Άπόκοσμα. Κι' άπάνω ο ουρανός Όλόφωτος, που μας καλεί κοντά του. Σε μέση ο νους μας Χαλμάς πετά Σε' αυτά μας μαγική άντηχει φλογέρα. Άχ, μένει στη βαρκούλα μας κοντά Άγάπη—που μυρίζει τον άέρα!

Αιτίες της όρας πάλι στοχασμός Σέρνει τα βήματά μου στο λιμάνι, Μακρόσυρτος, στο πέλαγο, ο καίμιος Κάποιον φασά, σμά στο πυροφάνι. Όμως, καμιά βαρκούλα δέ θωρό Οι πόθοι μου γιά νάδρον καταφύγι Άχ! Είλα μια στιγμή, νά σε χαρώ Άγάπη—σαν πουλί που μούχις φύγει...

Ις. Κς.

και που τοις κοιβαλόν βιαστικά στα νοσοκομεία και στις κλινικές. Έκει, τυχαίνει ο χειρουργός στον όποιο τους παραδίδουν να είνε και οραμένος ή βιαστικός και αυτός κάνει τη δουλειά του άπορροχτα κι' άνόρεχτα, υποπίπτει σε λάθη.

Πολλές φορές, άνθρωποι που τραυματίστηκαν από αυτοκίνητα κι' έπαθαν έσωτερική έγκεφαλική αίμορραγία, διαν τους μετέφεραν στο νοσοκομείο, ο χειρουργός μη βλέποντας να έχουν τραύμα έξωτετικό, τους έδιωξε, λέγοντας πως ήταν μεθυσμένοι. Και όμως, σε λίγη ώρα οι άνθρωποι αυτοί πέθαναν απ' την αίμορραγία.

Μια φορά, στην κλινική που διηύθυνε ο συγγραφέας του βιβλίου, μετέφεραν άργά τό θρόνι, έναν άνθρωπο που τον είχε τραυματίσει ένα αυτοκίνητο στα δύο πόδια. Τό ένα πόδι όμως ήταν πληγωμένο πιο βαρεια από τό άλλο, κι' ο χειρουργός που έξήτασε τον τραυματία, είπε ότι έπρεπε να του τό κόψουν. Τόν έπήγαν λοιπόν κατευθείαν στο χειρουργείο. Ο χειρουργός όμως, ο όποιος ήταν κατακουρασμένος από τη δουλειά της ημέρας και διαζόταν να φύγει, στη φούρα του έπάνω, έκανε λάθος κι' αντί να κόψει τό πόδι που ήταν πιο βαρεια χτυπήμένο, έκοψε τό άλλο...

Μόνον δέ όταν τελείωσε την έγχειρση, άντελήφθη τό τρομερό λάθος του. Τότε θέλησε να κόψει και τό άλλο πόδι του τραυματία. Αιτός όμως άντιστάθηκε μ' όλες του τις δυνάμεις, μολονότι ο γιατρός του δήλωσε ότι θα πάβαινε γάγγραινα και θα πέθαινε.

Καλύτερα να πεθάνω παρά να μείνω χωρίς πόδια, είπε ο πληγωμένος.

Έτσι δέν έγινε ή έγχειρση. Παραδόξως, όμως, σε λίγες μέρες, τό πληγωμένο πόδι έγινε καλύτερα και γινε εντελώς.



ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ο Άμερικανός έπαχειρηματίας κινηματογράφου Χάρολντ Τζήμερ, ιδιοκτήτης δεκαέντε κινηματογραφικών αίθουσών στη Νέα Ύρκη, άντελήφθηκε πόση ευνοϊκή άτμόσφαιρα για την έπαυχία ενός φιλμ δημιουργούν τα χειροκροτήματα, έγκατέστησε στις σάλες των κινηματοθεάτρων του φωνογράφους, με ειδικούς δίσκους... χειροκροτούν!

—Οι δίσκοι αυτοί τίθενται σ' ένεργεια στα κυριότερα σημεία της ταινίας. Έτσι, ο κόσμος ένθουσιάζεται, παρασύρεται και χειροκροτεί κι' αυτός!

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, κατά τό τρέχον έτος ένεργόγραφσαν στα διάφορα Πανεπιστήμια της Γερμανίας 23.000 φοιτητές.

—Ο Βιεννέζος δόκτωρ Γουλιέλμος Ράινχ, διευθυντής Ίνστιτούτου Καλλογής, ανέκαμψε προ μηνός μια νέα μέθοδο ήλιοθεραπείας, δια τεχνιτού ήλιακού φωτός.

—Και κάτι τό άπρόοπτο και δυσάρεστο, ιδίως για την Ελλάδα, όπου εκδίδεται άπειρία εφημερίδων. Λόγω της τεραστίας καταναλώσεως χαρτον, κινδυνεύουν να έξαντληθούν ή πρώτες ύλες της κατασκευής του, δηλαδή τό ξύλο.

—Στην Άμερική ιδίως όλα τα δάση των Βραχωδών Όρειών κινδυνεύουν πειά ν' άποψλωθούν. Γι' αυτό ένας φυσικο-χημικός Νεοδωκός έπρότεινε προ ήμερών στην Άμερικανική Κυβέρνηση τη χρησιμοποίησι του μπαμπού για την κατασκευή χαρτιού.

—Οι Άμερικανοί κατέχουν στο Πόρτο-ΡΙκο και στη Ζώνη του Παναμά τεράστιες έκτασεις, στις όποιες πρόκειται να φυτέψουν μπαμπού. Τό χαρτί από μπαμπού θάνα πολύ φτηνότερο από τό σημερινό και άθλιτο τό πλεονέκτημα ότι δέν θα σκίζεται.

—Στό στενό του Γιβραλτάρ ύπάρχει ένα λιχυρό ρεύμα, τό όποιο παρασύρει τα πλοία από τον Ωκεανό στη Μεσόγειο.

—Τώρα τελευταία έγιναν πειράματα για να δειπωθεί αν τό ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στο βάθος της θαλάσσης.

—Τά πειράματα αυτά απέδειξαν ότι σε βάθος 150 μέτρων και κάτω ύπάρχει αντίθετο ρεύμα, προερχόμενο από τη Μεσόγειο με κατεύθυνσι προς τον Ωκεανό.

—Κατά την τελευταία του παραμονή στο Παρίσι, ο πρώην δικτάτωρ των Σοβιέτ Λέων Τρότσκι έλαβε τρεις προσλήψεις εκ μέρους διαφόρων Κινηματογραφικών Έταιρειών για νά παίξει ως πρωταγωνιστής στον κινηματογράφο, άντι... ήγεμονικής άμοιότης.

—Ο περίφημος όμως Μπολσεβίκος απέκρουσε τις προστάσεις τους, άπαντήσας ότι, εάν άναγκάστηκε στο 1915 νά παίξει για λίγο διάστημα στον κινηματογράφο, τόκαμε γιατί... πεινώσε.

Τώρα όμως δέν βρίσκεται στην ίδια αδιότητα!...

—Ο παγκοσμίος φήμης έργοστασιαρχής αυτοκινήτων και πολυκατοικησιολόγος Φόρντ, κατοικεί σ' ένα μέγαρο, ή έπίπλωσι του όποίου έχει στοιχίσει 1.325.000 δολάρια.

—Η πόρτα μονάχα του μεγάρου αυτού με τα διάφορα στολίσια της στοιχίζει 850.000 δραχμές.

—Στό Δημοτικό Πάρκο της Βασιγέτanos βρίσκεται ένα καλλιτεχνικότατο μνημείο άγγελός. Η άγγελός αυτή παρήγαγε κάθε χρόνο 16.500 λίτρες γάλακτος, τό όποιο ο Ιδιοκτήτης της, επί σειράν έτών, προσέφερε δωρεάν στα μικρά του Όρφανοτροφείων της πόλεως.

—Τό Άεροναυτικό Γραφείο των Ήνωμένων Πολιτειών έκαμε προ ήμερών στη Νέα Ύρκη πειράματα δι' ενός περιεργότατου μηχανήματος.

—Τό μηχανήμα αυτό διαλύει την ομίχλη. Η διάλυσι γίνεται με ήλεκτρικές εκκενώσεις, ή όποιες φτάνουν σε έκταση 600 μέτρων και ύψος 300 μέτρων.

—Στους σιδηροδρομικούς σταθμούς του Λονδίνου έγκατεστάθησαν προ μηνός αυτόματα μηχανήματα, τα όποια δίδουν στους επιβάτες τα εισιτήρια. Και έτσι οι πωληταί εισιτηρίων κατηγήθησαν.

—Από μια άνακύνσι που έκαμε την περασμένη δδομάδα ο Βιεννέζος δόκτωρ Φρειδερίκος Όννεμπεργκ στην Έταιρία Φυσικών Έρευνών, έξάγεται τό συμπέρασμα ότι όρισμένα είδη ζώων κιντεούν να εκλείψουν τελείως από τον πλανήτη μας.

—Ύστερ' από δέκα χρόνια—σύμφωνα με τις προβλέψεις του Όννεμπεργκ—δέν θα ύπάρχουν πειά λεικνές άρκουδες στη Γροιλανδία, ούτε καγκουρού στην Αυστραλία, ούτε και ρινόκεροι στις Ίνδίες.

—Όσον άφορά τους έλέφαντας, για ν' άντιληφθίτε τί παναλήθεια όρίστανται απ' τους κινήγους, άρκεί νά σας πούμε, ότι κάθε χρόνο σκτώνουν περίπου 40.000 απ' αυτούς.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Τό πιο ενδιαφέρον αστυνομικό ανάγνωσμα)



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΦΟΥ, είν' έτσι, Μάγνια, είπε ο Μπλάκνελ, θα ξαναγες καλά να μ' αφήσεις να εξακολουθήσω τη δουλειά μου. Φαντάστηκες ποτέ, πιο μεγάλη εκδίκηση απ' τὸ νὰ δῆς τὸ σκύλο αὐτὸ νὰ τριγυρίζει σὰν τρελλὸς στους δρόμους τοῦ Λονδίνου;...
— Έχουμε καρό, νὰ τὸ κάνουμε κι' αὐτό...
— Ο πατέρας μου βασάνισε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο πρὶν τὸν κρεμάσουν. Τὸν είχαν πετάξει σὰ σκύλο σὲ μιὰ τρομερὴ φυλακὴ καὶ τὸν τυραννοῦσαν ἀδιάκοπα γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ ἐγκλήματά του. Τὰ ἴδια πράγματα νὰ πᾶν κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτός. "Αν μ' ἀγαπᾷς στ' ἀλήθεια, Μπλάκνελ, ἀν θυμάσαι τίς ὑπηρεσίες πού σοῦ προσέφερα, προσελκύοντας θύματα στὸν Τάμεσι, κάνε μου ὅμοιο τὸν ἄνθρωπο αὐτό, γιὰ νὰ τὸν βασάνισω, ὅπως βασάνισε τὸν πατέρα μου...
— Θαυμάσι! εἶπε μέσα του ὁ Χόλμς. Τὸ μῖσος της μ' ἐξώσελ. "Αν ἡ χαριτωμένη αὐτὴ Μάγνια σκοπεῖ νὰ μὲ κρατήσῃ ἕνα χρόνο ἀλλοῦτό της, πρὶν περάσουν δύο μέρες θὰ μπορέσω νὰ τῆς ξεφύγω...
— Ο Μπλάκνελ, εἶπε θυσιάζει σὲ σκέψεις. Δὲν ἦταν καθόλου διατεθειμένος ν' ἀφήσῃ στὴ ζωὴ ἕναν τόσο επικίνδυνον ἄνθρωπο. Ἡ Μαύρη Μάγνια ὅμως τὸν ἀγκάλιασε μὲ τόση τρυφερότητα, ὥστε δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ περισσότερο.
— Καλὰ, Μάγνια, εἶπε, σοῦ τὸν χαρίζω... "Αλλὰ θὰ ἔχῃς ὅλη τὴν εὐθύνη ἂν σοῦ ξεφύγῃ...
— Ἐννοια σου, κι' ἐκεῖ πού θὰ τὸν ἔχω κι' ὅπως θὰ τὸν ἔχω, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ μοῦ ξεφύγῃ. Μόνο διάταξε νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν ἀποθήκη... "Εκεῖ θὰ τὸν ἀλλοσοδεύουμε σὰν σκύλο...
— Ἀμέσως ἔξω περπατᾷ, μὲ τὴ Μαύρη Μάγνια ἐπὶ κεφαλῆς μετέφεραν τὸ Σέρλοκ Χόλμς ἔξω. Τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα εἶδος ὑποστέγου πού βρισκόταν σ' ἀπόστασι τριάντα ἡμερῶν ἀπὸ τὸ σπίτι.
— Ἐκεῖ βρισκόντουσαν σωριασμένα κιβώτια, σακεῖα καὶ δέματα κάθε σχήματος καὶ κάθε μεγέθους.
Μονάχα μιὰ γωνιά ἦταν ἀδειανή. Στὸν τοίχο τῆς γωνίας αὐτῆς ἦταν ἕνας κρεβάτι ἀπὸ τὸν ὅποιον κρεμόταν μιὰ ἀλυσίδα ἀρκετὰ μακριά. "Ένας ἄλλος κρεῖος βρισκόταν, στὴν ἄκρη τῆς ἀλυσίδας. Μέσα στὸν κρεῖο λοιπὸν αὐτὸ περῶσαν τὸ πόδι τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὸ κλειδώνουν.
Ἡ Μαύρη Μάγνια φώτιζε μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι τοὺς πειρατὰς, ἐνὺ δὲ ἔδεναν τὸν ἀστυνομικὸ, τὸν ἔβριζε καὶ τὸν καταριόταν, λέγοντας του, ὅτι θὰ ζοῦσε μέσα στὴν τρύπα ἐκεῖνὴ σὰν σκύλος, γιὰτὶ ὡς μόνη τροφὴ θὰ τοῦ ἔδινε σάπιο κρέας καὶ κόκαλα.
— Ο Σέρλοκ Χόλμς ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουσίσεως, ὅταν ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναῖκα ἀπομακρύνθηκε καὶ ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς τοῦ κλειδώθηκε πίσω της. Κάθισε τότε καταγής καὶ, μέσα στὸ σκοτάδι, ἄρχισε νὰ λογαριάζῃ ψυχράματα τίς πιθανότητες τῆς σωτηρίας του. "Αναγκάστηκε μάλιστα νὰ ὁμολογήσῃ στὸ τέλος ὅτι ἡ πιθανότητες αὐτῆς ἦσαν ἐλάχιστες.

Ο' ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ «ΜΟΡΧΑΡΤ ΚΑΙ ΣΙΑ»

— Ο Σέρλοκ Χόλμς περιμένε τώρα τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, γιὰτὶ, μονάχα τότε θὰ μπορέσῃ νὰ κατοικήσῃ. Γι' αὐτὸ μάλιστα μιλῶν ἡ πρώτη ἀχτίς μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ στενοῦ φεγγίτη τοῦ κελιοῦ του, ὁ ἀστυνομικὸς ἔβριζε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω του. Εἶδε τότε ἀόμα μιά φορά ὅτι τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἑδάφους ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ ἐμπορεύματα παντὸς εἶδους τὰ ὅποια ἀπλώνονταν ὡς τὸ μέρος πού ἦταν ἀλλοσοδεμένος. Τὸ πλησιέστερο σ' αὐτὸν κιβώτιο βρισκόταν σ' ἀπόστασι δύο μέτρων.
— Ο Χόλμς στράφηκε, πλησίασε ὅσο τοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἀλυσίδα του



Ο Μπλάκνελ

καὶ κίτταξε τὴν ἐπιγραφή πού βρισκόταν στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κιβωτίου.
— «Μόρχαρτ καὶ Σία», διάβασε.
Καὶ ἀμέσως, φέρνοντας τὰ χέρια του στοὺς κροτάφους του, ἐπὶ σθεσε:
— Θεέ μου!... «Μόρχαρτ καὶ Σία» εἶνε τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο ἐργαλείων τοῦ Λονδίνου... "Εκεῖ πού ἀγορεύω τὰ χαλιδάνα ἐργαλεία μου καὶ τ' ἀντικείμενα μου... Θεέ μου!... "Ας μπορέσω ν' ἀνοίξω τὴν κάσσι αὐτὴ... Σίγουρα θὰ εὑρίσκα κάποιο ἐργαλεῖο πού θὰ μ' ἐξώσε...
Καὶ λέγοντας μὲ τὰ μούτρα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ τὸ κιβώτιο, προσπάθησε νὰ τὸ ἀρπάξῃ μέσα σὲ σιδερένια ματῆρα του καὶ νὰ τὸ μετακινήσῃ. Μὰ τὸ κιβώτιο ἦταν πολὺ βαρὺ καὶ φαινόταν σὰν καρφωμένο στὴ θέσι του.
— Ο Σέρλοκ Χόλμς ἄρχισε τότε νὰ περιφέρεται δεξιὰ κ' ἀριστερά, ὅσο τὸν ἄφινε ἡ ἀλυσίδα του, ριχνοντας ἐρευνητικὰ βλέμματα γύρω του. "Ελπίσε νὰ βρῇ κανένα τσεκούρι ἢ κανένα ἄλλο ἐργαλεῖο, τὸ ὁποῖο θὰ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ τυχαίως οἱ κακοῦργοι, γιὰ νὰ σπᾶν τὸ κιβώτιο. Μὰ πολὺ γρήγορα δεξιόσπερθε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπλάκνελ ἦσαν πολὺ προνοητικοί. "Εν τούτοις, ἡ ἐρευνὴς του δὲν ἔβγαλε καμὲν, γιὰτὶ ἔξωφρα ἀνακάλυψε καταγής ἕνα παλιὸ σκουριασμένον καρφί, ἀρκετὰ μεγάλο.
— Καλὸ εἶνε κι' αὐτό! ψιθύρισε ὁ Χόλμς καὶ μαζεῖντεκε κοντὰ στὸ κιβώτιο.
— Ἀρχισε τότε νὰ χτυπᾷ μὲ τὸ καρφί τὴν πλευρὰ τοῦ πού βρισκόταν πρὸς τὸ μέρος του. "Ενὺ ὅμως καταγινόνταν μὲ τὴν ἐργασία αὐτὴ ἄκουσε θήματα πού πληροῖσαν πρὸς τὴν ἀποθήκη.
— Ἀμέσως ἔκρινε τὸ καρφί καὶ τρυπήθηκε πάλι στὴ θέσι του. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἡ Μαύρη Μάγνια μίση μέσα.
— Κίτταξε, σκύλε, σοῦ ἔφερα τὴν τροφὴ σου.
Καὶ τοῦ πέταξε ἕνα μεγάλο βωιδινὸ κόκαλο, στὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν κολλημένα μερικὰ ἀπομεινάρια κρέατος.
— Εὐχαριστῶ πολὺ! εἶπε ἡρεμὰ ὁ Χόλμς. Δὲν εἶμαι καθόλου ἰδοτροπὺς στὴν τροφὴ μου... Δὲν εἶνε δέβια κανένας διαλεχτὸς μεζὲς αὐτό, ἀλλὰ θὰ τὸ φάω... Τί νὰ κάνω;
— Ἐννοια σου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Μάγνια κι' ἡ πείνα θὰ σὲ βάλῃ σὲ λογαριασμό.
Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, βγήκε πάλι ἔξω, κλειδώνοντας τὴν πόρτα πίσω της.
— Ἀμέσως ὁ Χόλμς ἄρχισε πάλι τὴν ἐργασία του. Κάτω ἀπ' τὰ νευρικά κι' εἰναιμένα χέρια τοῦ Χόλμς, τὸ καρφί ἔκανε θαύματα. "Ὡς τὸ μεσημέρι τὰ εἶχε καταφέρει τόσο καλά, ὥστε ἀνοίξε μιὰ τρύπα μέσα στὴν ὁποία χωροῦσαν ελεύθερα τὰ δύο τὸν δάχτυλα. Τὰ πέρασε τότε μέσα κι' ἄρξε νὰ τὴν μεταλλίνο. "Αμέσως μὲ δυναμική ἐπιδεξιότητα κατορθώσε νὰ πᾶσῃ τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ καὶ νὰ τὸ τραβήξῃ ὅλγῃ ἔξω.
Βλέποντάς τ' αὐτὸ, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ χαρῆς.
— Ἦταν μιὰ τανάλη!...
— Ἦταν γοργὸ ψιθύρισε. Καταλλήλοτερο ἐργαλεῖο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρῷ...
Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἐφάρμοσε τὴν τανάλη στὸ σιδερένιο κρεῖο πού περιέβαλε τὸ πόδι του.
— Ἐσφίξε κατόπιν μὲ δὴλ τὴν τεραστίαν του δύναμιν καί...
— Ένας μικρὸς κρότος ἀκούστηκε καὶ ἡ ἀλυσίδα ἔσπασε...
— Ἐλεύθερος! ψιθύρισε γεμάτος χαρὰ ὁ Χόλμς. Δὲν εἶμαι πάλι ἀλλοσοδεμένος σὰν ζῶο. Τώρα δὲν πρέπει νὰ φανῶ ἡλίθιος, ἀν θέλω νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ νύχια τῶν πειρατῶν.
Καί ὁ Χόλμς, ἀνακαλύπτοντας κάτω ἕνα σπάγγο, φρενιόδεσε μ' αὐτὸ πάλι τὴν ἀλυσίδα στὸ πόδι του ἔτσι πού νὰ μποῦν ν' ἀπελευθερωθῇ μὲ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Κίτταξε κατόπιν προσεκτικὰ τὸ τεράστιο κόκαλο πού τοῦ εἶχε πετάξει ἡ Μάγνια. Ἦταν τόσο με-

γάλο, ὥστε μποροῦσε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ κανεὶς ὡς ρόπαλο.
Κόντευε πάλι νὰ βραδεύσῃ, ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ἄκουσε θήματα ἔξω ἀπὸ τὸ κελλὶ του. Μαζένησε τὴν γωνία του, πήρε τὸ κόκαλο στὰ χέρια του καὶ περιέμενε.
— Ἦταν καὶ πάλι ἡ Μάγνια, ἡ ὁποία μίση μέσα, ἔβγαλε τὴν πόρτα καὶ πλησίασε ἀθόρυβα. "Αλλὰ, ἀπὸ προνοητικότητα, στήθηκε σὲ ἀπόστασι πού ὁ ἀστυνομικὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ φτάσῃ.
— Ἐ, κύριε Χόλμς, ἐνδοξε ἀστυνομικέ! τοῦ φώναξε ἐρωνικά. "Ερχομαι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω μιὰ πολὺ εὐχάριστη εἰδησι. "Αποφῇ ὁ Μπλάκνελ θὰ σοῦ δώρῃ τὰ μάτια... Αὐτό, φαντάζομαι, δὲν σ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ, ἀφοῦ δὲν βλέπεις τίποτε ἔδω στὴ φυλακὴ σου...
Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Μάγνια ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Μ' ἕνα πηδῆμα τήγρεως, ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶχε ὁμηρεῖ ἐναντίον της σπάζοντας τὸ σπάγγο, μὲ τὸν ὅποιον εἶχε δέσει τὰ πόδια του. "Εσπερε νὰ πᾶσῃ τὴ Μάγνια προτοῦ προφτάσει νὰ δῇ ἔξω.
Καὶ τὸ κατορθώσε...
Τῆς πέταξε τὸ βωιδινὸ κόκαλο μὲ τόση δύναμιν καὶ ἀκρίβεια, ὥστε, βρισκοντάς τὴν κατακέφαλα τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού πατοῦσε τὸ πόδι της στὴν πόρτα, τὴ σώρασε κάτω ἀνασπῆκτη.
— Ἐπει' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Χόλμς βρισκόταν κοντὰ της καὶ γονατίζοντας τὴν ἐφίμοσε. Κατόπιν ὁ ἀστυνομικὸς τὴν ἔδεσε χειροπόδαρα κι' ἄρχισε νὰ τὴ γυρῇ, χωρὶς νὰ προσέχῃ καθόλου στὰ ἄγρια βλέμματα μίσους πού τοῦ ἔριχνε. Τῆς ἔβγαλε ἔτσι τὴν ἐσάρτα της, τὴ ζακέττα, τὸ φόρεμά της κι' ἔβαλε τὰ ἄλλα ρούχα της.
Φόρεσε ἔπειτα ὁ ἴδιος τὰ γυναικεῖα αὐτὰ ρούχα, τὰ ὁποῖα προσηρμύσε στὸ σῶμα του ὅσο μποροῦσε καλύτερα. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ μαλλιά του, τὰ τύλιξε μὲ τὴν ἐσάρτα τῆς Μάγνης, μεταμφιεσμένος δὲ μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἔλπιζε ὅτι ἀπὸ μακριὰ θὰ τὸν ἐξαφανν γιὰ τὴ Μάγνια.
Βγήκε κατόπιν ἀπ' τὴν ἀποθήκη, τὴν ὁποία ξανάκουσε πίσω του. "Ἦθελε νὰ φτάσῃ στὴν παραλία καὶ νὰ πηδήσῃ σὲ κανένα πλοῖο ἀπ' αὐτὰ πού βρισκόντουσαν ἀγνοροβλημένα ἐκεῖ, γιὰτὶ ἄλλος τρόπος σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε.
Δυστυχῶς ὅμως ἡ βάρκες καὶ τὰ πλοῖα ἦσαν ἀγνοροβλημένα κοντὰ στὴν κατοικία τῶν πειρατῶν καὶ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴ τὸν δοῦν. Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσῃ, γιὰτὶ ἡ ὥρα περνοῦσε. Μιμούμενος λοιπὸν τὰ βήματα τῆς Μάγνης, διευθύνθηκε πρὸς τὴν παραλία.
— Ἐξάφνι, ὁ Μπλάκνελ φάνηκε σ' ἕνα παρόδηρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ φώναξε:
— Ἐ, Μάγνια! "Ελα λοιπὸν!... Πήγες καὶ εἶδες τὸ σκλάβο μας;
— Ο Χόλμς, ἀντὶ ν' ἀπάντησῃ, ἔκανε ἕνα καταρατικὸ σημεῖο μὲ τὸ χέρι, γυρίζοντας ἄλλοι τὸ πρόσωπό του. Εὐτυχῶς ὁ Μπλάκνελ δὲν ἐπέμενε περισσότερο. Σανέλευσε τὸ παρόδηρο καὶ τραβήχθηκε μέσα κι' ἔτσι ὁ ἀστυνομικὸς ἔφτασε ἀνεσθῆτος στὴν παραλία.
Μετὰ ἕνα δευτερόλεπτο, βρισκόταν σ' ἕνα ἀπ' τὰ πλοῖα. Μὲ μεγάλη του μάστιχα χαρὰ ἔξακριβωσε, ὅτι τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν τοῦ Σεργαδωμένου. Στὸ βάθος του διέκρινε ἕνα περιστρεφόμενον καὶ τὸ μυστηριώδες μαχαίρι.
Τότε, καθὼς κίτταξε γύρω του τὰ πλοῖα τῶν ἄλλων πειρατῶν, τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: ἦσαν ὅλα δεμένα ἔτσι στὴν ἀποβάθρα, ὥστε ἔφτανε νὰ κινήσῃ τὰ σχοινιά τους γιὰ νὰ τὰ δὴ παρασυνδύμενα ἀπ' τὸ σφοδρὸ ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Καὶ τότε οἱ πειρατὰ θὰ ἔμεναν φυλακισμένοι στὸ νησί τους, χωρὶς νὰ μποροῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν τρομερὴ ἐκδίκηση τοῦ Χόλμς. Ὁ καλύτερος κολυμβητὴς τῆς "Αγγλίας δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντιπαραστήσῃ κατὰ τῆς σφοδρότητος τοῦ ρεῖματος, πού θὰ τὸν παρέσυρε στὴν ὁρμὴ του καὶ θὰ τὸν ἔπνιγε.
— Ο Χόλμς, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, ἡ ὁποία ἐξηρτάτο ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι του ὅλα τὰ σχοινιά. "Επειτα, ἀφ' ἑλπίσας τὰ κομὰ τῆς βάρκας του, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀθόρυβα, τραβώντας κατὰ μῆκος τῆς ὁρμῆς, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῃ κανεὶς.
Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπεράντη, ὅταν εἶδε τὰ πλοῖα νὰ παρασύρονται τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀπ' τὸ ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ.
— Τώρα τοὺς κρατᾷ! ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικὸς, χαμογελώντας ἐχθιστατικῶς. Κανένας ἀπ' τοὺς πειρατὰς πού βρισκόνταν στὸ νησί δὲν θὰ μποροῦσε πάλι νὰ μοῦ ξεφύγῃ. "Α, φιλαράκο μου Μπλάκνελ, σὲ λίγο θὰ λογαριαστοῦμε μιὰ καὶ καλὴ!

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Οἱ ἀναγνώστει μας θὰ θυμούνται τὸ τηλεγράφημα πού ὁ Σέρλοκ

Χόλμς εἶχε στείλει στὸ βοηθὸ του Χάρρυ, πρὶν ἀποκοιμηθεῖ ἐπάνω στὴν κάσσι τῆς οδοῦ Ντεπφόντ.

— Ο Χάρρυ, σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες τοῦ τηλεγραφήματος, ἀφοῦ φόρεσε ἕνα μπαλωμένο παντελόνι, τρινημένα παπούτσια καὶ κασκέτο, παίρνοντας ἔτσι παρουσιαστικὸ ἀέργου, διευθύνθηκε στὸν ἀριθμὸ 24 τῆς οδοῦ Ντεπφόντ. "Εκεῖ ἄρχισε νὰ κιντᾷ τῆς πόρτες γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ σταυρὸ πού εἶχε χαράξῃ ὁ διδάσκαλός του. Ὁ δρόμος εὐτυχῶς ἦταν ἔρημος καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν δὴ κανεὶς μὲ τὸ φαναράκι στὸ χέρι. Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἀνακάλυψε τὸ σπίτι μὲ τὸ σταυρὸ.
Μόλις ἔκανε τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴ, ἔτρεξε στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο κι' ἐκεῖ ἀκρότησε στὸ κοῦφομα μιᾶς πόρτας, περμιένοντας τὸν Σέρλοκ Χόλμς.
Μὰ πολλὲς ὥρες πέρασαν χωρὶς τίποτε νὰ ταράξῃ τὴ βαθεῖα σιωπὴ τῆς οδοῦ Ντεπφόντ κι' ἡ πρώτη ἀχτίς τῆς αὐγῆς εἶχαν ἀρχίσει πάλι νὰ φωτίζουν τὸ σκοτεινὸ κι' ἔρημο δρόμο.
— Πέρασε ἡ νύχτα κι' ὁ δάσκαλός μου ἀκόμα δὲν φάνηκε. "Αρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι θὰ γυρῇ τὸ μεσημέρι.
"Αλλὰ καὶ τὸ μεσημέρι πέρασε καὶ τὸ ἄλλο βράδυ ἔφτασε, χωρὶς ὁ Χόλμς νὰ δώσῃ κανένα σημεῖο ζωῆς.
Τότε, ὁ Χάρρυ ἄρχισε ν' ἀνηχητῇ σοβαρὰ. Ἡ συνουσία αὐτὴ, ἡ μυστηριώδης κι' ἀκατοκήνη, πού μύριζε ἔγκλημα, τὸν ἔβαζε σὲ πολλὰ σκέψεις.
— Πρέπει νὰ μὲ μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸ φάσω, ψιθύρισε στὸ τέλος. "Αν ὁ κ. Χόλμς βρίσκειτα μέσα, θὰ μ' ἀκούσῃ, γιὰτὶ θὰ μὲ μὴδὼ τὸ συνηθισμένον μας σύνθημα. "Αν πάλι δὲν εἶνε, θὰ πάω στὴν κατοικία του. "Τὼς ὁ δάσκαλός μου ν' ἔβαλε σχέδια καὶ νὰ βρίσκειτα ἐκεῖ.
Πράγματι, ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς μὲ τὸ περιστρεφόμενον πού χέρι, μίση μέσα στὸ ἐγκαταλειμμένον σπίτι, ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ κ' ἄρχισε νὰ διασχίξῃ ὅλα τὸν τὰ δωμάτια, μιμούμενος τὴν κραυγὴ τοῦ περιστρεφόμενου πού ἀποτελοῦσε τὸ συνηθισμένον σύνθημα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ διδασκάλου του. Μὰ τοῦ κάκου. Δὲν ἀνακάλυψε τίποτε. "Επειδὴ δὲ ἐντομίσταξεν τὸ σπομαχὶ του διαμαρτυρόταν, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρῇ στὴν κατοικία του, στὴ Βι-κτώρια-Στρίτ.
Ἡ πρώτη του ἐρώτησις, ὅταν σὲ λίγο τοῦ ἀνοίξε ἡ οἰκονόμος τοῦ ἀστυνομικοῦ κρεῖα Μπονέ, ἦταν:
— Ο κύριος Χόλμς ἐπέστρεψε;
Μὰ ἡ καλὴ οἰκονόμος τοῦ ἀπάντησε ἀρνητικὰ κι' ἐπρόσθεσε:
— "Αλήθεια, Χάρρυ, ἀν δὲν ἀγαποῦσα τὸν κύριο Χόλμς, θὰ ἔφευγα ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Δὲν μπορὼ πάλι νὰ ὑποφέρω τὰ ξενύχτια του καὶ τὰ δικά σου. Μὰ ἀπερίγραπτη ἀνησυχία μὲ κυριεύει ὅταν ἀπουσιάζετε τὴ νύχτα. "Αλλὰ, παιδί μου Χάρρυ, φαίνεσαι κουρασμένος καὶ πεινασμένος. Δὲν ἀνεβαίνεις νὰ φᾶς. Τὸ γεῖμα εἶνε ἔτοιμο.
— Ο Χάρρυ ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ καθίσε στὸ τραπέζι.
— Τί νὰ συνῆθῃ στὸν κ. Χόλμς; σκέλετο. Μήπως τὴ στιγμή αὐτὴ πού φροντίζω ἐγὼ γιὰ τὸ στομάχι μου, διατρέχει κανένα σοβαρὸ κίνδυνον;... Ποῦ πεῖ τάχα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία; Μὰ ἂν τὸ κάνω αὐτό, ὁ δάσκαλός μου θὰ θυμώσῃ. "Επειτα δὲν εἶνε καθόλου παράδοξο ἂν ἕνας ἀστυνομικὸς, σὰν τὸν Σέρλοκ Χόλμς, ἀπουσιάζει δύο καὶ τρεῖς νύχτες.
Τρεῖς φορές ὁ Χάρρυ πήγε στὸ σπίτι τῆς οδοῦ Ντεπφόντ καὶ τὸ ἐρευνήσε, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. "Όταν νύχτωσε, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ φυλάξῃ φρουρὸς στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο.
Ἡ ὥρα ἦταν πάλι δέκα. Ὁ Χάρρυ εἶχε ἔξακριβώσει ὅτι τὸ πῖστο μέρος τοῦ μυστηριώδους σπιτιοῦ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸν Τάμσι. Ἡ ἰδέα λοιπὸν μῆπως ὁ δάσκαλός του, κιντᾷντας ἀπὸ τὸ παρόδηρο πρὸς τὸ ποτάμι, ἔπεσε μέσα στὸ νερὸ, ἀνέκραξε καὶ πάλι τὸ Χάρρυ νὰ μὴ μὲσα στὸ σπίτι.
— "Τὼς, σὺ λογιζόταν, νὰ βρῷ κανένα ἀντικείμενον πού νὰ φανερώσῃ τὸ πέρασμα τοῦ Χόλμς.
Σὲ λίγο ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς βρισκόταν καὶ πάλι μέσα στὸ σπίτι, τοῦ ὁποῖου τὰ παρόδηρα ἔβλεπαν πρὸς τὸ ποτάμι. Τὸ φεγγάρι τὸν φώτιζε μὲ τίς χλωμὲς τὸν ἀχτίδες. Πλησίασε στὸ παρόδηρο καί, ἀφοῦ ἀναγνῇ τὸ φανάρι του, ἄρχισε νὰ ἐξετάξῃ τὰ πάντα μὲ προσοχὴ γύρω του. Κι' ἔξωφρα τὰ ἐξασκημένα μάτια τοῦ Χάρρυ διέκριναν στὴ βάσι τοῦ παρόδηρου ἀποτυπώματα δαχτύλων, πράγμα πού φανέρωνε ὅτι κάποιος εἶχε ἀνομιλήσει ἐκεῖ τὰ χέρια.
(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΑΝΙΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ



Ο φιλόσοφος Πασκάλ, σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν.
(Σχέδιο τοῦ Ντονά)

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΥ

(Πρωτοχρονιάτικη)



Ο ξενόδοχος επαγαμύνετο απ' όρα στο διάδρομο και μόλις είδε το γιατρό να βγαίνει από το δωμάτιο, έβιασθηκε να τρέξει κοντά του.

— Δουλόν, κύριε γιατρέ; Τι λέτε; τόν ρώτησε;
— Έκείνος δεν καταδέχθηκε ούτε να τον κοιτάξει. Ή βαρειά γούνα του με τόν μεγάλο σηκωμένο γιακά, τού έδινε μια επιβλητική αξιοπρέπεια. Ήταν ένας από τούς σοβαρούς εκείνους επαγγελματίες γιατρούς, πού κάθε λόγος τους πέφτει βαρειά και μ' έπισημότητα από τó στόμα τους...

— Πού μπορώ να πλύνω τ' όχρια μου; έ ρώτησε μόνον τόν ξενόδοχο.

— Περάστε απ' εδω!.. Στην κουζίνα.
Ή δούση ήταν ανάμεσα στο παράθυρο και στο τζάκι. Ο ξενόδοχος έδωσε ένα κομμάτι πράσινο σαπούνι στο γιατρό και τόν ξαναρώτησε:

— Έχει πολύ πυρετός;
— Ναι.
— Δεν θά μπορούσαμε να τόν πάμε στο νοσοκομείο;

Ο γιατρός, μόλις άκουσε αυτές τις λέξεις, έφίσησε απότομα τó κεφάλι του με μια θλοσυρή έκφραση στά μάτια:

— Πρόσεξε καλά, δυστυχισμένε!.. Είπε. Στά χάλια πού βρίσκεται αυτός ό νέος και με τó παγωμένο ξεροβόρι πού φυσάει τώρα τρεις ή μέρες, θά ήταν σοστή τρέλλα να τόν μεταφέρεις στο νοσοκομείο. Δεν πρέπει να βγί από τó δωμάτιο πού βρίσκεται. Τό χυμό θά τόν έσκότωνε μέσως. Δεν φαντάζομαι λοιπόν να τολμήσης να κινής αυτό τó έγκλημα!..

Ο ξενόδοχος έβρεσε τó κεφάλι του, συλλογισμένος:

— Τώρα βρέθηκε ν' άρρωσθήση κι' αυτός ό εύλογημένος; έμωκο- μούρισε με στενωχώρια... Και μάλιστα αυτές τις ήμέρες!.. Φαντάσου να κινής πρωτοχρονιάτικο γλέντι μ' έναν άρρωστο στο ξενοδοχείο σου!.. Τέτοια άτυχία δεν την έπεριμένα ποτέ!..

Ο γιατρός έκομψισε τ' όχρια του 'σέ μια σκληρή πετσέτα με κόκκινες ρίγες, κι' έπειτα είπε με τήν έπισημη φωνή του:

— Δεν μπορώ να σου κάνω τίπο- τε!.. Αυτό είναι τ' άρροδοτα της ζω- ής...

Έφύρεσε βότερα τ' όχρια του κι' επροχώρησε για να φύγη.

— Μήπως θά έβριθε και αύριο; τόν έρώτησε δειλά ό ξενόδοχος.

— Πρέπει νάρθω! Θά στείλω μά- λιστα από ένορις μια νοσοκόμο.

— Είπε λοιπόν τόσο βαρειά άρρω- στος;

— Είπα πολύ περίεργος, φίλε μου. Και δέβαια είνε βαρειά άρρωστος.

— Διάβολε! Για έλάτε στη θέσιμου, κύριε γιατρέ!.. μουμυοίσε ό ξενόδο- χος. Μου δένονται τ' όχρια!.. Παρα- μονή πρωτοχρονιάς μ' έναν άρρωστο στο ξενοδοχείο μου!..

Ο γιατρός τόν έτραβήξε από τó χέρι και τού ψιθύρισε:

— Έχει πνευμονία!.. Μου φαίνε- ται ότι δεν χρειάζονται άλλες έξηγή- σεις...

— Και λέτε, κύριε γιατρέ, ότι ένα ρεύμα παγωμένου αέρα μπορεί να τόν σκοτώση;..

— Στη στιγμή!.. Δουλόν, σύμφωνοι; όχι άνοσιες!.. "Αν τόν βγάλεις από 'δω μέσα, σέ καυστή ό πνεύμονος γιά 'δύ, θά συμβή!..

— Μη φρόδαστε, κύριε γιατρέ!.. Δεν είμαστε δά κι' άγριάνθρωποι! Δεν εί- νε έτσι, Έλσα;

Ή γυναίκα τού ξενόδοχου, πού έ καθάριζε μια πελώρια χίνα στο βά-θος της κουζίνας, έσπασε τούς πα- χείς όμους της, και άπάντησε:

— Όποτε λόγος να γίνεται! Δεν θά

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΚΙΤΣΑ



Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΥΠΗΡΕΤΗ
(Τού Γ. Ντόρ)

λοιμει τó κακό τού παιδιού. Φτάνει πού ό δυστυχισμένος αυτός νέος χαροπαλεύει τώρα τόσες ήμέρες!..

— Όταν έφυγε ό γιατρός, ό ξενόδοχος έράντησε λίγες στιγμές σάν να έδισταξε να πάρη μια απόφασι. Έπειτα, με κάποιο πείσμα, φώναξε τής γυναίκας του:

— Πάω άπάνω να δω τί κάνει ό άρρωστος...

— Πήγαινε... Έγώ στο μεταξύ θά έχω τελειώσει τó καθήκον της χήνας. Κάνε μόνο γρήγορα, γιατί πρέπει να με βοηθήσης κι' έσύ να μαθήσω τις πάπες. Μη ξεχνάς, ότι έχουμε τραπέζι άπόψε.

Ο άντρας της ανέθηκε σιγά-σιγά τή σκάλα, προσέχοντας να μη τριξί άπ' τó βάρος του.

Τό δωμάτιο τού άρρώστου ήταν στο πρώτο πάτωμα. Πριν γυ- ρίσει τó πόμολο, ό ξενόδοχος εκόλλησε τ' αυτί του στην κλειδαριά. Δεν άκουσε όμως τίποτε κι' έμπηκε ήσυχος στο δωμάτιο.

Μέσα στο θαμνό ήμίφως, τó σώμα τού άρρώστου ταξιδιότ' έ- χώριζε άμυδρά πάνω στο κρεβάτι. Ο άτυχος νέος άνάντες βαρειά, με δυσκολία. Ένας βραχνός ρόγχος, σάν ψηγοράκι, τόν έπα- γε. Τό πρόσωπό του ήταν ξαναμμένο απ' τόν πυρετό και τά κίτρινα και κοκκαλιάρικα δάχτυλά του ήσαν καρφωμένα σπασμωδικά μέσ' στο παχύν χυώδι της κουβέρτας.

Τό δωμάτιο ήταν πολύ ζεστό. Μια θερμάστρα τού γκαζιού, πού βρισκόταν στη γωνία, άφανε τó μονότονο και σιγανό σφύριγμά της, μέσα στην καταθλιπτική εκείνη σιωπή.

Ο ξενόδοχος πλησίασε στο κρεβάτι, χωρίς να τόν καταλάβή ό άρρωστος και με χίλιες-δυό προφυλάξεις άνοιξε άδύρκα τó συ- τάρι τού κομοδίνου. Είδ' εκεί μέσα ένα πορτοφόλι φουσκωμένο από μόχα, ένα χρυσό ρολόγι κι' ένα δαχτυλίδι από πλατίνα και τά μά-τια του άστράψαν για μια στιγμή από μια παράξενη λάμψη.

Ο άρρωστος μωσούντησε.

— Ποιός είνε; ρώτησε βραχνά.

Ο ξενόδοχος έκοιμη άμέσως από πάνω του κι' έκλεισε με τó γοφό του τó συτάρι.

— Έγώ είμαι!.. Άνέθηκε να ιδώ μήπως θέλετε τίποτε, άπο- κριθήτε.

— Αιψά! ψιθύρισε ό άρρωστος.

Ο ξενόδοχος γέμισε ένα φλυτζάνι νερό στολισμένο με γαλάζια λουλούδια και τó έβαλε άπάνω στη θερμάστρα για να ζεσταθί.

— Περιμένετε λιγάκι, τού είπε. Δεν θ' άργήση...

Όταν ό άρρωστος έπε μ' άλη- σία τó χλιαρό νερό, ό ξενόδοχος τόν συμβούλεψε με προσποιητή καλαισηση:

— Κιττάξτε τώρα να κοιμηθήτε λί- γο. Θά σάς κάνη καλό.

— Ναι, ναι, ευχαριστώ! τού άπάν- τησε ό ξένος κι' έκλεισε τά μάτια του.

Στό κατώφλι τής πόρτας, ό ξeno- δόχος στάθηκε μια στιγμή και κύτα- ξε πίσω του.

Τό δωμάτιο τώρα είχε σκοτεινάσει. Έξω απ' τó παράθυρο, τó παγωμένο ξεροβόρι σφύριζε με λύσσα.

Ή νύχτα τού Αγίου Σιλβέστρου, ή τελευταία νύχτα τού χρόνου, γιορτά- ζονταν μ' εύθημα κι' άφθονο κρασί τού Ρήνου απ' τούς άλλους ταξιδιό-τες, πού είχαν συγκεντρωθεί στη με- γάλη αίθουσα τού ξενοδοχείου.

Ή κυρά Έλσα, κατακόκκινη κι' ό- λóχαρη, έγέμιζε κάθε τόσο τις πλίντες κανάτες με τ' άφράτο κρασί. Άκόμα όμως δεν είχε μπει ό νέος χρόνος.

Όταν τó παλαιό ρολόγι τής εκ- κλησίας χτύπησε τις έντεκα, ή πόρτα τού άρρώστου ξανάνοιξε άδύρκα και μια σκιά γλιστρήσε μέσα στο δωμάτιο.

Ο ξένος κοιμόταν ναρκωμένος απ' τόν πυρετό.

Ή μαύρη σκιά τράβηξε προς τó παράθυρο και τó άνοιξε. Άκούστηκε ένα έλαφρό τρίξιμο. Άμέσως, ένα ύπουλο ρεύμα αέρος άρχισε να φου- σκώνη τις κουρτίνες και να παγώνει τó δωμάτιο. Ο άρρωστος σφιγρόρισε

ιότε μια-δυό φορές στο κρεβάτι του μ' ένα βαθύ άναστέναγμα κι' έπειτα βυθίστηκε πάλι στη νάρκη του. Ή σκιά περίμενε μερικές στιγμές ακόμα κι' όταν άκούστηκε πάλι ή βαρειά άναπνοή τού άρ-ρώστου, έφυγε άδύρκα, όπως είχε μπει, αφήνοντας τó παράθυρο μισάνοιχτο....

Τό πρωί τής άλλης ήμέρας, παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο μια νοσοκόμος. Τήν έστειλε ό γιατρός. Ήταν ήμηλόσωμη με σκληρά μάτια και τρίγωνο πρόσωπο.

Ο ξενόδοχος έτρεξε άμέσως να τήν υποδεχτή και τήν έδήγησε στο δωμάτιο τού άρρώστου.

Μόλις όμως άνοιξε τήν πόρτα, ή γυναίκα αυτή έρριξε μια κρα- νή τρέμου:

— Τό παράθυρο!.. Ποιός άνοιξε τó παράθυρο!..

Πραγματικώς, ό παγωμένος αέρας πού φυσούσε βλη τή νύχτα, είχε άνοιξει και τά δυό παραθυρόφυλλα. Τό δωμάτιο ήταν κρύο σάν τάρφος.

Ο ξενόδοχος μ' ένα θλοπο ύφος, προσποιήθηκε ότι δεν ήξερε τίποτε.

— Για φανταστήτε! μουμυοίσε. Ποιός τó περίμενε πάλι αυτό; Φαίνεται, ότι τó παράθυρο δεν ήταν κλεισμένο καλά και!..

Ή νοσοκόμος όμως δεν τόν άκουγε. Όρμησε στο κρεβάτι, όπου ό άρρωστος έξαλωλουόσε να είνε βυθισμένος στη νάρκη του κι' έ- χωσε τó χέρι της κάτω απ' τήν κουβέρτα.

— Ειτύχως! Ο σφυγμός του δεν είνε και τόσο άσχημος! είπε στον ξενόδοχο εθαρισμένη. Υπάρχει έλλειδα να σωθί!.. Φαί- νεται ότι δεν έσοκλεισθηκε τή νύχτα... Είχε τύχη, ό καίμενος!..

— Ναι, ναι... Είχε τύχη!.. έτραυλίσε ταραγμένος ό ξeno- δόχος.

Τήν ίδια όμως στιγμή, ή νοσοκόμος με μια απότομη κίνηση, τού φρόνιξε:

— Στ! Άκούστε!..

Ένα άκατάπαντο σφύριγ- μα, σάν να ξεθύλιανε κάτω, ή κοιγούταν χαμηλά, κάτω στο πά-τωμα.

— Ή σκληρή της θερμά- στρας! Έξαντράναξε ή νοσοκό- μος.

Κι' αλήθεια, ή λαστιχένα σκληρή πού διοχέτευε τó γαζί- στη θερμάστρα, είχε βγει τή νύ- χτα απ' τó σιδερένιο άγωγό πού ήταν περασμένη και τó δηλητη- ριώδες αέριο έξεθύλιανε μ' ένα σειδίσιμο σφύριγμα κι' έγέμιζε τó δωμάτιο.

Ο ξενόδοχος, κατάπληκτος, έτρεξε κι' έκλεισε τó ρουμπινέτο, ενώ τó χέρι του έτρεπε απ' τήν ταραχή.

Ή νοσοκόμος τότε τού έδειξε τόν άρρωστο και τού είπε:

— Και να συλλογίζεσαι κανείς, ότι υπάρχουν άνθρωποι πού δεν πιστεύουν στα θαύματα και στη Θεία Πρόνοια! Άν ό αέρας δεν άνοιγε άπόψε τó παράθυρο, αυτός ό δυστυχισμένος νέος θά πέθαινε από άσφυξία. Ο Άγιος Σιλβέστρος όμως έκανε τó θαύμα του, δ- πως πάντα, τήν τελευταία νύχτα τού χρόνου!..

— Ναι, ό Άγιος Σιλβέστρος έκανε τó θαύμα του, μουμυοίσε κι' ό κακοήγος ξενόδοχος με έκπνοση και τρεμάμενη φωνή.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μετάνοια για τ' σφάλματα και επανάληψι τών σφαλμάτων. αυτό είνε ή ζωή.

Καλύτερα να κινήσας, παρά να σέ κινήσας.

Θέλετε να μιλήν οι άλλοι κολακευτικά για σάς; Μη μιλάτε έ σεις ποτέ για τόν έαυτό σας.

Τό μάτι τού άφέντη παχύνει τó άλογο.

Όσο βαθύτερα σκέπτεται ό νους, τόσο λιγότερο μιλάει ή γλώ- σα. Κι' όσο προσεκτικότερα έξετάζουμε τά πράγματα, τόσο δυσκο- λότερα έκφέρουμε γνώμη.

Μη ήγληνεις ποτέ εκείνους πού άνημέωσαν με άδικίες. Να τιμάς όμως εκείνους πού έμωώθησαν για τή δικαιοσύνη.

Τά βιβλία είνε φίλοι ψυχρού, άλλ' άσφαλείς.

Β. Ούγκο

ΤΑ ΠΙΟ ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα ρολόι πού χτυπάει 13 φορές στη μια τó μεσημέρι. Τέ τέχνασμα ένός Άγγλου δούκους. Μεγάλοι άνδρες πού άπη- χθάνοντο τή μουσική. Ο Βίκτωρ Ούγκω κι' ό συνθέτης πού μελοποίησε τούς στίχους του. Ο θυμός τού μεγάλου ποιητού. Ή ραπτομηχανή και τó βελόνι, κτλ. κτλ.

Στην κομώδη Βόσλεϊ τής Άγγλίας, έπάνω απ' τήν πόρτα ένός παλαιού οικοδομήματος, πού έχρησιμοποιοιτο άλλοτε ως δημαρχείο, υπάρχει ένα ρολόι πού χτυπά και δεκάτη τρίτη ώρα!

Ή ιστορία τού περιέργου αυτού ρολογιού είνε ή έξής:

Ο δούξ τού Μπριντγέωτερ είχε αναλάβει κάποτε τήν έκτέλεσι ένός υδραυλικού έργου και για τó σκοπό αυτό προσέλαβε άρκετούς έργάτες.

Κάθε μέρα όμως παρατηρούσε, ότι οι έργάτες του δεν έπαυαν ποτέ δουλειά στη μια άκριβώς μετά τó μεσημέρι, πού ήταν ή όρι- σμένη ώρα να ξαναρχίσουν τήν εργασία τους για τó απόγευμα.

Τούς έκανε λοιπόν παρατηρήσεις, αλλά αυτοί τού άπάντησαν, ότι δεν άκουγαν ένα χτύπο τής πρώτης μεταμεσημβρινής ώρας κι' έτσι άργούσαν.

Ο δούξ τότε, χωρίς να χάνη καιρό, κάλεσε ένα ρολογά και τού ά- νέθεσε ν' αλλάξη τó μηχανισμό τού ρολογιού τής πόλεως έτσι, ώστε στη μια να χτυπά δεκατρείς φορές.

Υστερ' απ' αυτό, οι έργάτες δεν μπορούσαν πια να λησυστούν, ότι δεν άκουγαν τούς δεκατρείς χτύπους.

Ή εργασία με τόν καιρό τελειώσαν, αλλά τó ρολόι έξαλωλουθι- ως σήμερα να θυμίζει με τά 13 χτυπήματα τού τήν παλιά αυτή Ι- σορία.

Υπάρχουν άνθρωποι, οι ό- ποιόι μένουν αδιάφοροι κι' άσυ- κνήτοι όταν άκούγουν και τή γοη- τευτικότερη άκόμα μουσική. Τό περίεργο αυτό φαινόμενο παρε- τηρείτο και σέ πολλούς μεγάλους άνδρες, οι όποιοι όχι μόνο άδια- φορούσαν για τή μουσική, αλλά έννοιωθαν άκούγοντας όποιάδή-ποτε μελωδία δυσάρεστα συνα- στήματα.

Έτσι ή Μεγάλη Αικατερίνη τής Ρωσίας έλεγε, ότι ή μου- σική τής έκανε έντίπτοις δυσά- ρεστου θορύβου! Είσως ό Μέ- γας Ναπολέων άτεχνάνταν τή

μουσική σάν τó διάβολο.

Είπε δούαυτος γνωστό τó ανέκδοτο τού Ούγκω, τού όποιου μερι- κούς στίχους είχε μελοποιήσει ένας σύγχρονός του μουσικός.

— Άκουσα μερικούς στίχους μου να τραγουδούνται, είπε μια μέρα τó ποιητής στο μουσουργό, και τρώμαξα, άγαπητέ μου, να τούς άναγνωρίσω.

— Είπ' αλήθεια, διδάσκαλε, άπάντησε εκείνος, ότι μελοποίησα μερικούς στίχους σας, άν και έξω ότι δεν άγαπάτε και πολύ τή μου- σική. Όστόσο όμως δεν μπορείτε να μνή δυολογήσετε, ότι στην προ- κειμένη περίπτωσι, έπέτυχα μια πρώτης τάξεως άρμονία.

— Δεν σάς φαίνονται λοιπόν άρεστά άρμονικοί οι στίχοι μου δ- πως είνε, ώστε να μνή έχουν ανάγκη από τόν... παράφωνο θόρυβο πού τούς εφορτώσατε; φώναξε κάποις θυμωμένος ό Βίκτωρ Ούγκω.

Κάποτε ή μαρκησία ντέ Λωρρέν έγραψε στην αδελφή της, πού ήμνε στο Λονδίνο, να τής στείλ η μια μηχανή τού ραψίματος. ΄Υ- στερα από ένα μήνα έλαβε πράγματι ένα μεγάλο κιβώτιο και διέ- ταξε τούς υπηρέτες της να τó άνοιξουν με μεγάλη προσοχή, μη τυ- χόν πάθει καμιά βλάβη ή ραπτομηχανή.

Οι υπηρέτες άνοιξαν πράγματι προσεκτικά τó κιβώτιο, μέσα στο όποιο βρισκαν όμως ένα άλλο μικρότερο κιβώτιο. Τό άνοιξαν κι' αυτό και βρήκαν ένα τρίτο κιβώτιο, βότερα ένα τέταρτο, ένα πέμπτο και... έπειτα συνέχισαν.

Φανταστήτε τώρα τήν έκπληξι τής μαρκησίας ντέ Λωρρέν, όταν, άρσ' άνοίχτηκαν καμιά δεκαπενταριά κιβώτια τó ένα μικρότερο απ' τó άλλο, βρήκε στο τέλος σ' ένα μικροσκοπικό κοντάκι μια.... βελόνα τού ραψίματος!

Τί είχε συμβεί λοιπόν;

Απλούστατα, ή α- δελφή της δεν είχε Ι- δέα τών ραπτομηχα- νών και τής έστειλε μια βελόνα.

Πάνω-κάτω δηλα- δή τó... ίδιο πράγμα.



ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΑΒΑΝΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΣΟΥΚΑΛ



Μάρμαρπα Σουκάλ ψυχομαχούσε, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, ανάμεσα σε τσινιόβια γεμάτα σάβρα και χοιρομέρια και πλεξίδες κρεμμυδιών, κρεμασμένες πάνω απ' το κεφάλι του.

Είχε κρυολογήσει, έπαιρνε φάρμακα απ' την πανήγυρη του διπλανού χωριού, όπου πήγε να πουλήσει δυό αγελάδες. 'Η αλήθεια τώρα είναι, ότι παρ' όλα τα δρόντα χρονιά του, θα μπορούσε να προλάβει το κακό, γιατί είχε γερό κόκαλο. 'Επρεπε όμως να καλέσει άμεσα ένα γιατρό να τον περιποιηθεί και να του δώσει ένα φάρμακο. 'Αλλ' ο Μάρμαρπα Σουκάλ ήταν φιλάργυρος. Μήπως δεν είχε άφθονο και τη γυναίκα του, ποιν από πενήντα τόσα χρόνια, να πεθάνει σ' ασυλία, γιατί δεν πήγαινε ή καρδιά του... έντελως ανέξοδα, χωρίς να δώσει δεκάρα ούτε σε γιατρούς, ούτε σε φαρμακεία...

Κι' έτσι, ο Μάρμαρπα Σουκάλ είχε πάρει την απόφαση να πεθάνει... έντελως ανέξοδα, χωρίς να δώσει δεκάρα ούτε σε γιατρούς, ούτε σε φαρμακεία...

Κι' έτσι, ο Μάρμαρπα Σουκάλ είχε πάρει την απόφαση να πεθάνει... έντελως ανέξοδα, χωρίς να δώσει δεκάρα ούτε σε γιατρούς, ούτε σε φαρμακεία...

Η κόρη του κι' ο γαμπρός του παράστηκαν πλάι στον έτοιμοθάνατο ως τις τελευταίες του στιγμές. Η κόρη του, η Εδύχια, ήταν μια γυναίκα ψηλόσωμη, αδύνατη, κοκκαλιάρη σχεδόν, με σκληρή και αυταρχική έκφραση στο βλέμμα. Ο γαμπρός του, ένας κοντός ανθρωπάκος, φαλακρός, με σδυμένα χαρακτηριστικά. Στο χωριό ήταν γνωστός με τ' όνομα «ο άντρας της Εδύχιας», γιατί δεν είχε δική του θέληση, πρωτοβουλία, άτομικότητα.

Κι' οι δυο στεκότανε τώρα μπροστά στο κρεβάτι του έτοιμοθάνατου. Ούτε ένα δάκρυ δεν φαίνονταν στα μάτια τους. Ο γέρος είχε ζήσει τη ζωή του, μακάρι να φτάσουν κι' αυτοί στα χρόνια του!

Δεν άναψαν πια! Ψιθύρισε ξαφνικά ο άντρας της Εδύχιας.

Η Εδύχια του έκανε ένα νόημα. 'Εκείνος κατάλαβε. Πήρε το λαδολύχνι απ' το ράφι και τώφανε κοντά στο πρόσωπο του γέροντος.

Καλά λέει, ψιθύρισε η Εδύχια. Κι' αφού σταυροκοπήθηκε, ανέλαβε το σεντόνι πάνω απ' το κεφάλι του νεκρού.

Το άγγελο έμεινε λίγες στιγμές αμίλητο.

Μά όταν σήκωσαν το κεφάλι τους και συναντήθηκαν τα βλέμματά τους, συνεννόθηκαν άμεσα, χωρίς να βγάλουν λέξη απ' το στόμα τους.

Κι' άρχισαν τότε, σιωπηλοί πάντα, να ψάχνουν μαζί, με νευρικές χειρονομίες, το στρώμα του μακαρίτη, που τον μετακινούσαν δεξιά κι' αριστερά.

Νά το! Είπε ξαφνικά ο άντρας της Εδύχιας, και τράβηξε μέσ' από το στρώμα ένα σακουλάκι, δεμένο σφιχτά κι' ένα πέτσινο κορδόνι.

Ήταν το κομποδέμα του γέροντος.

Η Εδύχια άρπαξε ένα μαχαίρι και τούτησε το σακουλάκι. Ένα σωρό χοντρά νομίσματα σκορπίστηκαν από μέσα στη χούφτα της.

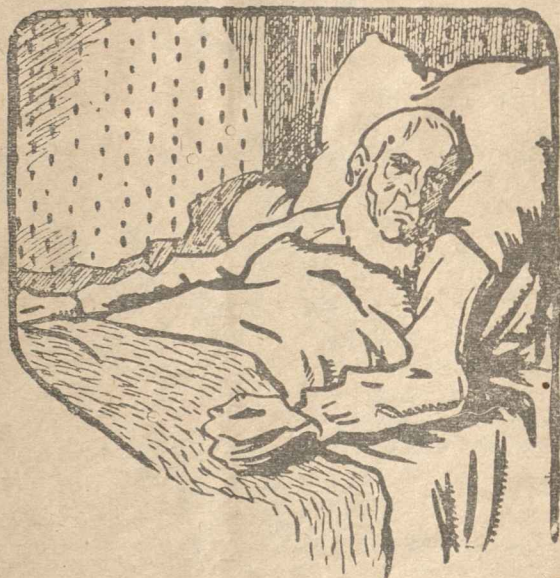
Θά εινε τουλάχιστον τέσσερες χιλιάδες φράγκα! Ψιθύρισε. Τον καίμενο τον πατέρα μου! Πρέπει να του κάνουμε καλή κηδεία! Σίρε να φωνάξεις τη Ροζαλία, τη σαβανώτσα!

Ο άντρας της Εδύχιας έβγαλε άμεσα, για να εκτελέσει τη διαταγή της γυναίκας του.

Ναί, εινε τουλάχιστον τέσσερες χιλιάδες φράγκα! Επανάλαβε η Εδύχια όταν έμεινε μόνη της. Ξυγίζοντας με τα δυό της χέρια το βάρος του σακουλιού, μέσα στο οποίο ο φιλάργυρος πατέρας της είχε αποταμιεύσει ένα-ένα τα χοντρά φράγκα.

Άρχισε να μετράει βότερα ένα-ένα τα νομίσματα σ' ένα μεγάλο και λυγδιασμένο τραπέζι. Άλλωθ' έβαλε τα πενήντα φράγκα, άλλωθ' τα είκοσι φράγκα, άλλωθ' τα σεντά.

Έξαφνα άκουσε θόρυβο βημάτων.



Ο Μάρμαρπα-Σουκάλ ψυχομαχούσε, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του...

Έρριξε άμεσα τα χοντρά νομίσματα στο συρτάρι του τραπέζι, το έκλεισε, το διπλοκλείδωσε, έβαλε το κλειδί στην τσέπη της κι' ύστερα βάλθηκε να κλαίει και να δέχεται για τον θάνατο του γέροντος της.

Ήταν καιρός ν' άρχισον να παίρνει την κομωδία αυτή της ζωής, γιατί εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα η Ροζαλία, η σαβανώτσα.

Η Ροζαλία κέρδισε το ψωμί της με τον ιδρώτα της. Σάβανος τους νεκρούς του χωριού, τους έκανε την τελευταία τουαλέτα τους με μεγάλη προσοχή, σαν να έπρόκειτο να πίνει σε καμιά γιορτή.

Ο μπωξάς που φορούσε, ήταν κατάστικτος από καρφίτσες, τις όποιες καρφίτσες τα σάβανα των φτωχών νεκρών και παρ' όλης άσπρας δέματα, έτοιμα να μεταφερθούν σ' ένα τόπο που δεν έχει γυρισμό.

Η Εδύχια σηκώθηκε, αφού σταυροκοπήθηκε και πάλι. Έτσι μερικά βήματα στο δωμάτιο κι' ύστερα κάθισε στην άκρη του τραπέζι, πάνω ακριβώς απ' το συρτάρι όπου ήταν κλειδωμένος ο θάνατος. Έβγαλε κατόπιν απ' την τσέπη της φουστάντας της το κλειδί του έρμαριού και το έδωσε του άντρας της για να βγάλει από μέσα το μακαρίτη.

Η Ροζαλία, μαθημένη πια από τέτοια, περίμενε αμίλητη, άσπρη κι' αδιάφορη, όπως ο θάνατος.

Ο άντρας της Εδύχιας άνοιξε το έρμαρι όπου έβαζε ο μακαρίτης τα ρούχα του. Στο πάνω ράφι ήταν τοποθετημένη προσεκτικά μια ένδυμασία, που θά είχε να φορεθεί πολύ καιρό, γιατί η τσάντα της ήταν βαθειά σημαδεμένη.

Αυτή ήταν η γαμπριάτικη φορεσιά του Μάρμαρπα Σουκάλ. Τα φασμά της ήταν έξαιρετικής ποιότητας. Διατηρούσε ακόμα τη λάμψη του. Ο Σουκάλ, θά το κατάλαβε, φαινόταν και μόνος του πως το κοστούμι εκείνο ήταν πολύ όμορφο, γιατί δεν τόλμιζε να ξαναφορέσει.

Η Ροζαλία έπαιξε το χέρι της να πάρει. Μά η Εδύχια την πρόλαβε.

Άρπαξε τη φορεσιά, την κίτταξε καλά και είπε:

— Είπε καινούργια ακόμα... Είπε και μαορία να πάει καμμένη!

Και την ξαναβάζει στον άντρα της. 'Εκείνος κατάλαβε κι' έβαλε και πάλι το κοστούμι στο ράφι...

Ο άντρας της Εδύχιας έβγαλε τότε απ' το έρμαρι μερικά σεντόνια.

Η Ροζαλία έτοιμάστηκε να τα πάρει για να σαβανώσει το νεκρό.

Μά η Εδύχια δεν την άφησε και πάλι.

— Μή, μή! φώναξε. Τα σεντόνια αυτά βαστούν ακόμα και μπορούν να τα πουλήσουμε και να πάρουμε κάτι...

— Δεν έχει πια τίποτ' άλλο στο έρμαρι! είπε ο άντρας της.

— Για κίτταξε καλύτερα, τον πρόσταξε η Εδύχια.

Ο άντρας της τράβηξε τότε απ' το βάθος του έρμαριού μια μπλέ μπλούζα, που φορούσε ο μακαρίτης την ημέρα που κρυολογήσε.

Μπιά! η μπλούζα αυτή είναι, βλέπω, πιο καινούργια απ' τη δική μου! ψιθύρισε.

Η Ροζαλία του έρριξε ένα βλέμμα κατάπληκτο, θορυβμένο και τρομαγμένο συγχρόνως.

— Δεν την κρατάς, του είπε, να τη φορές όταν θά παγιάσεις στα πανηγύρια;

— Ναί, καλά λέει η Ροζαλία! είπε η Εδύχια... Βάλε τη καλύτερα αυτή κατά μέρος...

Μά την ίδια στιγμή, η Εδύχια κι' ο άντρας της, είδαν τη Ροζαλία να τράβη κατά την πόρτα και να φεύγει, χωρίς να τους γρητοση.

Πού πήγαινε η γοργά σαβανώτσα; Γύρισε σπίτι της, η αληστία των κληρονόμων του γέρο Σουκάλ την είχε ξεγανωμένο.

Η πόρτα πίσω της έκλεισε δυνατά, αταίρια.

Η Εδύχια άνασχηκωσε τους ώμους της αδιάφορα.

— Όρα της καλή, μονομούρισε. Τον σαβανώνουμε μόνα μας και γλυτώνουμε και τα λεφτά. 'Η καλύτερα... έφερε τ' ένα, έφερε; Τί του χροιάζεται το σάβανο; Τον τυλίγουμε σ' ένα τσιλιόλι και πάει λέοντας. Πεθαμένος άνθρωπος είναι, κρύα πέτρα, γιατί να ξοδεύμαστε; Σήμφονοι;

— Σήμφονοι, αποκρίθηκε ο άντρας της Εδύχιας κι' ένα ήλιο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του, ένα χαμόγελο ταγκουινάς που κανονοποιείται...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΝΤΕΛΑΜΑ

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ... ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Χριστουγεννιάτικη ανάμνηση)

Υπηρετούσα τότε σε κάποια πόλη του εσωτερικού της κεντρικής Μακεδονίας και κατέβηκα με ένα αυτοκίνητο, για λόγους υπηρεσίας, στη Θεσσαλονίκη.



Το αυτοκίνητο μούγκριζε σαν θηρίο το σ' ο δρόμο κι' έπεφταν τα σιδερά του από πάνω του, όπως τα φτερά από μια άρρωστημένη γαλοπούλα.

Δεν πρόφτασα να διαβώ τον 'Αξιό, και πλάκωσε ένα δρολόι και μια παγωνιά φρικτή.

Τά βουνά χύναν απ' όλες τις μεριές νερά, οι δρόμοι έγιναν ποτάμια και τα ποτάμια θάλασσες. Σύννεφα μαύρα και βαρεία, άστρατες και μουμπονητά, σαν να γαργαλιότανε ο ουρανός επάνω στα κεφάλια μας, άγγιζαυσαν τα δση μακριά και βούλιαξαν ή λαγγαδίες κι' η βαθείς κοιλιάδες!

Πλημμύρες και καταστροφές. Κι' έπειτα μια παγωνιά, που τα μαρμάρισε όλα, τα κρυστάλλισε, σαν να έγινε γυάλινη ή γή.

Έτσι, αποκλειστικά στη Θεσσαλονίκη.

Τραίνα δεν έδουλειαν και το έτοιμόροστο το αυτοκίνητό μου ήταν αδύνατον να ξαναγυρίσει πίσω, καθώς οι δρόμοι ήταν στρωμένοι από κρυστάλλα άνωμαλα και χοντρά, σαν κομμάτια από γυάλινα χαράκια. Τη Θεσσαλονίκη την έμαστιζε ο Βαρδάρης κρύα, παρκα...

Έτσι, πολλές φορές κατέφευγα στα γραφεία της «Νέας 'Αληθείας», που έδρασε πνευματική παρθένα. 'Ησαν εκεί ο Κούσκουρας, ο μακαρίτης κι' αλφεινός λογογράφος Μήτης, ο Λούβαρης, ο Θεοφάνης, ο Παναγιωτόπουλος, ο Ποιμενίδης, ο Χατζηπατσόλιν που πήραν καθένας τους σήμερα και το δικό του δρόμο. Φίλοι παλαιοί, αγαπητοί, φίλοι με τόσες άναμνήσεις...

— Έρεεις, μου λέει μια βραδεία ο Μήτης, μεθαύριο έχουμε Χριστούγεννα.

— Τό ξέρω, του άπαντώ.

— Κάθισε λοιπόν να μās γράψης τίποτε.

— Σάν τί;

— Κάτι Χριστουγεννιάτικο, για το πανηγυρικό μας φύλλο.

— Μαρέ, άμάν!

— Άμάν-ζαμάν, δεν έχει. 'Αν δεν το γράψης, δεν βγαίνεις από δω. Σ' έχωμε κλειδαμένο. 'Αν δεν παραιδώσης το διήγημα, δεν θά βγής από δω μέσα!

— 'Αν πενιάσεις, ο κνρ Θόδωρος είν' έδω κοντά. Ειδοποίησε να σου φέρη δυο θές. Και του πονιού το γάλα αν ζητήσεις, θά σου το στείλη με την υπηρεσία.

Με κλειδωσε προγραμματικώς κι' έφυγε. Σέ λίγο ήρθε ο κνρ Θόδωρος, μάγερος έκλεκτός της σούς του 'Αγίου Μηνά, όπου ήταν και τα γραφεία της «'Αληθείας» τότε.

— Διατάξε! μου φώναξε από μια μικρή θυρίδα. Τι επιθυμείτε;

— Ένα κλειδί ν' άνοίξω, του είπα.

— Κλειδί δεν έχω, μ' άπάντησε. 'Οτι άλλο θέλεις ευχαρίστως. Θέλεις ένα βιβλίο να σου σράξω; Θέλεις μια άμμελέτα από 100 αγκά, που να μη χωράει στο γραφείο; Νά σου την έτοιμάσω. Κλειδί όμως να μη μου ζητάς!

— Άδύνατον!...

— Έμεινα και τον κίτταξα σαστισμένος. Αδύνατον να μην έλεγε τέτοια!

— Μάλιστα έχω και μια έντολή απ' το Θεοφάνη. Νά σου φέρω δέκα κνρετ μπόρα...

Είχε φύγει κι' ο τελευταίος καλαντιστής.

Νά σου φέρω δέκα κνρετ μπόρα...

και να προσέξης, μου είπε, μήπως δεν τ' άπης, γιατί άλλοι μόνον σου!... Διάταξε, λοιπόν, τι επιθυμείς; Τι θέλεις να σου φέρω;

— Φέρε μου τότε το Θεοφάνη... σουβλιστό!

Κάθισα κατόπιν κι' έγραψα. Τι έγραψα; Ένα Χριστουγεννιάτικο διήγημα. Μια παράδοση, που μου είπαν μια φορά σ' ένα χωριό της Γράμμουστας, όταν ήμουν στρατιώτης, μια νυχτιά άγρυπνίας έμπολέμου.

Επρόκειτο για κάποιον χωρικό, κακό κι' άπληστο, που είχε ξεραθεί ή ψυχή του απ' τη δυστροπία του, κι' ή βρύση του και το κάρταμένο το φλασκί του για νερό και που ένα δάκρυ έπειτα τ' άδρόσε και τ' άγέμισε όλα νεράκι δροσερό και γάρο...

Δεν θυμόμουν σήμερα τις λεπτομέρειες, ούτε ακόμα αν εινε έτσι ή υπόθεση ή την συγχίζω με καμιά άλλη.

Όταν παρεδόθη το διήγημα, έτοιμο και υπογεγραμμένο, ή πόρτες μου άνοιχτηκαν, αλλά ή ώρα είχε περάσει.

ή κνρετ της Χριστουγεννιάτικης παραμονής είχε κοπάσει στην άγορά, όλοι οι καλοί νοικοκυρτές είχαν φωνάσει, οι πλούσιοι πήγαιναν με τ' αυτοκίνητα στα σπίτια τους και ή «'Αλήθεια»... κυκλοφορούσε στους δρόμους, απ' τους όποιους είχε φύγει κι' ο τελευταίος καλαντιστής.

Έτσι, το διήγημα... έμεινε για άλλοτε!

Πέρασαν χρόνια από τότε. Έλθσημονήθηκε το διήγημα. Χριστούγεννα ήλθαν πολλά κι' έπέρασαν, κι' έγραψαμεν τόσα άλλα Χριστουγεννιάτικα και μη διηγήματα, χωρίς να θυμηθώ κανείς την παράδοση της Γράμμουστας...

Της τύχης τα γραμμένα, κατόπιν της ζωής ή περιπέτειας, ο άναποδογνωρισμός Ιδεών και ήθικών άρχων και τα διάφορα ύπηρεσιακά ζητήματα κι' ή κομματικές έμεταλλεύσεις, έκίνησαν μια ομάδα ανθρώπων εναντίον μου! Οι άνθρωποι αυτοί, εκτός των άλλων που κάνανε εναντίον μου, δημοσιογραφούσαν συγχρόνως, καθημερινώς σχεδόν, στις εφημερίδες. Κάποτε λοιπόν θέλησα να τους άπαντήσω κι' έγώ και δημοσίευσα μια έπιστολή για να έαληθεύσει.

Κατά μοιραίαν όμως σύμπτωση ή μάλλον για να έαληθεύσει έκεινο που είπε κάποιος, ότι «Ο συνθέτης των τυπογραφικών έρωτων έλαθ' να έλθει ο σ' απαντάς, το δόγμα ενός έξ αυτών... έδουλόγαροποιήθη υπό του τυπογράφου. Και έδημοσιεύθη με κατάληξιν «ωφ», αντί της ιδιικής του «αφ».

Ο πατέρας του ανθρώπου αυτού είχε προσφέρει πολλές υπηρεσίες στην πατρίδα κατά τον Μακεδονικό άγώνα, ώστε θά ήταν ήλιό της να παρουσιάσει κανείς ως Βούλγαρο το γυνό του. Γι' αυτό επανόρθωσα το λάθος άμεσα δι' έπιστολής μου, αλλά, όπως και αν είχε το ζήτημα, οι έχθροί μου βρήκαν ευκαιρία για να με καταγγείλουν.

Η δικαιοσύνη άρχισε άμεσα σχετικές άνακρίσεις, μ' έξαιρετική δρεξί. Κι' έγώ τότε τους παρέπεμπα στα χειρόγραφα μου, για να ίδουν και να πεσθούν, ότι είχε γίνει πραγματικώς λάθος.

Ζήτησαν τότε από την «'Αλήθεια» τα χειρόγραφα για να βεβαιωθούν πως τους έλεγα την... αλήθεια.

Η «'Αλήθεια» όμως τους άπάντησε πως τα χειρόγραφα δεν φυλάσσονται και συνεπώς δεν υπάρχουν πλέον.

Αυτό έφτασε για να βορθη ένα πρωτό γραφείο της «'Αληθείας» τριγυρισμένο από χοροφύλακας και ένομοτάχας!... Σωστή πολιορκία!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

Οι καλοί νοικοκυρτές είχαν πια φωνάσει...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σ' εινε δοξασμένο τ' όνομα του Θε-
ού, εξοχώτατε! φώναξε ή αγαθή
'Αλοΰσα. Ξαναγύρισατε επιτέλους!
Πήγατε στο Λούδρο; Είδατε το
Βασίλειο;

— Τόν είδα! απάντησε ό Γα-
βριήλ.
— Έ, λοιπόν; ρώτησε με άγω-
νία ή 'Αλοΰσα.

— Α! καλή μου παραμύθια! 'Αλ-
λομονο!... Πρέπει να περιμένουμε
άκόμα!

— Να περιμένουμε άκόμα! Ξα-
νέλαβε ή 'Αλοΰσα. Παναγία μου...
Μά αυτό εινε τρομερό!.. Είν' άδύ-
νατο!..

— Πού είν' ό Μαρτέν Γκέρ; ρώ-
τησε ό Γαβριήλ. Θέλω να του μι-
λήσω!..

'Αμέσως ή 'Αλοΰσα έτρεξε να τόν φωνάξει. Σε λίγο Ξαναγύρισε
συνδυεμένη από τόν Ιπποκόμον.

'Ο Ιπποκόμης ντ' 'Εξμές τόν πλησίασε τότε και κυττάζοντάς τον
μέσα στα μάτια του ελεγε:

— Μαρτέν, έχω την άνάγκη σου. Σε χρειάζομαι όλόκληρο... Χρειά-
ζομαι τη ζωή σου και τόν θάνατό σου!..

— Δεν πρέπει να μου τό πητε αυτό, γιατί είμαι
πάντα όλόκληρος στη διάθεσή σας!

— Γενναία καρδιά! ελεγε ό Γαβριήλ. Σκέψου ό-
στόσο, Μαρτέν, ότι αυτό που θα σου ζητήσω εινε
τρομερά επικίνδυνο, ότι σε κάθε ήμμα σου θα χά-
σει κι' από μία άδυσσο.

— Μά, θα τις πηδάω!.. απάντησε ό Μαρτέν, με
άμερμητσία.

— Θα διακινδυνεύσεις ένατό φορές τη ζωή σου!
— Τόσο τόν καλύτερο, εξοχώτατε!

— Μαρτέν, εξακολούθησε ό Γαβριήλ, δεν μπο-
ρείς να φανταστείς πόσους κινδύνους έχεις να δια-
τρέξεις ή μάλλον έχουμ να διατρέξουμε. Κι' εγώ
ό ίδιος, άμα τούς άναλογίζομαι, νιώθω φόβο!..

— Μπ! απάντησε με τό ίδιο πάντα άδιάφορο ύ-
φος ό Μαρτέν. Οι κινδύνοι κι' εγώ γνωρίζομαι
καλά!.. Μη ξεχνάτε, εξοχώτατε, ότι και σε άγχό-
νη άκόμα κρεμάστηκα!..

— Τότε, Μαρτέν, ελεγε έπίσημα ό Γαβριήλ, θα
συμμερισιτής την τύχη μου και θα μ' άσολου-
θήσης!..

— Ως την κόλαση, εξοχώτατε! απάντησε ό Μαρ-
τέν. Είμαστε σύμφωνοι!

'Ο Γαβριήλ έσφιξε τό χέρι του Ιπποκόμου του
και έπρόθεσε:

— Θέλω όμως και κάτι άλλο από σένα, Μαρ-
τέν!.. Θα ήθελα πού να μου βρής, σήμερα μύλι-
στα άν εινε δυνατόν, καμιά διαδεκαριά συντρό-
φους σαν κιά σένα, γενναίους, δυνατούς, τολμη-
ρούς, που δεν θα φοβούνται ούτε τό σίδερο, ούτε
τη φωτιά, που να μπορούν ν' άντίζουν στην πείνα
και στη δίψη και στο κρύο, που να ύπακούουν σαν
άγγελοι και γά πολέμουν σαν δαίμονες. Μπορούν
να βρεθούν τέτοιοι άνθρωποι;..

— Αυτό εξατάτα, απάντησε ό Μαρτέν. Θα πληρωθούν καλά!..

— Ένα χρυσό νόμισμα για κάθε σταγόνα του αίματός των. Την
περιοσία μου δεν τη λυπάμαι καθόλου!.. Τό μόνο που μ' ενδιαφέρει
εινε να μπορέσω να φέρω εις πέρας τη σκληρή και ίερή άποστολή
μου!..

— Αφού είν' έτσι, εξοχώτατε, απάντησε ό Μαρτέν, θα σας μα-
ζέψω, μέσα σε δυό ώρες, μερικά γενναία παλληκάρια που θα τα έκτι-
μήσετε και μόνος σας. Μά πούιν θα ύπηρετήσουν;

— Εμένα τόν ίδιο, απάντησε ό Γαβριήλ.

— Τότε σας έχω έτοιμους κι' άλλες πέντ' έξη παλούς συντρόφους
σας που ύπηρετησαν υπό τις διαταγές σας στόν πόλεμο της 'Ιταλί-
ας!.. Ως τό βράδυ μάλιστα θα σας έχω βρει και τούς άλλους.

— Καλά!.. ελεγε ό Γαβριήλ. Τότε πήγαμε να τούς βρής. Έχω ά-
νίκη τώρα να μείνω μόνος.

— Συγγνώμη! ρώτησε ό Μαρτέν. Θα μείνετε εδω;.. Δεν θα βγί-
τε καθόλου έξω!..

— Ως τις έφτά, που θα πάω στο Λούδρο, θα μείνω εδω!..

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, απάντησε ό Μαρτέν, ως τις έφτά θα
σας έχω συγκεντρώσει τό μικρό σας στρατεύμα.

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Καί, αφού χαρέτσης, βγήκε έξω περήφανος για την άποστολή
του.

'Ο Γαβριήλ, όταν έμεινε μόνος, πέρασε τό ύπόλοιπο της ημέρας
του κλεισμένος μέσα, συμβουλευόμενος τό χάρτη που του είχε δώσει
ό Ζάν Πεκουά, κρατώντας σημειώσεις και βυθισμένος σε σκέψεις.

Κάθε τόσο σήκωνε τό κεφάλι του ψηλά και ψιθύριζε με φωνή
γεμάτη φλόγα!

— Θα σε σώσω, πατέρα μου! Θα σε σώσω, 'Αρτεμς!

XI
ΣΤΟ ΚΑΛΑΙ

'Ας Ξαναγύριουμε τώρα στο Καλαί. Έβουσι πέντε μέρες είχαν
περάσει μετά την άναχώρησι του Ιπποκόμης ντ' 'Εξμές, όταν ένας
άγγελιοφόρος, προερχόμενος εκ μέρους του, παρουσιάστηκε στις πό-
λες της άγγλικής πόλεως.

'Ο άνθρωπος αυτός ζήτησε να τόν παρουσιάσουν άμέσως στόν κα-
θερνήτη λόρδο Βέντγουορθ για να του παραδώσει τό λάφυρο του
παλαιού του αλζμωλίου.

Φαινόταν όμως πολύ άδέξιος, γιατί μολονότι τόν έδειξαν έναντι
φορές την πόρτα του διοικητηρίου, αυτός περνούσε και Ξαναπερνού-
σε από κεί, χωρίς να την βλέπει κι' εξακολουθούσε να χτυπά διά-
φορες άλλες κλειστές πόρτες τού μεγάρου.

Τέλος, έπειτ' από πολλά, εινε την είσοδο και μπήκε μέσα. Τόν
ώδηγουν τότε άμέσως στο μιλόρδο. Τού έξηγήσανε τό σκαπό της ά-
ποστολής του κι' άκούμπησε στο τραπέζι ένα σασκουλιά φρουαριόπου
από χρυσάφι.

— 'Ο Ιπποκόμης ντ' 'Εξμές, τόν ρώτησε ό 'Αγ-
γλος ευγενής, σου άνέθεσε μόνο να μου δώσεις α-
τά τό χρημάτα, χωρίς να σου διαβάση καμιά
παραγγελία για μένα;

'Ο Πέτρος — έτσι ονομαζόταν ό άγγελιοφόρος —
κύτταξε τόν λόρδο Βέντγουορθ Ξαναγυρισμένος και
ελεγε:

— Μιλόρδε, τό μόνο που μου άνέθεσε ό κύριός
μου ήταν να σας παραδώσω αυτά τό χρημάτα!..
Δέν με διέταξε τίποτε άλλο!..

— 'Οραία! Έκανε ό λόρδος Βέντγουορθ, μ' ένα
περιφρονήτικό χαμόγελο. Καθώς, έλλειο, ό Ιππο-
κόμης ντ' 'Εξμές έγινε από φρόνιμος στο Παρίσι.

Πές του λοιπόν ότι επί ένα μήνα, ως την 1η Ια-
νουαρίου, θα είμαι στις διαταγές του, ως ευγενής
και ως κυβερνήτης τού Καλαί. Θα καταλάβω!..

— Ως την πρώτη 'Ιανουαρίου! επανέλαβε ό Πέ-
τρος. Θα τόν τό πώ, μιλόρδε!..

— Καλά!.. Και τώρα πάρε την άπόδειξή σου, φί-
λε μου, κι' ένα μικρό φιλοδώρημα για τόν κόπο
σου!.. Μά πάρ' το!.. Πάρ' το λοιπόν!..

'Ο άγγελιοφόρος, ό οποίος στην άρχή δισταξε,
δέχτηκε τέλος τό βαλάντιο που του προσέφερε ό
'Αγγλος ευπατριδής.

— Εύχαριστώ, μιλόρδε, ελεγε. Μά θα μου κάνετε
μιά χάρι, άκόμα;

— Τι εινε; ρώτησε ό κυβερνήτης τού Καλαί.

— Εκτός άπ' αυτό τό χρέος που εξώφλησα από
όλίγον στην εξοχότητά σας, ό Ιπποκόμης ντ' 'Εξμές,
έχει συνάψει κι' ένα άλλο χρέος κατά την διάρκεια
της διαμονής του εδω, σ' έναν άλλο κάτοικο της
πόλεως, ονομαζόμενο!.. Πώς τόν λένε!.. 'Α!..

'Α!.. Να!.. Είν' ό Πέτρος Πεκουά, ό οποίος τόν
φιλοξενούσε.

— Ε λοιπόν; ρώτησε ό λόρδος.

— Λοιπόν, μιλόρδε, θα σας παρακαλούσα να μου έπιδώσετε να
πάω ως τό σπίτι του Πέτρου Πεκουά για να του εξοφλήσω αυτό τό
χρέος.

— Καί θέτω, σου τό έπιδώτω! απάντησε ό κυβερνήτης. Θα σοί
δείξουν μάλιστα τό σπίτι του!.. Θα έπιθυμούσα πολύ να σου έπιδώσω
να μείνεις λίγες ημέρες στην πόλη!.. Θα είσαι τόσο κοινωσιμένος από
τό ταξείδι σου. Μά οι κανονισμοί απαγορεύουν αυστηρά την παραμυ-
νή Ξένων και προσάτων Γάλλων, μέσα στο φρούριο!.. Χαίρε, λοιπόν,
φίλε μου!.. Και καλό ταξείδι!..

— Χαίρετε, μιλόρδε. Τό σέβη μου και τας ευχαριστίας μου!..

'Αφίνοντας τό μεγάλο τού κυβερνήτη, ό άγγελιοφόρος, αφού γε-
λάτηκε δέκα φορές άκόμα στο δρόμο, διευθύνθηκε στην όδδ Μαρ-
τιναύ, όπου, καθώς θα θυμόνταν οι άναγνώσται μας, κατοικούσε ό
όλοσπόιος Πέτρος Πεκουά.

Βρήκε τό γενναίο όπλοπόδ στο εργαστήριό του θλιμένο και σε-
φτικό, μά, μόλις τόν άνάγγειλε πως ήταν άπεσταλμένος τού Ιππο-
κόμης ντ' 'Εξμές τό πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Έκ μέρους τού Ιπποκόμης ντ' 'Εξμές! φώναξε.

— Έπειτ' άπευθυνόμενος σ' ένα μαθητευόμενο του που δοΰλε κιν-
ατό του, τόν ελεγε:

— Κεντέν, άφισέ μας και πήγαμε να είδοποιήσης τόν έξάδελφό
μου Ζάν δι' έφτασε ένας άγγελιοφόρος τού Ιπποκόμης ντ' 'Εξμές.

— Όταν ό μαθητευόμενος βγήκε έξω, ό όπλοπόιος ελεγε ζωηρά στόν
άγγελιοφόρο:

— Και τώρα μιλήστε, φίλε μου. Τό ξεράμε πως δέν θα μάς ξε-
χνούσε ό γενναίος σου κύριος. Μίλα γρήγορα. Τι σου άνάθεσε να
μάς πής;

— Τους χαρετισμούς του και τις εγκάρδιες ευχαριστίες του. Μου
άνέθεσε έπίσης να σας δώσω αυτά τό χρημάτα και να σας πώ: «Πο-
πει να θυμάσαι την ήν κ' ά θ ε μ η ν ο ς».

— Αυτό μόνο; ρώτησε ό Πέτρος Πεκουά.

— Μάλιστα, κύριε. Και τώρα, έπιτρέψατέ μου να φύγω, γιατί
δέν μπορώ να μείνω περισσότερο σ' αυτή την πόλη.

'Ο άγγελιοφόρος, φεύγοντας άπ' τό σπίτι του όπλοποΰ, έπειτ'
από πολλές περιπλανήσεις στην πολυδαίδαλη πόλη τού Καλαί, Ξανα-
γύρισε τέλος στην πόλη, άπ' την όποια είχε πει μέσα.

Βγήκε έξω και επί τρία τέταρτα της ώρας, βάδιζε με βήμα γορ-
γύ. Λιγότερες μόνο τό δρόμο του, όταν βρέθηκε σ' άπόσται μωής
λείψας άπ' τό φρούριο.

Σε λίγο κάθισε σε μία πέτρα, βυθίστηκε σε σκέψεις κι' ένα χα-
μόγελο φωτίσε τό πρόσωπό του.

— 'Οραία! ελεγε, θα μπορέσω να καθοδηγήσω τό δούκα ντ' Γκιζ
στο Καλαί!

XII

Η 81 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1557

'Ο λόρδος Βέντγουορθ γινόταν από ήμέρα
σε ήμέρα περισσότερο μελαγχολικός, γιατί ή
'Αρτεμς ντ' Κάστρο κάθε μέρα που περνούσε
τον μισούσε και πό πολύ!

— Όταν της ζητούσε την άδεια να την έπι-
σκεψθί, εκείνη εύρισκε πάντα προσάσεις για
ν' άποφύγη να τόν δεχτή. Κι' όταν άκόμα ά-
ναγκάζοταν να ύποστη την παρουσία του, ή αι-
γωμένη φουρογονιμία της έδειχνε καλά τό πω-
σθημά της άπέναντί του.

— Εκείνος όστόσο δέν κοιναζόταν να την ά-
γαπά. Χωρίς να έλπιζε τίποτε, σαν τέλειος ευ-
πατριδής, την περιέβαλε με κάθε φροντίδα.

Την είχε περιτομήσει με ύπηρετες, της είχε
δώσει ένα Γάλλο άκόλουθο και της είχε βρει
έναν 'Ιταλό μουσικό για να τη διασκεδάξη. 'Η

'Αρτεμς εύρισκε πάντα στα διαμερίσματά της
κοσμήματα και τουαλέτες μεγάλης αξίας, τό
άποια ό λόρδος Βέντγουορθ της έφερνε έπί-
τηδες άπ' τό Λονδίνο. Μά εκείνη δέν τούς έ-
φαινε ούτε μία ματιά!

Κάποτε έβουσε προς τμήν της μια μεγάλη
ζορπή, στην όποια προσάλεσε ευπατριδής κι'
άπ' αυτό τό Λονδίνο άκόμα. Μά ή δούκισσα
ντ' Κάστρο άνηθήκε να παρουσιάσει σ'
αυτή!

'Ο λόρδος Βέντγουορθ, βλέποντας τόση
ψυχρότητα και τόσες περιφρονήσεις, σκεπτό-
ταν κάθε μέρα, ότι ήταν προαιμάτως, για την ήσυχία του, να δε-
χθί τό βασιλικά λάτρη που του προσέφερε ό 'Ερρίκος Β' και ν' ά-
ποδώσει στην 'Αρτεμίδα την έλευθερία της.

Μά αυτό ήταν τό ίδιο, σαν να την άπέδιδε στόν ξωτα του Γα-
βριήλ και ό 'Αγγλος ευπατριδής δέν εύρισκε ποτέ στην καρδιά του
άρεστό θάρρος, για να ύποστη μια τόσο μεγάλη θυσία.

— 'Οχι!.. 'Οχι!.. ελεγε. Ούτε δική μου θα γίνη!.. Μά
ούτε και κανενός άλλου!..

Κι' έτσι περνούσαν ή ημέρες, ή βδομάδες κι' οι μήνες.

Την 81 Δεκεμβρίου 1557, ό λόρδος Βέντγουορθ είχε κατορθώ-
σει να γίνη δεκτός στα διαμερίσματα της 'Αρτεμίδος. Αιτός δρ-
θιος κι' εκείνη καθισμένη μπρός στο μεγάλο τζάκι, σύζητουσαν. Συ-
ζητούσαν για τό μοναδικό και θλιβερό ζήτημα που τούς έκανε και
τους χωρίζε συγχρόνως.

— Επ' τέλους, ύψηλοπάτη, έλεγε ό ερωτευμένος κυβερνήτης,
άν ή προσβολές σας και ή περιφρονήσεις σας μ' έκαναν να ξεχάσω,
δι είμαι ευπατριδής κι' δι σας φιλοξενώ!..

— Θα άπαιθώσατε, κύριε, χωρίς όμως να πάθω τό ίδιο κι' εγώ,
απάντησε ή 'Αρτεμς με σταθερότητα.

— Θα άπαιθώσατε μαζί! Ξαναεπτε ό λόρδος Βέντγουορθ. Εί-
στε στη διάθεσή μου και δέν θα μπορούσατε να καταφύγετε πουθενά.

— Θα κατέφευγα στο θάνατο, κύριε! απάντησε ή 'Αρτεμς με
γαλήνη.

'Ο λόρδος Βέντγουορθ γλώσσας μ' άνατριχίασε. Αιτός να γίνη
αίτια τού θανάτου της 'Αρτεμίδος; Ποτέ!..

— Μά, πόποτε μου, σε πούιν έλπιζετε; ρώτησε.

— Στο Θεό!.. στο Βασίλει! απάντησε ή 'Αρτεμς.

— Άκούγοντας την απάντησή αυτή, ό 'Αγγλος ευγενής σκέφτηκε!

«Σίγουρα σκέφτεται τόν Ιπποκόμη ντ' 'Εξμές!..».

Και με δυνατή φωνή έπρόθεσε:

— 'Α! έλπιζετε στο Θεό!.. 'Ελπίζετε στο Βασίλει!.. Μά
άν ό Θεός ήθελε να σας βοηθήση, ύψηλοπάτη, θα σας έσωζε από
την πρώτη ήμέρα. Ένώ τώρα έχει περάσει ένας χρόνος, χωρίς ν' ά-
πλώση σε σας την προστασία του.

— 'Ελπίζω ότι θα με προστατεύση στο χρόνο που άρχίζει από
αύριο, απάντησε ή 'Αρτεμς, ύψωνοντας τό βλέμματά της προς
τόν ουρανό, σαν να ήθελε να έπαλεσθί τη βοήθειά του.

— Όσο για τόν Βασίλει της Γαλλίας, τόν πατέρα σας, εξακο-
λούθησε ό λόρδος Βέντγουορθ, δέν θα μπορούση να σας βοηθήση
στην κρίσιμη αυτή περίστασι, γιατί ή Γαλλία διατρέχει τώρα πε-
ρισσότερους κινδύνους άπ' την πριγκιπισσά της.

— Έσείς τό λέτε αυτό! απάντησε ή 'Αρτεμς με τόνο άμφι-
βολίας.

— 'Ο λόρδος Βέντγουορθ δέν λείε ψέμματα. Ξερετε σε πού κα-
τάστασι βρίσκονται τό πράγματα στη Γαλλία.

— Πώς θέλετε να τό ξερω στη φυλακή μου; απάντησε ή 'Αρ-
τεμς, ή όποια όστόσο δέν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κίνησι που
της προκαλούσε ή περιέργειά της.

— Δεν είχατε παρά να με ρωτήσετε, ελεγε ό λόρδος Βέντγουορθ.

'Ε, λοιπόν, μάθετε τώρα, ότι άπότουν Ξαναγύρισε ό δούξ ντ' Γκιζ,
ή κατάσταση δέν μετεβλήθη καθόλου στη Γαλλία!.. 'Οργάνωσαν
μερικά στρατεύματα, ένίσχυσαν μερικά φρούρια, μά τίποτε περισ-
σότερο. Τη στιγμή αυτή, οι Γάλλοι διατάζουν
και δέν ξερούν τί να κάνουν. Όλες ή δυνά-
μεις τους, που εινε συγκεντρωμένες στο βορ-
ρά, μπόρεσαν βέβαια να σταματήσουν τη θρι-
αμβευτική πορεία των 'Ισπανών, μά δέν έση-
μείωσαν καμιά έπιτυχία. Θα έπαυονταν τά-
χα έναντιον τού Λουξεμβούργου; Θα διευθυ-
νούν προς την Πικαρδία ή θα προσπαθήσουν
ν' άνακαταλάβουν τό Σαιν Κεντέν ή τό Χάμ;

— 'Η τό Καλαί; τόν έκόνησε ζωηρά ή
'Αρτεμς, καρφώνοντας ένάνα του τό βλέμ-
ματά της, για να δη πού άποτέλεσμα θα έ-
φερναν τό λόγια της.

Μά ό λόρδος Βέντγουορθ, χωρίς να κα-
τανοήσκη καθόλου, της απάντησε:

— Δεν φαντάζομαι τό δούκα ντ' Γκιζ τόσο
τρελλό, όστε να κάνει μια τέτοια παραφρο-
σύνη.

— Εκείνη τη στιγμή, χτυπήματα άκούστηκαν
στην πόρτα κι' ένας τοξότης μπήκε μέσα βια-
στικά.

— Τι εινε και με άνησχετε έτσι; ρώτη-
σε ό λόρδος νευριασμένος.

— 'Ο μιλόρδος άς με συγχωρήσει, άπάν-
τησε ό τοξότης. Μά ό λόρδος Ντέμπτου μ' έ-
στειλε έπειγόντως εδω!..

— Και για πού λόγου; 'Εξηγήσου!..

— Μ' έστειλε για να σας άναγγείλω, ότι
δυό χιλιάδες Γάλλοι άρκεβουζιέροι φάνηκαν
χτες σε δέκα λεγών άπόσται άπ' τό Καλαί.

— 'Α! Έκανε ή 'Αρτεμς, μη μπόρώντας
να συγκρατήσει μια κίνησι χαράς.

Μά ό λόρδος Βέντγουορθ ελεγε, άπευθυνόμενος στόν τοξότη:

— Καί γι' αυτό, άστείτε, τόλμησε να ρθής εδω μέσα!

— Μά, μιλόρδε, έκαν' εκείνος, ό λόρδος Ντέμπτου!..

— 'Ο λόρδος Ντέμπτου είν' ένας μύωψ, που ή πέτρας τού φαι-
νεται βουτιά. Πήγαμε να τού πής αυτό εκ μέρους μου!..

— Τότε, μιλόρδε, ελεγε ό τοξότης, τί θα γίνη με τό φυλακεία,
που ό λόρδος Ντέμπτου διάταξε να διπλάσιασθί ή φρουρά τους;

— Να μείνουν όπως εινε και να μ' άφήσετε ήσυχο μ' αυτούς τούς
γελοίους πανικούς σας.

'Ο τοξότης ύποκλήθηκε με σεβασμό και βγήκε έξω.

— Βλέπετε λοιπόν, μιλόρδε, ελεγε τότε ή 'Αρτεμς, ότι κι' ένας
άπ' τούς καλύτερους άξιωματικούς σας φοβάται μήπως πραγματο-
ποιηθεί αυτό που είπα από όλίγον;

— Είμαι άναγκασιμένος να σας βγάλω άπ' την πλάνη σας, ως
προς τό ζήτημα αυτό, ελεγε ό λόρδος Βέντγουορθ. Πρόκειται ά-
πλούστατα, περί στρατιωτικού τεχνάσματος των Γάλλων. 'Ο Γκιζ,
διευθύνοντας εδω τό στρατεύματά του, θέλει να καθιστηχί τις
φρουρές τού Χάμ και τού Σαιν Κεντέν και να έπατεθί κατόπιν ά-
προσδόκητα και να καταλάβη μια άπ' τις δυό αυτές πόλεις.

— Καί πούς σας βεβαιώνει, ότι δέν διευθύνονται πραγματικά
κατά τού Καλαί, απάντησε τολμηρά ή 'Αρτεμς.

— Μου τό λέει, ύψηλοπάτη, τό ότι τό Καλαί έχει φρούριο άπόρ-
θητο. Για να τό κυριεύσουν οι Γάλλοι, πρέπει να κυριεύσουν προη-
γουμένως τό φρούριο της 'Αγίας 'Αγάθης και τού Νείγα!.. Χά!..

Χά!.. Δεν μπορώ να μη γελάσω, όταν μου λέτε πως οι Γάλλοι θα
κυριεύσουν τό Καλαί.

— 'Η 'Αρτεμς ντ' Κάστρο, πειραγμένη, απάντησε με κάποια π-
κρία:

(Ακολουθεί)



— Μιλόρδε, έφτασαν οι Γάλλοι! εί-
πε ό Ντέμπτου.

ΤΟ μεγάλο αγρόκτημα του Καυκλίου 'Αφροδισίου θροσκόναν σε απόστασι δύο χιλιομέτρων από την Πομπή, στις τελευταίες υπώρειες του Βεζουβίου. Όπως όλα τα έξοχικά χτήματα της Νεαπόλεως, ήταν χαριτωμένο και γελαστό. Χωμένο ανάμεσα σ' απέραντους άμπελωνες, περιστεριάζοντο από ελιόδεντρα και πορτοκαλιές, από πεύκα, ροδόδάρφνες και μύρτα, μοσχοβολούσε ολόκληρο. 'Από τις ψηλές μαρμάρινες ταρατσές έβλεπε κανείς μακριά την ολόκληρη Πομπή, την πράσινη πεδιάδα, τον λαμπρό καθρέφτη του κόλπου της Νεαπόλεως. Δες πώς όλα συνέβαλλαν για να κάνουν τη ζωή στο αγρόκτημα αυτό, ήρεμη κι ευτυχισμένη.

Η 23η Δεκεμβρίου του έτους 79 μετά Χριστόν, είχε ανατείλει. Φαίνονταν πως θάταν μία ωραίατατη μέρα, καλή για τα σταφύλια που ώριμναν...

Ο 'Αφροδίσιος, ο γαυκότημονας, άπουσίαζε στη Νεάπολι από πολλές μέρες, για δουλειές, και την διεύθυνση του χτήματός του την είχε ο Κλαύδιος 'Αμφίων, σύντροφός του και έπιστάτης του, του οποίου από πολύ καιρό είχε εκτιμήσει την άφοσίωσι και την νοσημοσύνη.

Καθώς πάντα, έτσι και τη μέρα εκείνη, ο 'Αμφίων σηκώθηκε πρωί-πρωί για να επιθεωρήσει όλα τα μέρη του χτήματος. Ξύπνησε τον σκλάβο 'Ιανουάριο, του έδωσε τα κλειδιά των άποθρών, και ύστερα ξεκίνησαν μαζί για να κάνουν ένα γύρο στο χτήμα. Παντού έβρινε ευχαριστήμενος ο 'Αμφίων. Οι σκλάβοι εργαζόντουσαν, όλα ήταν περιποιημένα και καθαρά. Στο σταύλο στάθηκαν για μία στιγμή κι ο 'Αμφίων άσπασε στην πόρτα που έβλεπε προς τον Βεζούβιο.

— Κούταζε, κύριε, του είπε ο σκλάβος 'Ιανουάριος, που τον άκολουθούσε, τι πικνοί καπνοί που σκεπάζουν τον Βεζούβιο σήμερα!...

Δεν ξαναείδα ποτέ άλλοτε τόσο πικνούς καπνούς, άπ' την εποχή του μεγάλου σεισμού, όπως θά θυμάστε και σεις. Φοβούμαι μη μάς εύρη πάλιν καμιά συμφορά.

— Οι θεοί άς μας φυλάγουν! άπάντησε ο 'Αμφίων. "Όσο για μάς, άς κάνουμε το καθήκον μας! Και έξακολούθησε την επιθεώρησή του στο χτήμα.

Μά μόλις προχώρησε λίγο στην άμπελωνα, είδε άξαφνα μία άμαξα με πέντε σκλάβους να καταφτάνη βιαστικά. Μόλις την είδαν οι σκλάβοι σταμάτησαν και του είπαν:

— Κύριε, όλη η πεδιάδα είναι άνάστατη. Ο Βεζούβιος βγάξε πικνούς καπνούς. Τι να κάνουμε; — Να γυρίσετε στη δουλειά σας, άποκρίθηκε, με ύφος προστακτικό και άργίλο, ο 'Αμφίων. Φοβησιμώρηδες, δεν ντρεπόμαστε! Πρώτη φορά είδατε να βγάξη καπνούς ο Βεζούβιος; Έμπρός! Στη δουλειά σας γρήγορα!...

Μά μόλις έφθγαν οι σκλάβοι, ο 'Αμφίων γρήγορα - γρήγορα, και μόλις κατορθώνοντας να πιάξη την ταραχή του, πήρε ένα έσσημο μονοπάτι και γύρισε στην κάμαρά του.

Ο 'Ιανουάριος είχε δικήν να φοβάται, βλέποντας ντουγκισμένο από καπνούς το Βεζούβιο. Δί- κηο είχαν και οι άλλοι σκλάβοι που ήταν φοβισμένοι. Η κορυφή του Βεζουβίου ήταν τώρα σκεπασμένη περισσότερο με δόξια- φρους καπνούς. Κάθε στιγμή μία νέα στήλη καπνού ύψωνόταν στον άέρα, σαν να την έσπρωχνε μία δαίη πνοή που έβγαινε από τον κρατήρα.

Οι καπνοί αυτοί άπλώνόντουσαν σε σύννεφα τεράστια και σκέπαζαν, σιγά-σιγά, όλο τον ουρανό. Θύλαγε κανείς ότι μία πυ- χτή δαίηλη είχε άξαφνα χυθεί στην άτμόσφαιρα.

Στο χτήμα του 'Αφροδισίου δ-



Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΘΕΟΜΗΝΙΕΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΣ

(Όταν ο Βεζούβιος κινείται)

λαίμο των ανθρώπων, πυχή και καθαρή καθώς ήταν. Για να προφυλά- χτη κανείς άπ' τη φοβερή αυτή στάχτη ένα μόνο μέσον υπήρχε. Να τραβήξει μέσα σε καλά κλεισμένες κάμαρες. Αυτό έκαναν όλοι οι σκλάβοι του χτήματος. Άλλοι κατέφυγαν στα πατητήρια, άλλοι στους σταύλους, άλλοι στις άποθρες. Ο 'Αμφίων έξακολούθησε να μένη κλεισμένος στην κάμαρά του.

Άξαφνα, ωστόσο, το κακό φάνηκε ότι περνούσε. Η στάχτη είχε πάρει να πέφτει. Ίσως να ήταν καμιά συμφορά περαστική. Οι σκλάβοι ξεθεωρεμένοι, βγήκαν πάλι στις αυλές, για να ίδουν σε τί κατάσταση θροσκόναν ο Βεζούβιος.

Ο ουρανός έξακολουθούσε να εινε συνεφερασμένος και ο άέρας φλογερός. Το ήφαιστο κορυμμένο κάτω από πικνούς πέπλους κα- πνού, δεν φαινόταν. Μόνον προς την κορυφή του άσπασσαν κά- τόσο περίεργες, πρσιονοκίτρινες λάμψεις, που φωτίζαν για λίγο τα σύννεφα του καπνού, και ύστερα χανόντουσαν.

Έντομα και οι διάφοροι δρόμοι που ώδηγούσαν στο χτήμα, είχαν γεμίσει από κόσμο κατατρομαγμένο. Ήσαν οι κάτοικοι των χτήμα- των, των πιο κοντινών στον Βεζούβιο, που είχαν εγκαταλείψει τα- τρομαγμένοι τις κατοικίες των. Πάνω σε κάρα είχαν φορτώσει βα- στικά ό,τι πιο πολύτιμο ή πιο χρήσιμο είχαν, τις γυναίκες των και τα παιδιά των, και κατέβαιναν προς την άσφαλιδιά για να προφυλά- χτούν από τη θεομηνία.

Ξαφνικά, η στάχτη ξανάρχισε να πέφτει. Τη φορά αυτή ήταν πιο πυκνότερη από πριν και άνακατεμένη με πυρακτωμένους άσβεστο- λίθους. Η πέτρες αυτές έκαιγαν σαν κάρβουνα άναμμένα, και γινό- τουσαν όλοένα χονδρότερες και περισσότερες. Άξαφνα, αά να μην έφταναν όλ' αυτά, έγινε και ένας δυνατός σεισμός. Δεν ύπήρχε πλέον ασφάλεια ούτε μέσα στα σπίτια, ούτε έξω στους δρόμους. Μέσα αν- δύνετο κανείς να καταπληκωθεί από τις στέγες των κατέρρεαν, έξω, να ένταφιασθή κάτω από τη στάχτη ή να σκοτωθή άπ' τις κατάρτες, πέτρες που έπεφταν άτελείωτα. Δεν έμεινε πλέον παρά ένα μονάκι μέσον σωτηρίας: Να εγκαταλεί- φθ η δηλαδή κανείς στην τύχη ή να φύγη το ταχύτερο. Οι κοι- μηρότεροι σκέπαζαν τα κεφάλια τους με προσέεφαλα δέματα με σκοινιά και έφηναν, έφερόντων, προς την άσφαλιδιά.

Τό θέαμα ήταν φοβερό. Λίγα λεπτά πιο ύστερα, ό σ- νός και η θμιομένης του χόστου που ήταν σπταγμένες σε διάφο- ρα μέρη του χτήματος, πήραν φωτιά. Το χτήμα κινδύνεσε από στιγμή σε στιγμή να γίνει στά- χτη! Ο 'Αμφίων, κλεισμένος στην κάμαρά του, μαζί με τον 'Ιανουάριο, δυό ύπνρτες και μία ύπνρτέρα, την Τύχη, σκε- φτόντουσαν τι να κάνουν. Το καλύτερο ήταν να μαζέψουν όλα τα πολύτιμα πράγματα της έ- παύλεως, να κλείσουν τις άπο- θρες και ύστερα να κλειστούν κι' εκείνοι, εκεί για να σωθούν.

Άσπασαν λοιπόν τη φοβε- ρή στάχτη, των φλογερών άέρα που έκαιγε το πρόσωπο και τις πέτρες που σαν πικνό χαλάζι έφτονούσε το ήφαιστο, ο 'Αμ- φίων και οι σκλάβοι άρχισαν να μεταφέρουν από τα διάφορα δια- μερίσματα της κατοικίας του γαυκότημονος τα πιο πολύτιμα



Τοιχογραφία εύρεθείσα κατά τας άνασκαφάς της Πομπήας.

λες ή δουλειές είχαν σταματήσει κι' οι σκλάβοι καθισμένοι καταγής κίταζαν με άνησιχία και τρόμο το τρομερό ήφαι- στο.

Την ίδια στιγμή, έ- νας άέρας φλογερός φύσηξε στο χτήμα, και συγχρόνως, άρ- χισε να πέφτει, μία δροχή από στάχτη.

Η στάχτη αυτή σκέπαζε τη γη τις στέγες, τα άμπλα, έβλαυνε άπ' τις πό- ρτες και τ' άνοχτά παράφωνα και έφραζε τα ρουθούνια και το

λαίμο των ανθρώπων, πυχή και καθαρή καθώς ήταν. Για να προφυλά- χτη κανείς άπ' τη φοβερή αυτή στάχτη ένα μόνο μέσον υπήρχε. Να τραβήξει μέσα σε καλά κλεισμένες κάμαρες. Αυτό έκαναν όλοι οι σκλάβοι του χτήματος. Άλλοι κατέφυγαν στα πατητήρια, άλλοι στους σταύλους, άλλοι στις άποθρες. Ο 'Αμφίων έξακολούθησε να μένη κλεισμένος στην κάμαρά του.

Άξαφνα, ωστόσο, το κακό φάνηκε ότι περνούσε. Η στάχτη είχε πάρει να πέφτει. Ίσως να ήταν καμιά συμφορά περαστική. Οι σκλάβοι ξεθεωρεμένοι, βγήκαν πάλι στις αυλές, για να ίδουν σε τί κατάσταση θροσκόναν ο Βεζούβιος.

Ο ουρανός έξακολουθούσε να εινε συνεφερασμένος και ο άέρας φλογερός. Το ήφαιστο κορυμμένο κάτω από πικνούς πέπλους κα- πνού, δεν φαινόταν. Μόνον προς την κορυφή του άσπασσαν κά- τόσο περίεργες, πρσιονοκίτρινες λάμψεις, που φωτίζαν για λίγο τα σύννεφα του καπνού, και ύστερα χανόντουσαν.

Έντομα και οι διάφοροι δρόμοι που ώδηγούσαν στο χτήμα, είχαν γεμίσει από κόσμο κατατρομαγμένο. Ήσαν οι κάτοικοι των χτήμα- των, των πιο κοντινών στον Βεζούβιο, που είχαν εγκαταλείψει τα- τρομαγμένοι τις κατοικίες των. Πάνω σε κάρα είχαν φορτώσει βα- στικά ό,τι πιο πολύτιμο ή πιο χρήσιμο είχαν, τις γυναίκες των και τα παιδιά των, και κατέβαιναν προς την άσφαλιδιά για να προφυλά- χτούν από τη θεομηνία.

Ξαφνικά, η στάχτη ξανάρχισε να πέφτει. Τη φορά αυτή ήταν πιο πυκνότερη από πριν και άνακατεμένη με πυρακτωμένους άσβεστο- λίθους. Η πέτρες αυτές έκαιγαν σαν κάρβουνα άναμμένα, και γινό- τουσαν όλοένα χονδρότερες και περισσότερες. Άξαφνα, αά να μην έφταναν όλ' αυτά, έγινε και ένας δυνατός σεισμός. Δεν ύπήρχε πλέον ασφάλεια ούτε μέσα στα σπίτια, ούτε έξω στους δρόμους. Μέσα αν- δύνετο κανείς να καταπληκωθεί από τις στέγες των κατέρρεαν, έξω, να ένταφιασθή κάτω από τη στάχτη ή να σκοτωθή άπ' τις κατάρτες, πέτρες που έπεφταν άτελείωτα. Δεν έμεινε πλέον παρά ένα μονάκι μέσον σωτηρίας: Να εγκαταλεί- φθ η δηλαδή κανείς στην τύχη ή να φύγη το ταχύτερο. Οι κοι- μηρότεροι σκέπαζαν τα κεφάλια τους με προσέεφαλα δέματα με σκοινιά και έφηναν, έφερόντων, προς την άσφαλιδιά.

Τό θέαμα ήταν φοβερό. Λίγα λεπτά πιο ύστερα, ό σ- νός και η θμιομένης του χόστου που ήταν σπταγμένες σε διάφο- ρα μέρη του χτήματος, πήραν φωτιά. Το χτήμα κινδύνεσε από στιγμή σε στιγμή να γίνει στά- χτη! Ο 'Αμφίων, κλεισμένος στην κάμαρά του, μαζί με τον 'Ιανουάριο, δυό ύπνρτες και μία ύπνρτέρα, την Τύχη, σκε- φτόντουσαν τι να κάνουν. Το καλύτερο ήταν να μαζέψουν όλα τα πολύτιμα πράγματα της έ- παύλεως, να κλείσουν τις άπο- θρες και ύστερα να κλειστούν κι' εκείνοι, εκεί για να σωθούν.

Άσπασαν λοιπόν τη φοβε- ρή στάχτη, των φλογερών άέρα που έκαιγε το πρόσωπο και τις πέτρες που σαν πικνό χαλάζι έφτονούσε το ήφαιστο, ο 'Αμ- φίων και οι σκλάβοι άρχισαν να μεταφέρουν από τα διάφορα δια- μερίσματα της κατοικίας του γαυκότημονος τα πιο πολύτιμα

λες ή δουλειές είχαν σταματήσει κι' οι σκλάβοι καθισμένοι καταγής κίταζαν με άνησιχία και τρόμο το τρομερό ήφαι- στο.

ΚΟΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ



(Η σκηνή στην καμπίνα ενός επαρχιακού στρατώνος).

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΑΚΟΡΝΑΚ, διευθυντής της καμπίνας.
ΜΠΡΙΝΤΕ, βοηθός λατιζιέρης.

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Άκου με πού σου λέω, Μπριντέ, βάω στοίχημα πως δεν θά προφτάση ναφθί πύσω ζωντανή! Άναθεματισμένο λουτρό!... Για σκέψου! Έγώ, ένας Σακορνάκ, ιδιοκτήτης καμπίνας στο δεύτερο λόγο του έδδομηκοστού τρίτου συντάγματος, να μην ξέρω τι πάει να πη λουτρό!... Μά θά μου πής: καί- μένε από πού ήθελες να τξέρεις, μήπως είσαι άρχιτέκτονας ή για- τρός;... (Άπότομα). Δεν μου λές, Μπριντέ, έσύ ξέρεις τι θά πη λουτρό;

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Όταν πηγαίνει ο λόχος και πέφτει στο ποτάμι, δεν εινε;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Έ, λοιπόν, Μπριντέ, παρ' όλη τη θεώρητη δια- φορά που ύπάρχει μεταξύ μας, είμαι ύποχρεωμένος να όμολογήσω πως κι' εγώ είχα την ίδια ιδέα με σένα.

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Βλέπεις! Όταν σούλεγα εγώ πως δεν είμαι τόσο βλάκας, όσο φάνομαι!...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Τέλος πάντων, άσε τώρα τις γκρίνες σου. Σούλε- γα λοιπόν πως, μά την πίστη μου, δεν μπορούσα να φαντασθώ τη συμ- φορά που θά μουόχραταν στο κεφάλι όταν άκουσα για πρώτη φορά τον γιαντό του λόχου να μου λέη για λουτρό!... Τέτοιο πράγμα, όμολογώ, δεν ήξερα τι λογής φαί εινε! Άν μου κουνένταίη για σπανάκι, για μπιζελάνια γαχνή, για μπριζόλες στη σχάρα, για ό,τι άλλο, τέλος πάντων, λαχανικό, δόξα σοι ο Θεός, θά τον καταλάβαινα στην ώρα! Μά περί λουτρού δεν είχα ιδέα. Τον άναθεματισμένο τον γιαντό!...

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Μά τέλος πάντων, τί σουκανε αυτός ο γιαντός;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Τι μουκανε; Νά, μουλε: «Για να γίνη καλά ή γυναίκα σου, πρέπει να καταπιή δε- καπέντε χάπια και να πάρη τρία-τέσσερα λουτρά. Ύ- ποθέρει από το πούλ χόντρος, πρέπει ν' άδυνατίσθ...» — Καλά, του λέω, για τα χάπια καταλαβαίνω, μά για το άλλο πού ειπες ύποθερα;... — «Τά λουτρά;», μ' έρωτά. — «Ναι, τά λουτρά! Πού να τά βρή ά- τά;», του λέω. «Ανοίξε τότε το στόμα του αά χαζός και μου ειπε πάλι: «Καμιά έκατοστή μέτρα από δά, έχει ένα κατάστημα. Θά την πās εκεί νησιτική. Θά βγάλη ένα εισιτήριο, θά της δώσουν μία καμπίνα κι' άς καθήρει εκεί μέσα όση ώρα θέλει, αυτό έιν' όλο. Δεν πρόκειται να καταπιή καμιά ολόκληρη θέλασσα!».

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Λοιπόν;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Λοιπόν, έκαμα κατά πού μου ει- πε ο διαλογιστής, άλλα φοβάμαι πως θά πεθάνη ή γυναίκα μου.

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Κι' εγώ σου λέω πως δεν θά πε- θάνη. Δεν έχεις ιδέα από γυναικες!...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Πάψε μου! Αά μου πής τό- ρα και για γυναικες! Σάμπως να τις ξέρεις κι' έξω από τ' όνομά τους! (Σηκώνοντας τους ώμους). Φουρτίονα σου! (Άλλάζοντας τόνο). Λοιπόν, πού λές, αυτά μου τάπε χτες ο γιαντός. Σήμερα πρωί-πρωί τη βάω την κυρά μου και γτύνε-

άντικείμενα στις άποθρες.

Άφού μετέφεραν τα πολυτιμότερα από αυτά στην πιο μεγάλη ά- ποθήκη, έκλεισαν κατόπιν τη βαρειά δρύνη πόρτα της κι' έμειναν έ- κει μέσα περιμένοντας ή τον θάνατο ή το τέλος της θεομηνίας.

Η θεομηνία βάσταζε τρεις μέρες. Έπί τρεις ολόκληρες μέρες ο Βεζούβιος έξακολουθούσε να κατακλύζη όλη την περιοχή με κατάρτες ούσιες: Η αυλές, τα δωμάτια των σπιτιών, ή διάφορες οικοδομές του χτήματος, γέμιζαν σιγά-σιγά από στάχτη, από πέτρες, από λάβα κα- φτερή. Τη δεύτερη μέρα, ή λάβα έφτασε σε ύψος δυό μέτρων και την τρίτη ξεπέρασε τις στέγες των σπιτιών!...

Τό λούσιο αγρόκτημα του Καυκλίου 'Αφροδισίου είχε έξαφανιστεί πεία, όπως και τα άλλα γειτονικά χτήματα, όπως και ολόκληρη ή Πομ- πή! κάτω από ένα στρώμα λάβας, ύψους έφτά μέτρων!...

Η τρομερή καταστροφή είχε συντελεσθεί. Άνθρωποι και ζώα έ- χαν σκεπαστεί κάτω από τη φορτη λάβα.

Η μεγάλες άνασκαφές που έγιναν άργότερα στην Πομπή, έφε- ραν στο φως σκελετούς ανθρώπων, έρείπια οικοδομών και άντικείμενα, όπως άκριβώς βρέθηκαν την ώρα της καταστροφής, στα διάφορα μέρη της πόλεως, στις πλατείες, στις άγορές, στους ναούς, στο Χρημασιτή- ριο, στα καταστήματα, στα σπίτια. Βρέθηκαν ως και τοίχοι άκόμη σκε- πασμένοι με... έκλογικες προκηρύξεις!

Οι κάτοικοι της Πομπήας βρέθηκαν άλλοι νεκροί από άσφυξία μέσα στους δρόμους, την ώρα που έτρεχαν να σωθούν, κι' άλλοι πνιγ- μένοι από τη λάβα στα βάθη των ύπογειων, όπου είχαν καταφύγει.

Άσφαλώς ή σκαπάνη των άρχαιολόγων δεν έφερε ποτέ στο φως έρείπια τόσο συγκινητικά, άλλα και τόσο ζωντανά!

ΤΟΥ ΕΜ'ΛΕ DURANDEU



ται τα καλά της και τραβάει ίσα για το κα- τάστημα. Μπαίνουμε σε μία σάλλα που κον- τέψαμε να σκάσουμε από τη ζέστη. Βλέπω μία χοντρή, άνασκουμπωμένη, με μία άσπρη ποδιά μπροστά της, και της λέω: «Μου δί- νετε, παρακαλώ ένα λουτρό;». — «Γιά σάς ή για την κυρία;», με ρωτάει. — «Γιά την κυρία, κυρά μου! της λέω. Έγώ είμαι καλά, δόξα σοι ο Θεός. — «Θά δώσετε δέκα φράγκα, μου άπαντά ή χοντρή. Πάρτε αυτός... Καί μου δίνει ένα εισιτήριο. Δέω τότε στην Παμέλα: «Έμπρός, πήγαμε έσθ μπροστά κι' έρχομαι ξοπίσω σου». Πρέπει να σου πώ, Μπριντέ, πως είχα μεγάλη περιέργεια ναβλέπα κι' εγώ τι θά γινόταν!...

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Κι' εγώ το ίδιο θάκανα!...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Ξαφνικά όμως ή άνασκουμπωμένη χοντρή γυρίζει και μου λέει: «Δέν επιτρέπεται να μπήτε μαζί της. Εινε μονάχη για τις γυναικες...». — «Μά, κυρούλα μου, ένας λόγος παραπάνω! Κι' ύ- στερα εινε γυναίκα μου!». — «Πούς μου τό λέει αυτός;». — «Θέλεις να σου φέρω τα στεφανοχάρτια μου;». — «Δέν μ' ένδιαφέρουν. Ο κανονισμός, κύριε, το άπαγορεύει». Σκέφτηκα τότε με άπορία: Τι να κάνω όση ώρα θάμαι στην καμπίνα ή κυρά μου; Η χοντρή μου- δείξε ένα σκαμνί να καθήσω. Ύστερα πήρε τη γυναίκα μου και χά- θηκε πίσω από ένα παραβάν. Πήγαυα να σκάσω. Τι θάκανε άραγε ή Παμέλα εκεί που την πήγαυαν; Θυμάμαι μονάχη πως της είπα πριν τη χάσω από τα μάτια μου: «Κούτα, εγώ έμ' έδω! Μην άνησιχείς!».

Ήθελα να της δώσω κουράγιο. Διαβόλε... για πρώτη φορά!

ΜΠΡΙΝΤΕ. — Πολύ σωστά!...

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Άμα πέρασε μία ώρα, εγώ είχα άποκοιμηθεί πάνω σ' ένα βιβλίο με ζωγραφίες που μου είχε δώσει ή χοντρή. Φαίνεται πως άρχισα να ροχαλιζώ, γιατί κάποιος μαγκλαράς, γκαρονί θάτανε, ήρθε και με ξύπνησε. Τούδωσα ένα τάλληρο, γιατί ήθελα να μου μι- λήση για το χτήμα που μ' ένδιέφερε. Για το λουτρό. Δέχτηκε, και πήγαμε εκεί δίπλα, σε μία ταβέρνα. Μου έξηγήσε λοιπόν τα πράγματα μέσες-άκρες. "Όταν όμως μουλε πως ή γυναίκα μου έπρεπε να γδυθώ, για να πάρη το λουτρό, έμεινα κόκκαλο. «Ξέρεις, του λέω, ή γυναίκα μου πειράζεται εύκολα. Ποιός ξέρει τί μπορεί να κνή άμα της πουν να γδυθώ. Είμαι σίγουρος ότι δεν θά δέ- χτηκε, γιατί μονάχη στο σπίτι γδύνεται, και πάλι όταν της δώσω εγώ την άδεια!». — «Μά εκεί μέσα γδύνον- ται όλες, ως κι' αυτή ή γυναίκα του συνταγματάρχη», μου λέει αυτός. Τέλος, τάπαμε από δά, από κεί, και για να περάση ή ώρα, σφίξαμε δυό-τρεις οκαλίτσες!... Ω- στόσο, ύστερα από τρεις ώρες που πέρασαν, γύρισα στο κατάστημα και φώναξα δυνατά την Παμέλα με τ' όνο- μά της. Ήγειν ή τότε μου άπάντησε με μία φωνή — ω! μά τί φωνή ήταν εκείνη!... σαν της γάτας την ώρα που την πνίγουν! (Μιμούμενος τη φωνή). «Δέν τελείωσα ακόμα, άγάτη μου!». Έκανα ύπομονή άλλη μισή ώρα. Κάπνισα τριών φράγκων καπνό από την καμπίνα!... Γι- νηκαν άκριβώς τέσσερες ώρες! Η χοντρή πήγε και χτύπησε την πόρτα της καμπίνας, λέγοντας πως δεν της έτυχε ποτέ να μείνη καμιά πελάτισσα τόσο πολύ εκεί

μέσα. Έπειτα ρώτησε τη γυναίκα μου αν ήθελε καμιά πετοέτα! — «Οχι!», άποκρίθηκε βραχνά ή Παμέλα. Έγρασα τότε την ύπομονή μου κι' έβαλα τις φωνές: Έπί τέλους, καρός ήταν να τελειώση αυτό το πανηγύρι. — «Άνοίξτε μου την καμπίνα, γιατί θά σάς χαλάσω το μαγαζί!», φώναξα. Άια είδαν πως άγρίεψα, μου άνοιξαν την πόρτα της καμπίνας. Ναι! Άλλά τί ήταν γοργάτο μου να ιδώ!

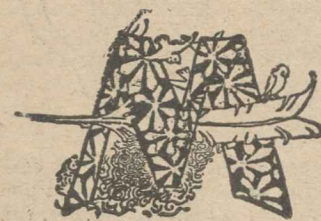
ΜΠΡΙΝΤΕ, (με άγωνία). — Τι;

ΣΑΚΟΡΝΑΚ. — Τι; Μά εινε για να ρωτάς; (Χτυπά το κεφάλι του). Άκουσε, Μπριντέ, σ' όλη τη ζωή μου στην επαρχία, είδα πολλά παράξενα. Δεν τό λέω για να σου καυχήθω, μά είδα πολλά παράξενα, πολλά τρομερά πράγματα, να σου φείγη ο νοός! Μια ποτέ, ποτέ, ά- κούς; ποτέ δεν είδα τέτοια παλαβωμάρα. Είδα λοιπόν, Μπριντέ, είδα τη γυναίκα μου, την Παμέλα μου, που την έχω διαλέξει άνάμεσα σ' έ- ξη χιλιάδες γυναικες του χωριού μας, γυνή σαν το σκοινί, καπι- σμένη σ' ένα σκαμνί, να τρεμοκοινοποιάη από το κούνο και νάχη σκαμ- μένο το κεφάλι της έπάνω από ένα μεγάλο στενόμακρο καζάνι. Η πλάτη και οι ώμοι της ήσαν κατακόκκινοι σαν παπαρούνα! Της είπα: «Μά, για όνομα του Θεού, τί κανείς έχει;». Τότε ή πιτσιλιάνη μου, που να μη μου βασκαθή, γύρισε και μου άποκρίθηκε: «Σάμπως τό έλέω εγώ, Βαρνάβα μου;... Δεν κατάφερα ακόμα να πώ, παρά τό μισό μονάχη νερό του λουτρού!...». Έ, λοιπόν, Μπριντέ, να μη με λένε Σακορνάκ, αν δεν μου τό πληρώσει πολύ άκριβά ο βρωμογιαντός του λόχου αυτό που μουκανε. Θά περιμένω να πιή όλο το νερό ή Παμέλα μου, άλλα δεύτερο λουτρό δεν έχει. Έτσι λοιπόν άδυνατίσθ; Έγώ φαντάζομαι πως θά μου γυρίση — αν γυρίσει κιόλας! — σωστή βαρέ- λα ή Παμέλα μου!... Άκούς θεραπεία! Νά πιή, λέει, ένα κοζιάμ λουτρό!...

ΕΜΙΛ ΝΤΥΡΑΝΤΟ

ΓΡΑΦΗ Η ΦΙΛΑΡΕΤΙΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΑΝΝΕΤΑ



ΕΣΗΜΕΡΙ του καλοκαιριού.

Ένας ήλιος φλογερός ζεματίζει την πλάσι κι' η πέτρα σκάει απ' τη λαύρα. Στο κάπως δροσερό απόσπασμα μιας κρεβατίνας, καμωμένης από τους κλώνους της κληματαριάς κι' από πυκνές περικολάδες, είναι στρωμένο με καθαίο, χρωματιστό τραπεζομάντιλο το μακρύ τραπέζι της οικογενείας, ή οποία, καθισμένη γύρω του τρώει θιαστικά και με άνημπονησία...

Ο πατέρας, ένας τραχὺς και άξεστος ζευγὰς, με πλατειούς ώμους, με άγρια και κατακόκκινα μούτρα και με μάτια βλοσυρά μασάει άμύλητος και κατσούφης. Άντικρυ του ή γυναίκα του, μία μεσόκοπη γκρινιέρα στρίγγλα, με μάτια βουβούλα και τρόπους φοβισμένους, τρώει κι' αυτή άμύλητη, μία που δεν της μιλάει κανένας. Έχει στο πλάι της τα δυο παιδιά της, το πρώτο και το τελευταίο, ενώ το μεσαίο—ή Ζαννέτα—κάθεται μπρος στα πόδια του τραπέζιού, και τρώει σαν σκυλί από μία μισοτσακισμένη γαδοθούλα...

Η μάνα δλο και φροντίζει για τα δυο πλαινά παιδιά της, τους κόβει το κρέας κομματάκια, τους δίνει τον καλύτερο μεζέ απ' το φαγητό, και κάθε φορά τους ρίχνει και ματιές γεμάτες στοργή και λαχτάρα...

Για την φτωχή Ζαννέτα όμως μονάχα μίσος νοιώθει ή άξεστη και πρωτόγονη αυτή μητέρα, ένα ανεξήγητο μίσος, που το πρωτόγονισσε απ' τη στιγμή που την έφερε στον κόσμο...

Σε λίγο ή Ζαννέτα, που έφαγε το λιγοστό φαγητό της, μία που πεινάει άδύνα, σηκώνεται απ' το χόμα, κρατάει με βρος παραπονητικό το γαδοθούλα της, κι' άμύλητη, μιλώντας μόνον με τα μεγάλα άδωα και μελαγχολικά της μάτια ζητάει λίγο φαγητό.

—Έφαγες τόν περιδρομο, κι' ακόμα θές;... Κοντεύεις να μιά φας κι' εμάς, λιμασμένο... Νά!... Χόρτασε επιτέλους!...

Έτσι μουρμουρίζει γκρινιάρικα ή μητέρα της και τις ό'νει διδυ μεγάλες κοιταξίες σούπα στη γαδοθούλα της τόσο άπότημα, ώστε ή μισή χίνεται έξω.

Ο πατέρας τρώει άμύλητος πάντα, τ' άλλα δυο άδέρφια με παιδική γαιρεκάκια παρακολουθούν τη σκηνή αυτή, ή μάνα ξανασηκώνει στο πάτο της, κι' ή Ζαννέτα... Ά!... Η Ζαννέτα—ή καυμένη οιοτρώει πάλι, δίχως να νοιώθει κανένα μίσος ή κακία... ε

Επειτ' από λίγη ώρα, όταν πειά απόφαγαν δλοι, ή μάνα σπρώχνει το τραπέζι, τα δυο έννοιμένα της παιδιά το στρώνουν πρόσχα—α στο παχνίδι, ο πατέρας ρίχνει σανό στο άλογο, και, σασμαρώνοντας τόν φρογογάδαρό του, τόν φροντίζει άλεση για το μύλο και ή Ζαννέτα, παίρνοντας ένα μακρύ καλίκι, βάει μπρος το φρεσιτό της κοπάδι—πάπιες, χήνες και γαλοπούλες—και το προγκάει μηχανικά για τη βοοκή...

Κάποια μέτρα παρακάτω απ' το Ισόγειο οπί της Ζαννέτας, βρίσκεται ένα μεγάλο σπίτι, άγνωστό σ'έν παλάτι: Είναι το σπίτι του πιο πλούσιου κτηματία της επαρχίας...

Σ' αυτό το πλουσιότατο πάλι, ή γυναίκα του κτηματία, μία στυμμένη και κακορζική σατανάρα, δεν χονεύει καθόλου το προγγόν της, τόν μικρό, ζωηρό και άτακτο Πάω. Παντρεύτηκε τόν χήρο κτηματία για τα λεπτά του, δεν άπόντησε παιδί μαζί του και γι' αυτό δεν έχει μίτια για να δη τόν πόθον της...

Κι' ο πατέρας του τί λέει;... Μά αν-δς εινε ένας άνθρωπος φιλήσυχο, άποστρέφεται πώς καννιάδες... Στην άογή θύμωσε, γκρινιάσε, κι' οτά τελευταία του πήρε τόν άέρα ή γυναίκα του, κι' από τότε δούλωσε δροιστικά το στόμα του...

Κι' ο Πάω άπάμεινε στο έλεος του Καλού Θεού και της μητριάς του. Στο γυαίο δλοι τόν φωνάζουν εξάκτως, γιατί απ' το πρωί Ισμε το δρόμο τρέχει στις ροθγες σαν άλάνης, πετροβολάει τα σκυλιά, σημάζει τούς κήπους απ' τα φρούτα τους, και βάζει στο σημάδι με το λάστιχό του το λαμπογαλία τών φαναριών της κοινότητας.

Κανένας δεν τόν επιβλέπει, κανένας δεν του μαζεύει τα λουριά, κανένας δεν τόν συμβουλεύει, και, περισσότερο απ' δλους, δεν έν διαφεύγει γι' αυτόν ή μητροιά του.

Μία μέρα το τρελλόταμο αυτό, ο Πάω, άντάμωσε τυχαία στο

δρόμο, τη Ζαννέτα. Έκλαιγε ή καυμένη, γιατί είχε χάσει ένα χηνάκι, κι' έβρινε την πλάτη της από τάρτα για το δροαδινό ξυλοφόρτωμα απ' τη μάνα της...

Τα δυο παιδιά που είχαν ιδωθεί κι' άλλοτε, άλλαξαν λίγες κουβεντούλες ή όποιες, ώστόσο έκρυβαν πολλούς καύμους και τραυμάκια. Ήσαν και τα δυο δυστυχισμένα, γιατί ποτέ δεν τα θέριμε της μάνας τους το χάδι...

Έτσι ξανατάμωσαν και τα ξανάπαν... Στο τέλος μάλιστα έννοιθαν τόσο την ανάγκη το ένα του άλλου, ώστε άντάμωσαν κάθε μέρα και κάθε δρόμο, ξαναγύριζαν μαζί απ' τα χωράφια, όπου παρνούσαν χαρούμενες ώρες...

Ζούσαν ευτυχισμένα έτσι, τα άμοιρα αυτά παιδιά...

Μία έβδομάδα τώρα, ή Ζαννέτα περιμένει να δη τόν Πάω, μη δέν τόν βλέπει. Ρίχνει τη λυπητερή ματιά της σ'τα πατάκια της και σ'τα χηνάκια της, κι' αυτά, σαν να καταλαβαίνουν τη δίκη της, μ' κροιάς τους κυριάζ, τεντώνουν το λαμίο τους στον ούρανο, παρακαλώντας το Θεό να την παρηγορήσει...

Τι έχει;...

Νά, εδώ και μία έβδομάδα τώρα—καθώς της είναι το πρωί—ο πατέρας του Πάω τόν έβλεψε έσωτερικά σ' ένα λίκνιο, στο Παρίσι, για 8 χρόνια.

Κρίμα!... Χθές άκόμη ή Ζαννέτα πούλησε μία γαλοπούλα, κι' άγόρασε ένα όμορφο σάλι. Σήμερα το πρωί το φόρεσε με την κοψή λαχτάρα, πώς θα έβλεπε επί τέλους τόν καλό της τόν Πάω, ποτς τόσες μέρες να τόν δη. Καθώς όμως πήγαινε τα πουλερικά της στην κάμπε να δοσκήσουν, πέρασε κι' απ' το άρχοντικό τού πατέρα του μικρού της φίλου. Έκει ρώτησε δειλά κάποιον ύπρητή, κι' ή άπάντησι που της έδωσε έκείνος, της σπάρξε την τρυφερή καρδούλα...

Ο Πάω είχε φύγει για το Παρίσι... Κρίμα!... Κρίμα!...

Τυρνάει το δρόμο με σκυμένο το καλοχτενισμένο, καθάριο κεφάλι της, ή Ζαννέτα, στο σπιτικό της, και κρύβει στο βάθος της παληάς, ξύλινης σεντοίνας το όμορφο το σάλι. Σπάζει το χουσουκεντιμένο χέν της, με το όποιο χτενιζόταν για να φαίνεται όμορφη σ'τόν Πάω, σκίζει τη θαλασσιά κορδέλλα που κρατούσε σφιχτά τις μανίκιες, τόν μαλλιών της κι' άποφασίζει—με κλαμμένα τα ματάκια της και σπαραγμένη την ψυχούλα της—να μ'ην ξαναστολιστεί ποτέ της...

Δυο χρόνια πέρασαν...

Συνορούσαν... Ο ήλιος παίζει κρητοίλι πίσω απ' τη ράχι του βουνού, τα πρόβατα κλείνονται στη σπάνη, τα κουνούπισμα τών κροισιών γεμίζουν τόν άέρα, και τα δάδια, φοροτομένα με τ' αλτέρια τους γυρίζουν κορραμένα στο άχορο!...

Γυρίζει κι' ή Ζαννέτα με τα χηνάκια της απ' τη βοοκή...

Μά κάποιος νέος κομνηνισμένος, χαρούμενος και ζωηρός, ξεπροβάλλει ξαφνικά πίσω από έναν φράχτη, της φράζει το δρόμο και την κυττάζει, άστράφτοντας δλόκληρος από λαχτάρα κι' ευτυχία.

—Ζαννέτα;... της φωνάζει. Κορίτσα μου; Δεν με γνωρίζεις;... Με έξχασες κιόλας;...

Κι' έκείνη—κατασχυμένη, κατάλαμπη, ντροπαλή—μουρμουρίζει:

—Πάω!... Πάω!... Ήρθες κιόλας;... Ά! Σε τί χάλια με θύσκεις;... Άχτένιστη... Γεμάτη σόνες... Με παπούτσια μπαλωμένα... Δίχως σάλι... Δίχως το σάλι μου, Πάω!... Πού να έξω;...

—Μ' αγαπάς λοιπόν λιγάκι, Ζαννέτα μου;... Με θυμόσουν δο έλειπα;... Αυτό μου φτάνει... Νά, σκέψου, πώς για το χατήρι σου κόντευα να τσακώσω τα πόδια μου τις προάλλες, καθώς πηδούσα την ψηλή μαντίρα του λίκνιου, για να το σκάσω και νάρθω κοντά σου... Φίλησέ με, Ζαννέτα...

Άλλάζουν τρελλά φίλια στο μέτωπο τα δυο άγνά παιδιά, που εινε δεκάξη χρόνια, κι' οι χωρικοί που περνούν κοντά τους, παρ' όλη τη μουρμούρα τους, δεν βρίσκουν ψευδία στο κάταστρο και άδολο άγκάλιασμά τους...

Η δρες περνούν, μα το τρυφερό τους κουβεντολόι έν' ατέλειωτο... Το φρεγγόρι τους λούζει τώρα με τις άσπιδες, άπαλές άχτίδες του, και στο φως του, ξεχωρίζουν έξωφρα δυο-τρία άσχηρά κι' άγρια μένα πρόσωπα: Τη μάνα της Ζαννέτας, τόν πατέρα του Πάω, κι' έναν χοροφύλακα!...

Ο Πάω πήγε με συνοδεία ξανά στο λίκνιό του, ήσυχασαν τα γονικά του κι' ή Άστυνομία που τόν γύρευαν παντού, κι' ή Ζαννέτα έφαγε της χρονιάς της απ' τη μάνα της, γιατί λάβαν δυο χηνάκια

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίο)



Ο μεγάλος Γάλλος δραματικός ήθοποιος Χάρντ Μπώρ, ο όποιος έχει δημιουργήσει μερικώς άπό τους πιο δυνατούς δραματικούς ρόλους του κινηματογράφου.

Οί άλλοι καλεσμένοι δεν επενέβαιναν και δεν τις έχωρίζαν. Η κακόμακρη Θέλια Τόντ ώδηγήθηκε άμέσως σ' ένα φαρμακείο, όπου της έπεδέρησαν τα τραύματα!

Η άνεμόμυαλες και ζωηρές γυναίκες σπάνια έχουν άποψη φήμη. Μόνο ο Θεός έφέρει τι λέγεται και τί δεν λέγεται στο Χόλλυγουντ για λογαριασμό της Λούπε Βελές, που εινε ή πιο θεατάληδη βεντέτα του κινηματογράφου.

Φαντάζεστε λοιπόν με πόση περιέργεια και πόση άνημπονησία περιέμεναν τελευταία στο Χόλλυγουντ να δούν πώς θα συμπεριφερό ή Βελές σ'ε μία παλιά αντίληό της, τη Βιργινία Μπριούς, με την όποια επρόκειτο να παίξουν μαζί στην ίδια ταινία.

Η Λούπε Βελές είχε πριν από καιρό μιάν έ

απ' το κοπάδι της, το όποιο άφηρε στην τύχη, ξεχασμένη με τόν Πάω...

Πέρασαν άρκετά ακόμα χρόνια, άλλα άπελπισμένα κι' άλλα γεμάτα από δολέπες και έλπίδες. Ο Πάω τελείωσε το λίκνιό του, δίχως να ξεχάνη ή Ζαννέτα, μα τόν άρπαξε το στρατιωτικό. Τόν έστειλαν σ' ένα σύνταγμα στην Άφρική, μα αυτός που δεν είχε ξεχάσει ποτέ τη Ζαννέτα του, δεν έβλεπε πότε να τελείωση ή θητεία του, για να ξαναγυρίσει κοντά της...

Κι' ή Ζαννέτα;...

Την έφαγε το χωριό κι' ο κάμπος της Ζαννέτα. Την άράνισε το ξεροδρόι και την έλυνσε το λιοπάρι. Όσο μεγάλανε ή φτωχή, τόσο και μεγάλωναν ή άξιώσεις τών γονικών της: Πρώτη στο χωράφι, πρώτη στο κόμμο τών έύλων, πρώτη σ'τόν τρύγο και πρώτη στο θέρισμα. Μά τελευταία πάντα στις χαρές, τελευταία στο φαγητό, τελευταία για βίνο το βράδυ, κι' όταν ξεκινούσαν δλοι απ' το σπιτικό της, στολισμένοι για τις γιορτές και για τα πανηγύρια του χωριού, ή Ζαννέτα είχε μαλλί να ξάνη άκόμη. Θα φούρνιζε ή θα ξεφούρνιζε τα καρδέλια, άν ήσαν ζυμωμένα, ή, άν δεν ήσαν, θα κλάσαν να ζυμώση...

Τα κορδέλια της Ζαννέτας κρέμονταν τώρα, και μόλις κρούουν το σκελετωμένο και λερωμένο χορμί της... Τα μαλλιά της άνεμίζονται έξέλεκα και υπερδεμένα, και τα γλαρωμένα μάτια της κυττούν παντού και πουθενά... Άπ' το στόμα της, το παραμορφωμένο απ' τούς σπασμούς της τρέλλας, λέξι δεν βγαίνει, έξδν από άσυνάρτητα και κομμένα μουρμουρίσματα...

Και το σάλι της — το περίφημο έκείνο σάλι της — το τρώει άκόμη ο σάκος στο βάθος της παληάς σεντοίνας...

Τού κάκον θα τη ρωτήσετε για την κατάντια της αυτής: Δεν θα νοιώση τίποτε απ' τις κουβέντες σας. Μά άν τεντώσετε τ' αυτί σας κανένα βράδυ, την ώρα που κλαίει πένθιμα ο χειμωνιάτικος άέρας άνάμεσα σ'τα γυνά κλαδιά τών δέντρων, τότε θα την άκούσετε να μουρμουρίζει, διλωμένη σ'τα δυο σε καμιά γωνία του λασπωμένου δρόμου κι' ανατριχιασμένη απ' το κρύο:

—Κλάψε, βορηά, τόν Πάω μου, γιατί στέρεψαν πειά τα μάτια τα δικά μου!... Πάω!... Πάω!... Σε σκότωσαν οι άράπιδες της Άφρικής, καλέ μου... Πάω!... Πάω!...

Και το οδύλισμά της απ'ό θα σ'ς δόση την εξήγησι της τωρινής κατάντιας της!...



Ένα χαρακτηριστικό σκίτσο της δημοφιλούς βεντέτας Γκάμπυ Μορλάι.

ρωτική περιπέτεια με τόν Τζών Τζάμπέρ, ο όποιος εινε σήμερα σύζυγος της Βιργινίας Μπριούς.

—Πώς λοιπόν θα μπορούσαν να παίξουν μαζί ή δυο βεντέτες, χωρίς γ' άλληλοφάγων;...

—Η Λούπε Βελές όμως συγκράτησε παραδόξως αυτή τη φορά τα νεύρα της και φέρθηκε στην αντίληό της Ιπποκίτα.

—Μόλις μπήκε δηλαδή ή Βιργινία στο στούντιο, έτρεξε και την ύποδέχτηκε με άνοιχτές άγκάλες.

—Είμαι ή Λούπε Βελές, της είπε. Χαίρω πολύ που γνωρίζω τη γυναίκα του Τζών. Ο Τζών εινε θαυμάσιος τύπος!...

—Κι' έτσι οι δυο άστέρες δεν άλληλοφάγηθήκαν.

—Ο Φρειδερίκος Μάρτς και ή γυναίκα του έδωσαν την πιο έντυπωσιακή δεξίωση τού έτους στο σπίτι τους, στο Χόλλυγουντ.

—Αντί να καλέσουν τούς φίλους τους στο συνηθισμένο χορό με ταμπεσιμένω, τούς παρακάλεσαν να προσέλθουν με τουαλέτες και φορεμάτα του ΧΙΧ αιώνα.

—Συγχρόνως διακόσμηση στο σπίτι τους σύμφωνα με το γούστο του αιώνα αυτού.

—Η Μαίρη Πίκφορντ πήγε στη δεξίωση αυτή με ένα... ψηλό, παλαιό ποδήλατο. Η Έλένη Χάις και ή Φαίη Ραίη έκαμαν έξαιρετική έντύπωσι με τα χρυσά γοβάκια τους και τα φορεμάτά τους, που είχαν θαυμάσια άγγλικά κεντήματα. Επίσης ή Νόρμα Σήρερ φορούσε ένα καπέλλο με πελώρια φτερά.

—Άλλά ο θριαμβευτής της βραδείας ήταν ο Δαβίδ Σέλτζιν, ο όποιος είχε ντυθεί άλά Ροσσελντ, με τόν όποιο έμοιαζε καταληκτικά.

Όταν οι άστέρες του Χόλλυγουντ συναντούν στο δρόμο τους, τελευταίως, τη γοητευτική και άγαλματώδη συνάδελφό τους Μριάμ Χόπκινς, τόν... δόδου, λάσπη!...

—Γιατί απ' τόν καιρό που ή φτώια βεντέτα νιοίετηκε ένα άγοράκι, μόλις συναντήσει κανένα στο δρόμο της, απευθεί να τόν συμβουλευθεί για το όνομα που τ'αριάζει να δώση σ'τόν μικροσκοπικό προστατευμένο της.

—Και το τρυφερό εινε ότι ακόμα δεν κατάφωσσε να βοή όνομα τού γούστου της.

—Το Χόλλυγουντ γεμισε από μικροσκοπικούς άστέρας. Ο Τζάκι Κούπερ μάλιστα εινε το είδωλο όλων, καθώς κι' ή Δωροθέα Γκρέν.

—Αντιθέτως ο Σαρλώ, φοβούμενος μήπως τα παιδιά του κυριευθούν από τη μανία της όθνης, τούς άπηγόρευσε να παίξουν, έστω και έρωσιτεχνικά, σ'τόν κινηματογράφο.

—Επίσης ή Νόρμα Σήρερ και ο άντρας της, ο Τζορτζ Θάμπεργκ, φροντίζουν ώστε να μη δημοσιεύεται ποτέ ή φωτογραφία του παιδιού τους στις έφημερίδες, για να μη γίνη ματαιόδοξο και επόλαιο.

—Η τρυφερές καρδιές άς ήσυχάσουν. Η έκμετάλλευσις τών άνηλικών άστέρων του κινηματογράφου σταματά μία για πάντα.

—Στην Καλλιφόρνια ψηφίστηκε τελευταία ένας σχετικός νόμος, ο όποιος κανονίζει άυστηρότητα τού ζήτημα αυτό.

—Ετσι ή Μάμπελ Κούπερ, ή μητέρα του περιφήμου Τζάκι, δεν θα εισπράττει πλέον παρά μόνον 75 δολάρια από τα 1500 που πληρώνεται ο μικρός γυός της την εβδομάδα.

—Τα ύπολοιπα θα καταπίθενται στην Τράπεζα έπ' όνόματι του Τζάκι και υπό τόν έλεγχο της Πολιτείας.

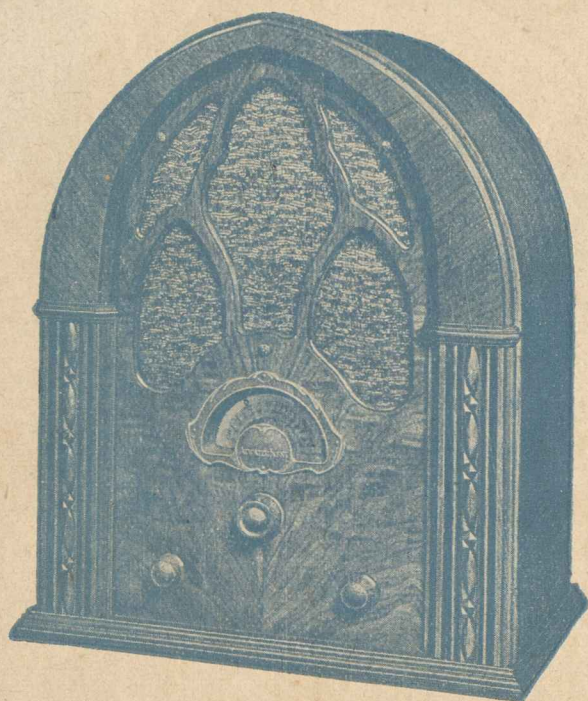
—Επίσης κανένα παιδί δεν υπορεί σ'το έξής να ύπογράψη συμβόλαιο με κινηματογραφική έταρεία, άν δεν έχει την έγκρισή του Προέδρου τών Πρωτοδικών.

—Λέγεται ότι ο γάμος της ώροματτής Μάρς Ήβανς και του Τόμ Γκάλλερν θα γίνη μόλις ο τελευταίος πάρε το διαζύγιό του από τη Ζάσου Πίτς.

—Η καυμένη ή Ζάσου!... Εινε άτυχη και στη ζωή και στην όδύνη!...



Η Κλάρα Μπόου και μερικώς από τούς αναριθμήτους θαυμαστές της.



MODEL 92 (8 λυχνιών).

ΑΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ

Τὸ συμφέρον σας εἶναι νὰ ἔχετε τὸ καλλίτερο...

Πρὶν ἀγοράσετε, ἰδέτε, ἀκούστε ἕνα

ΑΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ATWATER KENT MFG CO, PHIL. PA

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ :

ΡΑΔΙΟ ΕΛΛΕΝΙΚ ΚΟΜΠΑΝΥ

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 (ΤΗΛ. 24-311)

ΑΘΗΝΑΙ



MODEL 812 (12 λυχνίαι—2 ηλεκτρονικά
ναμικά μεγάφωνα).